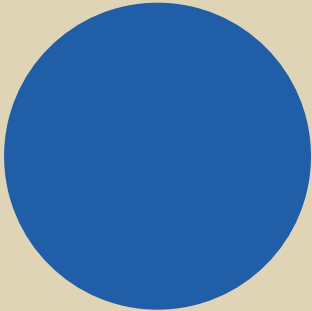

Indhold

5	Forord – Årsskriftsredaktionen
6	Bestys Beretning – Sebastian Børsting, F18
14	Hvad kan trans kroppe vide om modstand mod fascismen – Alex Blum, F15
22	Gæk Gæk Gæk – Sigurd Jensen, E23
24	Nyt fra personalefronten – Simon Axø
28	I træghed og modstand – Rachel Rhein, E21
32	Testrup? Nej tak! – Vincent Trøst, E23 og Sofia Helene Slengerich, E24
35	Du har jubilæum! – Besty
36	Som det kunne have været – Celine Sams Nielsen, E24
40	Sådan former du din omsorg – Oliver Asmund Bornemann, S25 og Rosa Thyrrí Rostgaard, E22
42	Internettet er din ven – Theis Molin, E21
48	Årsskriftet gennem 100 år – Kristian Taarup, Ingrid Kaae, Holger Knudsen og Jørgen Carlsen
52	Plads til folk som mig – Faun Vium
60	Grundlovssang – Hannah Elmstrøm Lauritsen, E23 og Vincent Trøst, E23
62	Vil du hjælpe andre med at komme på højskole? – Elevforeningen for Testrup Højskoles fond
64	Fremmed objekt spottet i Testrup – Michał Pętlewski, E24
68	Kan en højskole have sit eget sprog? – Samuel Hofmeister Hughes
72	Post fra mor – Årsskriftsredaktionens mødre
74	F25’s eksotiske frugter – Viola Westh, F25 og Joe Wigø, F25
78	E25 i Berlin – Fotovalgfab E25
81	Skolebestyrelsens beretning – Laura Hay Uggla
82	Skolekredsens beretning – Kurt Søe
85	Årskryds – Hannah Elmstrøm Lauritsen, E23
87	Referencer
88	Elevforeningen 2026
90	Elevmødet 2026
92	Årets gang i stikord
94	Bestyrelser
96	Forårsholdet 2025
98	Efterårsholdet 2025
100	Medarbejdere

Forord

Årsskriftets redaktion

I Østerlide, omringet af kaffekrus og tomme chipsposer, er dette årsskrift i gang med at blive samlet. Den nye årsskriftsredaktion har været en weekend på Testrup Højskole, og inden da havde mange af os kun mødt hinanden som små hoveder på en skærm. Det er første gang, vi er sammen som kroppe – kroppe der fryser og henter en ekstra sweater, får ondt i ryggen og laver strækøvelser, kroppe som bliver sultne og åbner en pose matadormix, og som keder sig og savner adspredelse.

Og måske netop på grund af denne – trangen til adspredelse – følger vi intenst shit-stormen omkring fyrene fra dette års *Bachelor* udfolde sig. De synes, det er et 'ick' at kalde sig feminist. "Altså wtf", tænker vi allesammen, og "hvor er det nogle dårlige holdninger", tænker vi allesammen.

Der er noget i denne enighed, der indhyller os i tryghed. For det er netop det, højskolen blandt andet kan: Den er et ekkokammer, en boble, et hivemind, en fælles verden med et fælles sprog.

Højskolen udgør et fælles ståsted, hvorfra vi kan betragte verden. Alligevel, eller måske netop derfor, har vi i dette årsskrift forsøgt at ramme en balance – både at have artikler om mødet mellem hænder og ler, artikler om materialitet og taktilitet, om kropseufori og brevnostalgi. Men også at bringe artikler om at løfte blikket og se den verden – den skræmmende ting kaldet virkelighed – som vores kroppe også er viklet ind i. Artikler om hvordan Testrup Højskole måske ser ud, når man står ude i mørket og kigger ind.

Så kom med. Dette års årsskrift er skrevet bag boblens sikre membran, men det kigger ud, på den verden der omgiver os.

Vi skal føle os frem – fysisk måske – når vi skal møde hverdagen, fyldt med interviews af Bachelor-stjerner, interne jokes og folkemord, alt sammen kogt ned på vores lille bitte skrigende skærm. Nu har du i stedet et blad i hånden, et fysisk årsskrift, som forhåbentligt kan være det materielle åndehul, du har brug for.

God læsning.

h. h. årsskriftet ♥

Bestys Beretning

Sebastian Børsting, F18,
afgående forperson for Besty

Efterårsweekend

Kære venner,

Foreningsåret, som vi nu skal til at runde af, blev som sædvanligt skudt i gang med en Efterårsweekend, hvor vi genbesøger skolen og møder dem, der bor herude. Tilbage i november havde 130 glade gamle elever fornøjelsen af at blive budt velkommen af E24 herude på skolen. Lørdag morgen vågnede vi i fællesskab med en stor omgang folkedans omkring linden i gården, før vi spredte os ud på de forskellige workshops, hvoraf de fleste var arrangeret af gamle elever. Der blev malet med ansigtsmaling i HFO'en, vores beklædning blev broderet på japansk med Sashiko-teknik, og Operation S.K.J.U.L. kunne ikke finde hinanden. Det er blot et par uddrag af den fordybelse, lærdom og leg vi til disse arrangementer overrasker hinanden med.

En stor tak til E24 for at byde os varmt velkommen og en tak til alle jer, der gæstede skolen i weekenden. Vi må have gjort et godt indtryk, for E24 havde rigtig mange elever, der meldte sig ind i Elevforeningen. Hjerteligt velkommen til jer.

Årsskrift

I efteråret formåede vores dygtige årsskriftsredaktion endnu engang at skabe et smukt, vellykket og ikke mindst fysisk produkt, dog med et digitaliseret og *web-ified* visuelt look. Jeg har nydt at læse mig igennem det og vil anbefale alle jer, der ikke har haft tid til det endnu, at bruge en sensommereftermiddag på at fordybe jer i alle de fine bidrag, om det er tekst, fotografier eller illustrationer. I skriftet finder I indslag fra de nylige årgange E24 og F24, en samtale om naturvidenskabens plads på højskolerne samt gode anbefalinger fra gamle såvel som nye lærere. Hvis I ikke har modtaget årsskriftet, for eksempel fordi I ikke var medlem dengang, så har vi nogle stykker tilovers, som kan købes til en fin stykpris. Det ville hjælpe foreningens økonomi og klimasamvittighed. Så køb endelig et blad, og hvis I allerede har et, kan I jo forære det væk til en mor eller onkel.

I år har der været noget af et generationsskifte i årsskriftsredaktionen, hvor Laura, Gustav og Caroline er fortsat, og vi har taget afsked med en stor flok dygtige

ge ildsjæle, som har haft stor betydning for årsskriftet i mange år. Her vil jeg udstede en tak til især Nina og Nikolaj, som har været en kæmpe drivkraft i redaktionen i mange år, men I sidder mange flere her i salen, som har haft enorm betydning for redaktionen de seneste år. Tak.

De tre overlever har dog været flittige og åbnet for ansøgninger om at komme i redaktionen og har derigennem rekrutteret en stor flok nye korrektører, grafikere og andet godtfolk. Jeg er overbevist om, at årsskriftet er i de bedst tænkelige hænder med den nye redaktion, som I også kan møde her i weekenden.

Vi fik sågar fejret årsskriftets udgivelse i vinter med en fest i Ungdommens Demokrati i København, arrangeret af foreningens medlemmer. Her havde de besluttet, at overskuddet skulle gå til Foreningens fond, og det blev til en rigtig pæn gave. Tak for det.

Det glæder os i Besty, at så mange af foreningens medlemmer ønsker at tage det ansvar og lægge det store stykke arbejde, som det kræver at opretholde dette blad, der nu har været i trykken igen, 113 år efter dets første udgivelse. Jeg vil gerne understrege, at vi som forening bør være stolte af og så vidt muligt værne om at bevare denne tradition, der er ældre end mange andre danske højskoler.

Forårsweekend

Tilbage i april åbnede F25 skolens døre op for 150 gamle elever, der alle ankom for at mødes og fejre skolen og vores fællesskab, men denne gang på svensk. Vi skulle nemlig lave *Svenska Vårhelg*. Jeg er i den forgangne uge blevet bekendt med, at vi har gentaget et tema, som også var på menuen i 2007, men så er der jo så meget andet på denne skole, der heller ikke ændrer sig. Der blev som sædvanligt spillet banko fredag aften, og temaet taget i betragtning

kunne aftenens værter overraske os andre, såvel som hinanden, da de begge var klædt ud som Batman, og begge manglede deres Robin. Lørdag bød som sædvanligt på workshops, og her manifesterede gøglerlinjen sig endelig helt konkret på Testrup Højskole med jonglering, diabolo og alverdens svenske gøglerier. Majstangen kom op, og der blev fejret en tidlig midsommer. Vi lærte at gøre om papper i flotte farver, og mordet på Olof Palme blev også endegyldigt opklaret. Utroligt hvad vi kan præstere herude, når først vi sætter os det for og mødes med hinanden på tværs af årgange, men stadig med det hele til fælles.

Vi fik fejret, ophøjet og grint af alt, der er svensk og godt, og i køkkenet var Nina så begejstret for den svenske tematik, at hun præsenterede al maden iført de ikoniske Pippi Langstrømpe fletninger og fregner. F25 var så meget med på alle vores planer for weekenden, at det til tider føltes, som om der var 500 mennesker på skolen. I var sprængfyldte af energi og velvilje, og I skal have en tak for at byde os velkommen, som I gjorde. Nu kan vi andre byde jer velkommen til foreningen og fællesskabet for gamle elever.

Auguku

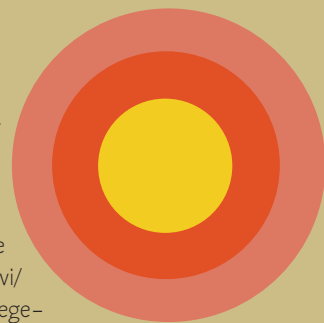
Som mange af jer ved, har vi lige afsluttet endnu et vellykket Auguku. I lørdags væltede 150 mennesker ind på skolen, og jeg kan love jer for, at vi i den forgangne uge endnu en gang lykkedes med at lave det bedste højskole på året. For at nævne nogle af de tusinde ting, der er forløbet i denne uge, er der blevet spillet trancemusik og nynordiske toner om formiddagen, og James Bond og Ska om eftermiddagen. Der er blevet lavet keramik i olietønder, og teater har lavet en fantastisk revy. Vi har haft alt fra drag queens til skræddere til de mest extra menne-

sker, I kunne forestille jer, iblandt os. Og hvis man ikke havde fornemmelsen af, at Testrup Højskole kan være lidt af et *hivemind* i forvejen, så blev vi bevidste om, at det kunne være værre med de ti Ida'er med vi/os-pronominer, som talte og bevægede sig synkront gennem ugen. Filosofilinjens fokus på omsorg satte gang i mine tanker om, hvordan vi må give noget af os selv for at være noget for hinanden, og ikke kun på de måder vi er vant til. Fra bands, til sketches, til kor, til taler, er det mig et under, at I finder tid til at indøve og fremvise alt det, der også ligger udenfor undervisningen i denne uge og bare lader kreativiteten flyde imellem jer. Tak til alle jer, der bidrager til den unikke energi, vi hvert år finder frem om sommeren på Testrup Højskole.

En tak

Når vi genbesøger vores højskolehjem, skal vi ikke tage det for givet. Nok står bygningerne her altid, når vi kommer. De står lige her, og de er af glas og træ og gule mursten, og vi skal passe på dem. Det skal vi selvfølgelig, fordi de

skal forblive, så mange flere generationer kan dele vores oplevelse af stedet. Men vi skal også passe på de fysiske rammer, fordi de fordrer, at de mennesker, der vælger skolen som deres arbejdsplads, kan trives. I skulle blot vide, hvor overbærende vores skønne oldfruer, Susan og Pernille, og vores fortrinlige pedeller, Torben og Jesper, er, når vi indtager skolen og gør den til vores egen for en weekend eller en uge. 200–300 festsende mennesker, der måske også lykkeligt glemmer sig selv for en stund, slider på stedet, og at genoprette status quo er et slid for de mennesker, der skal rydde op efter os, når vi tager herfra.

Når vi er her, er det at yde omsorg for værelserne og deres møbler, for gangene og deres malerier, for bordtennisbordet, for bænken, for toiletten og sågar for jorden, vi går på at yde omsorg for de mennesker, der er skolens bankende hjerte.

Det samme er det at sørge for, at Nina og alle de andre fantastiske køkkenmedarbejdere får den kærlighed og de midler, de har brug for, så de kan gøre det utænkelige, hver gang vi er her. De sørger for, at vi bliver bespist med herlig mad af rene tallerkener, næsten uden at vi tænker over det. Men opgaven er des sjovere, når vi også er opmærksomme på at gøre deres arbejde så let som muligt, så de netop kan fokusere på at lægge kærlighed i hver ret frem for at stresser over, om der mon er nok glas i spisesalen til at dække borde.

Dette skal ikke forstås som en reprimande, men snarere som en påmindelse om, at omsorg for skolens mennesker ikke kun er at give kram og klapsalver, hvilket vi er rigtig gode til. Men at tænke hvert glas vi tager med fra bordbænkesættet som en lille omsorg for de mennesker, der kommer her hver dag, såvel som det er en omsorg for alle os, der bruger skolen. Jeg synes, vi er gode til det, men vi er her også for at fortælle os selv i øjeblikkene og kan glemme, at grunden til, at vi overhovedet kan være her, er, at der er mennesker, der vier deres tid til at gøre det muligt.

Den lykkelige tilfældighed

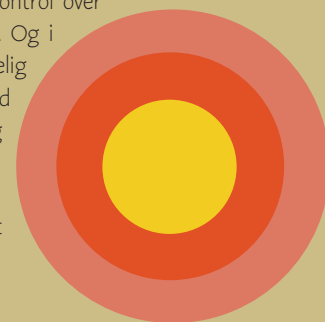
Jeg har nu siddet i denne bestyrelse i fire år og har efterhånden brugt mere tid på denne skole som gammel elev, end jeg gjorde tilbage i foråret 2018. Efterlivet på skolen fylder i hvert fald langt mere i min bevidsthed end mit lange ophold gør. Og ligesom mange af jer andre, gør jeg mig tanker om, hvorfor det er, at jeg ikke giver slip på stedet. Hvorfor det er, at jeg ikke har lyst til at give slip på denne skole og de mennesker og fællesskaber, jeg møder herude. Når man er i hverdagens inferno af studie, arbejde og

relationer – et inferno, der til tider kan føles monotont og meningsløst – kan jeg selv blive fanget af en følelse af tvivl om, hvem og hvad jeg egentlig er, hvad jeg vil, hvor jeg vil hen. Hvilke mennesker jeg vil bruge min dyrebare, dyrebare tid med? Tanker om hvad der er det rigtige valg, og kan jeg egentlig lide min uddannelse, eller er jeg bare lidt træt af at studere? Hvad er det gode liv, og hvordan føles lykken egentlig?

Måske lever vi bare i en verden, der peger mod en specifik væren, som bestræber sig på retning og målsætning, en væren som ofte ligger i fremtiden og det næste. Og at det valgte 'næste' nødvendigvis må være bedre end det bekendte nu. Vi vejer vores beslutninger til døde og valget om en fremtid, som træffes i nuet, kan skabe en fornemmelse af mening, identitet og kontrol, som jeg i hvert fald selv kan have svært ved at erfare i hverdagen. Ikke mindst siger man jo, at forandring fryder. Jeg bliver selv grebet af trangen til forandring og håbet om, at den klare fornemmelse af selvet, altså hvem jeg er, og hvorfor jeg gør det, jeg gør,

den fornemmelse findes manifesteret i en destination, der altid ligger et sted ude i fremtiden. En færdig uddannelse, et fuldtidsjob, et parforhold og et keramikkursus på aften-skole, som jeg kan tage i efteråret. Og de valg jeg tager nu, om uddannelse, arbejde, bopæl og så videre., udgør og forandrer dette opholdssted, jeg higer efter, og bliver meningsfulde. Ikke mindst fornemmer jeg, at jeg i et eller andet omfang tager noget kontrol over tilværelsen tilbage, når jeg vælger. Og i kontrollen findes tryghed og sandelig også en form for sikkerhed. Nu ved jeg, hvad mit liv er og bliver, og jeg har valgt det sådan.

Og det er netop i følelsen af kontrol, sikkerhed og tryghed, at

Testrup Højskole er en af de største gaver i tilværelsen, for os som har en stærk relation til stedet. Da jeg i 2021 trådte ind i denne bestyrelse, var det efter min første oplevelse af Auguku, hvor jeg, i et gensyn med skolen, forelskede mig i det, der sker herude. Jeg havde aldrig tænkt på Besty og vidste knap nok, hvem der sad i Besty, og jeg stillede også op, fordi der manglede kandidater. Siden da har jeg heldigvis ikke oplevet et fredsvalg til Besty. Jeg har tænkt meget over denne lykkelige tilfældighed, som har været en af de vigtigste begivenheder i mit liv.

Når vi som testrupelever kommer herud, enten for første gang på et langt ophold, tredje gang på Auguku, eller tiende gang på Elevmødet, så ankommer vi kun med en snert af kontrol over den kommende tid, og man kan ikke vide sig sikker på, hvad der skal ske. Måske ved vi, hvilket linjefag vi skal have. Vi ønsker os blot de valgfag, vi skal have ved siden af, men vi kan ikke selv vide os sikre på, hvor vi ender, og hvem vi ender der med. Vi aner ikke, hvem vi kommer til at bo i hus med, hvem vi skal have undervisning med, eller hvem vi kommer til at sidde ved siden af til måltiderne.

Selvom alle ikke oplever det på samme måde, og selvom nogle få desværre aldrig når at opleve det, så opstår trygheden i stedet og fællesskabet for de fleste, der kommer her. Og nok findes den stærkeste tryghed i de mennesker herude, der står os nærmest, være det i andre elever, lærere eller Gitte på kontoret, så lander vi i en varm kurv af tryghed, og vi fletter os sammen på kryds og tværs. Som oftest er der en, der står klar til at gribe dig, præcis som du har det, være det godt eller skidt. For jeg vil ikke underkende, at man også kan føle sig utryg, usikker eller nervøs herude. Jeg står også her og ryster lidt på hænderne lige nu. Men det, som gør forsamlingen herude særlig, er, at alle kun ønsker for hinanden, at vi lykkes med det, vi forsøger os med. Om det er at spille en koncert, man har øvet sammen i en uge, at lære hvad Auguku er for første gang eller at starte en samtale med en, man aldrig har mødt før. Vi vil gerne se hinanden blomstre. Jeg mærker en grundlæggende velvilje herude, som jeg ikke finder

andre steder.

Og den iboende velvilje, vi tager med os herud, findes ikke kun i performancen, læringen og det sociale møde. Den kommer også til udtryk i, at vi tilvælger det, der ikke er kontrollerbart, ikke er helt sikkert og ikke altid er trygt. Vi tager også herud med forventningen om, at vi nok skal nå at føle os usikre, utrygge og ude af kontrol. Måske kan man sige, at vi, til en hvis grad, er risikovillige på en anden måde, end vi er derhjemme. Jeg tror, at dette tilvalg af det uvisse skaber rammerne for, at den lykkelige tilfældighed, man kan opleve herude, indtræffer.

Jeg tænker – eller håber i hvert fald – at alle har erfaret den lykkelige tilfældighed på det lange ophold. At man lige endte med at have musik med en, som man stadig spiller i band med flere år efter. At man fik det valgfag, der egentlig var lavt prioriteret, men som endte med at vække en stor interesse for litteratur eller fotografi. At man lige kom til at bo i hus med den og den og så flyttede sammen i Aarhus efter højskole og kunne dele flere gode stunder med. Måske det ikke føles tilfældigt i øjeblikket, men disse meningsfulde relationer opstår unægteligt også ud af en villighed til at indgå i et fællesskab, hvor man også er forberedt på at føle sig utryg, usikker og ude af kontrol for en stund.

Og når vi vender tilbage som gamle elever, går vi ind med erfaringen af, at det er muligt, at vi vælger noget til, som vi aldrig havde troet, vi skulle. Og at det ‘noget’ kan blive hos os resten af livet. Nok kender vi skolen, og dem der har deres daglige gang herude, og måske har vi koordineret nogle stykker fra vores årgang, så vi kommer sammen. Men der er flere hundrede mennesker, der skaber liv, læring og fantastiske rammer for, at vi kan møde hinanden enten for første gang eller på ny. Der falder et lys over dette sted, som fordrer, at vi kan være noget andet, end det vi er derhjemme. Og måske det, at man i høj grad kan være den og det, man har lyst til på Testrup Højskole – uden helt at vide hvad det er, inden man er i det – gør, at vi kan mærke præcis, hvem vi er, når vi mødes herude. At vi får lov til at være lidt mere utrygge, usikre og ude af kontrol, gør, at vi får mulighed for at reagere, at være umiddelbare og åbne for hinanden. Selvet

lægger ikke skjul på sig herude, men åbenbarer sig for os i mødet med hinanden.

Vi kommer tilbage, fordi vi ikke har lyst til at lægge muligheden for den lykkelige tilfældighed bag os. Om det er et venskab, der vokser ud af at have spillet SKA sammen i en uge, en sætning fra en oplæsning, der tager plads i vores sind eller en forelskelse, der opstår på et tæppe i solen, så kommer vi, fordi det er muligt, at samværet tager røven på os og byder os noget, vi ikke troede, vi skulle bede om. Jeg har læst lidt i en bog om lykke af filosofen Alain Badiou, som ikke mener, at det er muligt for os mennesker at erfare lykken i det samfund, vi har skabt for os selv. Som en klassisk gammel hvid mand, mener han, at det hele går for stærkt, og at ideen om den selvrealisering, der skal lede til lykken, manifesterer sig for meget i forbruget og individualitet. Hvis I har godt styr på Badiou, ser jeg frem til, at I fanger mig

senere.

Men i min læsning af ham, fremstår det vigtigst af alt, at han kritiserer vores ønske om sikkerhed i tilværelsen. Ikke sikkerhed som man finder det øverst i behovspyramiden, men snarere den sikkerhed, der følger illusionen om, at man kan kontrollere sin fremtid, og at måltrettetheden og destinationen for enden af uddannelsen eller i det rigtige job skal medføre det gode liv og gøre os lykkelige. “Man kan ikke erfare lykken, uden risiko”, siger han. Vi må sætte noget på spil og dyrke det, vi ikke kan vide os sikre på, og tro på, at lykken kan findes i nuet frem for kun at manifestere den som et sted, vi skal hen, og kun tage de sikre kontrollable valg, der fører os i den retning.

I hverdagen kan det være en enorm mundfuld at leve efter hans teser i alle valg og fravalg, vi gør os. Men sommetider må vi også springe ud i livet og vise os som risikovillige. Og det er måske den risikovillighed, som Badiou ser som en nødvendighed for erfaringen af lykke; at vi herude, i en blanding af det sommetider utrygge, usikre

og ukontrollerbare, kan gribe hinanden, som dem vi er herude, og være tilfældigt lykkelige for en stund. Jeg tror i hvert fald, at det er derfor, vi vender tilbage; for at tage lidt af den villighed med tilbage til hverdagens monotone inferno og være inspirerede for en stund.

Til Besty

Til sidst vil jeg bare gerne udvise en sidste taknemmelighed, og det er til alle jer, jeg har delt dette bestyrelsesarbejde med. I er en flok dygtige, kærlige og inspirerende mennesker at lave højskole med, og jeg er ikke i tvivl om, at der er mange i dette rum, der fornemmer det i jeres virke herude.

Dog vil jeg give en særlig tak til dig, Caroline. Besty ville ikke have fremstået så tjekket i de sidste tre år, hvis det ikke var for dit rolige overblik og din fornemmelse for, hvad der er vigtigt hvornår. Det har været en sand fornøjelse at dele forpersonskabet med dig, for du formår at gøre alle omkring dig til en bedre version af sig selv, og det gælder i særdeleshed mig. Jeg har engang, i et skamfuldt øjeblik, refereret til dig som ‘min kalender’. Og selvom der også er en vis sandhed i det, så er du så meget mere for mig, Besty, Elevforeningen og Testrup Højskole. Du er en omsorgsfuld og diplomatisk ven, og så er du bare rigtig godt selskab til festmiddage.

Og jeg er sikker på, at jeg ikke havde kunnet løfte opgaven som forperson, hvis ikke du havde påtaget dig også at være forperson, for vi har delt det hele. Det er en fornøjelse at dele Testrup Højskole med dig på så nært hold.

Udover at Caroline og jeg selv træder ud af bestyrelsen, så skal vi også tage afsked med Nanna, Jonas, Mathias, og Jonathan, hvoraf Jonathan genopstiller i dag. I har alle været fantastiske for foreningen og Testrup Højskole og på hver jeres måde, har I bidraget til bestyrelsens positive virke de seneste år. I skal alle have en stor tak for, at I har

*Vi kommer tilbage,
fordi vi ikke har lyst til
at lægge muligheden
for den lykkelige
tilfældighed bag os.*

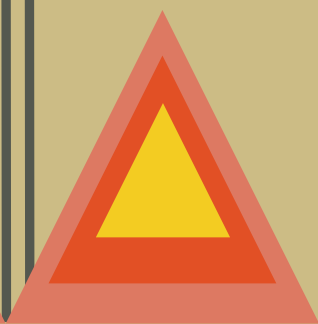
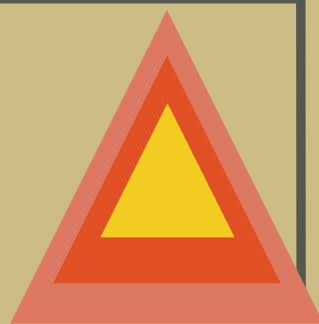
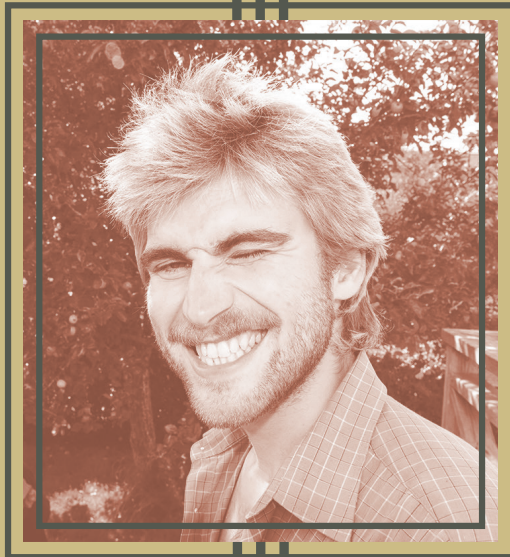
brugt jeres tid, energi og kærlighed på dette sted, og mon ikke vi ses her igen.

Katrine og Mathias, I har vist jer som dygtige og kompetente i arbejdet, og jeg tvivler ikke på, at Besty er i de tryggeste hænder hos jer og de andre, der om lidt skal vælges ind i bestyrelsen.

Jeg synes, at vi her i forsamlingen, er rigtig gode til at udvise vores taknemmelighed for Besty, og vi bliver rost for det arbejde, vi laver. I de seneste år har det ofte været mig, der står foran jer og taler med bevingede ord, men de ord stammer fra bestyrelsens helhed. Husk også at takke alle de andre, der lægger kærlighed og energi i foreningens virke, om de sidder i bestyrelsen, årsskriftsredaktionen eller på andre måder engagerer sig i foreningens virke. Det gælder i særdeleshed alle dem, der lige om lidt træder op og skriver deres navn på tavlen her. Det kræver, at man er modig, risikovillig, og at man nærer stor kærlighed til Testrup Højskole og Elevforeningen. Her kommer en opfordring: Resten af weekenden skal I huske at hilse på dem, der om lidt står på valg heroppe, og som ønsker at give så meget af sig selv til foreningen. Mød dem med ros og taknemmelighed og køb dem gerne en øl, hvis I møder dem i baren.

Jeg ser frem til, at vi skal bruge resten af denne weekend på at fejre Testrup Højskole, hinanden og den lykkelige tilfældighed, vi deler på dette sted.

Tak.

HVAD KAN TRANS KROPPE VIDE OM MODSTAND MOD FASCISMEN?

Alex Blum, F15, kunstnerisk leder af HAUT

Kroppens traumereaktioner bliver til redskaber for en gryende fascisme, når følelsesløshed og dissociation lammer vores kroppers arbejde med at sige fra og gøre modstand. Ved bare at kigge, kigge, kigge på Israels livestreamede folkedrab af det palæstinensiske folk og samtidig bevidne min regerings meddelagtighed i den etniske udrensning af Palæstina, påføres min krop systemisk dissociation, der leder til en moralsk skade. Hvordan vækker jeg min krop til kamp mod fascismen?

Bedstefar¹, som kæmpede i krigen, sagde engang: "*Fascismen som forbrydelse har ingen målestok og slet ingen 'menneskelig' målestok.*" Fascistiske forbrydelser gøres op i deres negation af menneskets krop på en umenneskelig og kropsfjendsk målestok.

Som vidner til Israels pågående folkemord i Gaza er vi konfronteret med denne inhumane målestoks skala og varighed: Et dødstal på mellem 60.000–600.000, kroppe nu uden puls, hospitaller i ruiner, alle skoler og universiteter i ruiner, alle kirker, moskéer og sportshaller i ruiner, alt sammen nu bare online reels af brændende telte, livløse kroppe,

massegrave, ligposer, blodige poser med mel, nedtrampede indvolde. Min krop er vidne og har mærket efter, men jeg har slet intet forstået. Jeg kigger, ser på, mærker kun et vakuum af følelser. Jeg dissocierer som reaktion på denne fascistiske forbrydelses umenneskelige målestok.

Dissociation opstår som en traumereaktion i kroppen, når noget bliver for meget, for hurtigt, for tidligt og for tungt til, at kroppen kan afmåle og reagere på det. Når kroppen gennemlever en tilstand af overvældelse, der truer med at deregulere hele organismen, bedøver det autonome nervesystem kroppen ved at trække sig fra modtagelsen af information fra de sansende receptorer. Som konsekvens bliver vores tanker, minder og affekter spaltede i kasser for midlertidigt at forhindre den mentale opløsning af selvet. Dette foregår i en uhørt voldsom grad for alle palæstinensiske overlevende og martyrer i det igangværende folkemord, men det gælder også den iagttagende krop:

Selvom jeg er langt, langt væk fra Palæstina efter geografiske og fysiske parametre, er min krop stadig påvirket og impliceret som vidne til og meddelagtig i Israels vold.

I bogen *Regarding the Pain of Others* fra 2003 fortolker Susan Sontag tilskuernes følelsesløshed i mødet med billeder af krigsforbrydelser som den visuelle objektivisering af grusomhedernes voldelige absurditet. TikToks og Instagram Reels og GoFundMe-tekster fra det besatte Palæstina blander sig med alle andre masseprofilerede posts på sociale medier og bliver til en vis grad overdøvet. Men billedernes sælselige information er der stadig og hænger i luften som en ætsende stank, der absorberes i den sansende krop.

I bogen *My Grandmother's Hands* fra 2017 påpeger Resmaa Menakem, at alle kroppe reagerer, når de overværer eller oplever en anden blive traumatiseret. Dette sekundære traume opstår ikke kun ved at bevidne rædselsvækkende vold, men også når kroppen forvolder andre skade. Gerningspersonen vil forsøge at undgå sin fortvivlelse i løbet af den voldelige handling ved at dissociere og undertrykke enhver impuls til at processere og aflade traumet, som i stedet lagres og metastaserer² i kroppen.

Det påfører kroppen en moralsk skade, der efterlader psykosomatiske ar.

Dissociation er en ubevidst og ufrivillig strategi, som beskytter vores krop og sind under stress. Kroppen antager, at en midlertidig lammelse er lettere at håndtere end for eksempel panik eller raseri, og at dissociation derfor er nødvendigt for at overleve. Men dissociation bliver med tiden til en kronisk kropsholdning, der fornægter kroppen og spalter dens oplevelser af verden. Dissociation begrænser vores vejrtrækning, iltning af og nedbrydning af affald i vores blod. Den gør det sværere at mærke dybe følelser og at genkende egne og andres grænsesætning.

Det gør dissociation til et nyttigt redskab for fascismen.

Ved at akkumulere lammelse, følelsesløshed, systemisk dissociation og fremmedgørelse i kroppen ender vi i en spiral af selvfornægtelse og selvdehumanisering, som kaldes 'sjæletab' blandt healere i nogle oprindelige folk. Et dissocieret sind får min krop til at krympe sig, til at holde vejret og indsnævrer min stemme. Det umuliggør den kropslige afvisning af politiske institutioner og partiers paralyserende logik. Dissociation bedøver min krop og skjuler mine dybe fornemmelser af både mit eget og andres kropsliggjorte behov og længsler. Den handlingslammelse instruerer mig i at udøve endnu mere lydighed for at undgå at komme i (endnu flere) problemer.

Dissociation betinger immobiliserede, eftergivne og konfliktsky kropsholdninger, der alle er nødvendige for at opretholde fascismens umenneskelige forbrydelser.

I skrivende stund – 12 dage inde i en skrøbelig våbenhvile, som Israel har krænknet mere end 80 gange – føles min krop i sandhed lammet. Jeg kan ikke forestille mig, hvad der mere kan siges og gøres for at kræve ubetinget adgang for nødhjælp til Gaza, en afslutning på besættelsen, løsladelsen af alle politiske fanger og Palæstinas befrielse. Det er et demokratisk problem, at min krop ikke kan føle eller forestille sig mere.

Jeg lokaliserede første gang denne stagnerede følelse i mit stramme bryst og overfladiske vejrtrækning lørdag den 11. november 2023. Den dag al-Shifa Hospitalet var under et uhæmmet voldsomt angreb. Himlen i Amsterdam var hånlige skyfri, og sollyset filtreredes gennem de gyldne blade på platantræet foran min opgang. Jeg husker, at jeg gik en tur, mens jeg konstant tjekkede Al Jazeera. Gråd lå på lur i mit ansigt – tårerne dryppede i øjenhulerne. Jeg ringede til den ene ven efter den anden uden held, indtil Elena endelig skrev tilbage på WhatsApp: "Dear, I'm at a ceasefire rally!"

Jeg skrev til dem: "Jeg er lige ved siden af dig,," og de svarede omgående: "Wait what?? You're here?" "Nej, men in spirit. Det er overvældende at være vidne til Israels folkedrab. Så jeg rakte ud for at blive trøstet i min følelse af at være isoleret. Lidt selvisk, I know."

De svarede: "Vores individuelle behov for at blive holdt er et kollektivt behov, my baby."

VORES KOLLEKTIVE BEHOV FOR AT BLIVE HOLDT

Den massive mobilisering i demoer, *sit-* og *teach-ins*, teltlejre, blokader, boykots og modige skibsfarter med nødhjælp til Palæstina over de sidste 746 dage vidner om vores kollektive behov for at føle, bevidne og deltage i kropslig modstand mod folkemord.

Tilbage i maj 2024 samledes studerende, undervisere, ansatte og aktivister sig i 'liberated zones' på Amsterdam Universitet for få dage senere at blive brutalt fjernet af kampklædt politi i aktioner, som Amnesty senere betegnede som unødvendigt overdreven magt anvendelse mod borgere, der udøvede deres grundlovssikrede forsamlingsfrihed.

Hver uge i det forår faciliterede jeg somatiske workshops for aktivister for at forebygge udbrændthed og afhjælpe dissociation.

Gennem samtykkebaserede øvelser fra dans og kropsarbejde udfoldede vi støttepraksisser for at mobilisere vores krop og sind i et mere langvarigt solidaritetsarbejde. Vi nynnede, bankede rytmisk på vores brystben, vuggede overkroppene i bløde bevægelser for at stimulere kroppens vagusnerve og for at producere kemikalier i hjernen, der kunne berolige nervesystemet efter møder med den systemiske ligegyldighed. Efter en virkelig brutal nat med mange politiovergreb skrev en aktivist til mig, at de havde delt en nynneøvelse, vi havde lavet et par dage forinden som mental førstehjælp til andre ofre for politivold for at berolige deres kroppe efter chokket.

Jeg begyndte næsten alle vores workshops med én fast øvelse. Det var en version af praksissen 'authentic movement', som jeg blev introduceret til af min trans søskende, koreograf og ph.d.-studerende Elena Rose Light. Praksissen blev først beskrevet som danseterapi i 1950'erne af danseren Mary Starks Whitehose, som var inspireret af intuitive bevægelser for at frigøre kroppen fra kulturelt bestemte bevægelser.

Øvelsen er ret enkel: To personer går sammen. Den ene er *Lytter*. De starter i en stilstand, lukker deres øjne og mærker ind i deres krop og sind for derefter intuitivt at følge enhver lille impuls til bevægelse og lyd, der måtte opstå. Der er intet krav om at performe eller opnå noget særligt, bare en opfordring til at lytte indad.

Den anden person er *Vidnet*. De bevidner *Lytteren* og tilbyder understøttende berøringer, hvis nu *Lytteren* med lukkede øjne er ved at bringe sig selv i fare. Forholdet mellem *Lytteren* og *Vidnet* er ikke væsentligt. I stedet skal *Lytteren* prioritere sin psykosomatiske forbindelse mellem kropslig intuition, affekter, følelser, minder, længsler og grænser.

Jeg mødte selv denne øvelse i timerne med min mentor Ria Higler på School for New Dance Development i Amsterdam. Hun rettede altid på mig med tunge metaforer om, at hjertet er kroppens mest lyttende muskel, og at jeg skulle slippe spændingerne i min nakke for at overgive hovedet til tyngdekraften og tænke tanker fra mine lunger.

I Elena Rose Lights version af øvelsen spiller *Vidnet* dog en anden rolle. De rammesætter øvelsen ved at spørge *Lytteren*: 'Hvordan vil du gerne, at jeg ser dig?' *Lytteren* kan dele deres intuitive ønske om at bevidnes 'som en hvid drage på himlen' eller 'en dugdråbe'.

Vidnet stiller spørgsmål til forespørgslen, inden *Lytteren* lukker øjnene, lytter indad for at bevæge sig udad, mens *Vidnet* bevidner. De bytter roller og gentager så øvelsen. *Lytteren* bevæger sig ikke som ideen om en drage på himlen og performer ikke deres forestillinger om en dugdråbe for på den måde at tilfredsstille *Vidnets* blik. I stedet indgår ønsket om, hvordan deres krop skal bevidnes i en fælles relation. Det muliggør i mine erfaringer øjeblikke af fælles og afstemt føling. De to involverede nervesystemer begynder at samstemme som ét kollektivt nervesystem, og denne fælles føling – man kunne også kalde det samtykke – opdyrker en gryende evne til at handle i fællesskab.

Elena Rose Light kalder øvelsen 'A Trans Practice of Authentic Movement With Consent', men jeg faciliterer altid praksissen under navnet 'samtykkebase-ret bevidning'. Mit studie af samtykke udspringer af de latinske rødder i ordet 'consent' *com-* og *sentire*, der kunne betyde "med føling" eller "samfølelse". Det danske 'samtykke' kommer fra et norrønt ord *samþykja* og smelter præfikset *sam-* sammen med det svenske verbum *tyckar*, der dermed kunne betyde "at synes" eller "at mene" noget sammen.

Fælles føling modvirker individuel dissociation, når det udfolder sig i relationer, hvor man arbejder på at være hinanden nær. Som Tina Campt foreslår det i bogen *A Black Gaze* fra 2023, er nærhed et krævende arbejde for at omforme vidnesbyrd til ansvarsvtagen ved at placere vores kroppe i relationer til hinanden på måder, der modarbejder dehumanisering. Jeg mærker et stærkt ekko i min krop, når Elena Rose Light eksplicit navngiver sin øvelse som en 'transpraksis': Det er et minde om, hvordan fysiske og sociale praksisser kan understøtte kropslig autonomi hos en selv og hos hinanden – og at ansvar kan øves og udøves relationelt ved at samtykke med hinandens intuitive kropsholdninger.

Transhed tillader mig at bevæge mig autonomt i en verden, der ellers truer med at skade mig, og transhed omsætter min krops ophobede lammelse og dissociation.

Ligesom vi bryder hinandens kroppe ned gennem vold og diskrimination, bygger vi også hinanden op og betinger og bekræfter hinanden i små og ubemærkede gestusser. Ingen forstår denne udveksling så godt som transpersoner. Som minoriserede kroppe i stadigt mere illiberale demokratier er vi nødt til at anmode om vores kropslige autonomi og forhandle tilladelser fra en majoriseret befolkning for at få adgang til sundhedspleje og juridisk anerkendelse. Vi bliver nødt til at genkende vores egen kropsholdning for så at samtykke med eller afvise enhver anden antagelse om, hvordan vores kroppe skal ses.

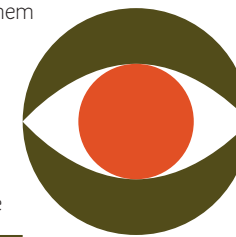
Mit behov for at blive holdt og bevidnet med samtykke er en vital del af mit sociale liv. Det kræver et konstant arbejde med at komme hinanden nær for at hele det arvæv, vi er påført af det kropsløse, stirrende, hvide og cis blik, som alt

for snævert indrammer, hvad det vil sige at leve livet og være værdig til at være i live. Transpraksisser finder sted på trods hele tiden – tilfældigt og sporadisk gennem små gestusser fra krop til krop:

Vi udveksler hormoner, outfits, cash, livliner, navne og pronominer. I vores arbejde med at være hinanden nære konspirerer vi sammen og samtykker med hinandens dybfølte kropsholdninger. Vi øver, hvad det vil sige at møde op, være til stede, være vidne, bevidne. Her reparerer vores transhed på dissociationen mellem kroppes form og indhold, og vores trans kroppe fortolker radikalt relationen til at se og blive set.

Transhed tillader mig at bevæge mig autonomt i en verden, der ellers truer med at skade mig, og transhed omsætter min krops ophobede lammelse og dissociation. Gennem mine intuitive bevægelser aflader de traumer, der tilbageholder og paralyserer mig. Og ved at udtrykke mine længsler og grænser giver jeg stemme til og øver mig på min modstand.

Nu – mere end nogensinde – er det afgørende at mobilisere en politisk bevægelse med afsæt i vores følende, sansende, tænkende kroppe for at gøre modstand mod den største af alle fascistiske forbrydelser: Folkedrab. Når vi mobiliserer vores kroppe, bliver vi ikke blot i stand til at agere, men til at handle i fællesskab. Vores måder at komme hinanden nær, være vidne til og til stede med vores overvældende sorg, vrede og kærlighed bidrager til en fælles kraft, der har rod i vores kropslige ansvar overfor hinanden.

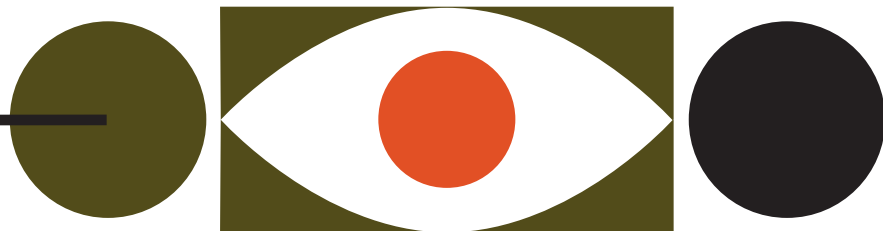

Ved at fordybe os i relationer af nærhed, både i vores egne små communities og på tværs af fællesskaber, der ikke umiddelbart deler levede og materielle erfaringer, kan vi antænde en modstandsdygtighed overfor systemisk dissociation. Nu – mere end nogensinde – er tiden til at mærke vores kroppe. Til at vedkende vores medskyld i den umålelige vold, fordrivelserne og uretfærdigheden, som begås af og i bosætterkolonier over hele verden fra Palæstina til Kalaallit Nunaat. Tiden er til at placere vores kroppe tættere på alle levede oplevelser af vold i stedet for blot at observere dem gennem optagelser, reels og posts, som om billedernes repræsentation af smerte er udenfor os selv.

Problemet med vores blikretning er så åbenlyst. Uanset om vi kigger eller ej, udfolder volden sig stadig. Men ved at ghoste og vende det blinde øje til de levede oplevelser af vold, ved at vende blikket den anden vej, benægter vi andres lidelser og efterlader arvævet fra alle vores moralske uretfærdigheder uberørt.

Eller som min kære og savnede ven, kunstneren Chen Minglou skrev efter en demo foran den Internationale Domstol i Haag: “Jeg tror på vores kroppe. Jeg tror på, at når vi stimler sammen, skaber vi energi – og den energi vil resonere steder, vi aldrig fysisk kan berøre.”

Lad os mærke de sår, vi aldrig fysisk kan berøre. Lad os opfyldes af deres tyngde, både i og ude af vores kroppe – og lad os stimle sammen i bevægelser, der øver vores kroppe i modstanden mod Israels folkedrab af det palæstinensiske folk og mod alle de illiberale demokratier og deres fascistiske politik, der understøtter en helt igennem umenneskelig forbrydelse mod menneskehedens kroppe.

En tidligere version af denne tekst blev givet som talk i januar 2024 på School of New Dance Development i Amsterdam til symposiet *Pedagogies of Care, Consent and Affirmation*. Det var dag 105 af Israels pågående folkemord. Teksten blev udgivet på idoart.dk med midler fra Statens Kunstfond på dag 593 af Israels folkemord. I dag er den 746. dag, 18 år og fire måneder inde i Israels ulovlige blokade af Gaza og 77 år inde i Israels besættelse af det Palæstina, der én dag fra floden til havet uundgåeligt bliver frit.

Alex Blum (hun/hende) er uddannet koreograf fra School for New Dance Development (Amsterdam) og politolog fra Freie Universität (Berlin). Hun arbejder som kunstnerisk leder af HAUT i København Nordvest og er tidligere deltager og underviser på Dans! samt tidligere elev på Testrup Højskole, F15

¹Ikke min bedstefar, men min mentor Ana Vujanovic's bedstefar, Ivo Vujanovic, her citeret i filmen *Landscapes of Resistance* fra 2021

²Processen, hvor kræftceller spredes fra deres oprindelige sted til andre dele af kroppen, hvor de kan danne nye tumorer.

Gæk gæk gæk mit navn det står med PDF

Sigurd Jensen, E23

Fra det nye år kommer der ikke flere breve gennem PostNord. Postkasserne vil blive taget ned. E-boksen kører. Sms'en, der skulle erstatte brevet, har været på gravens rand i et årti, og Postmand Per har allerede skrevet DAO på sin bil med sin lille kat Emil. På nær et postkort i ny og næ er brevet efterhånden ved at være lagt i graven.

Men en skelnen må der være; på trods af, at brevet er uddøende, tror jeg aldrig, det vil være stendødt. Udgået af hverdagen. Uanset hvor længe der er gået, siden det sidste brev blev sendt, er det umuligt at forestille sig, at vores samfund vil glemme, hvad brevet er. Det er stadig på vores e-mailikoner. Der er gamle postkort i vores dagligstuer. Der bliver produceret bunker af gækkebreve i vores daginstitutioner.

Brevet er skrevet ind overalt i vores kulturhistorie. Og jeg tror, at den vigtigste årsag til dette netop er dens fysiske kvalitet. Det besidder en taktilitet; kvaliteten af papiret, kaffen eller tårerne, der er blevet spildt på det. Det har desuden en fornemmelse af tid i sig; af håndskrift, der udfolder sig løbende og af afsenderens umage tid. Brevromanen har haft enorm betydning for litteraturhistorien, og med den digitale kommunikation opstår et potentiale for at skrive den ind i den fysiske litteratur. De digitale skriftformer ses mange steder i litteraturen, ikke mindst i Whatsapp-brevromanen *Cosmos* af Lucia Odoom, som i 2024 blev trykt i tusindvis og fandt vej rundt i hele landet.

Men når brevet ikke længere er nødvendigt i hverdagen, bliver det tydeligt, at de fysiske skriftformer er noget, vi vælger til fremfor de digitale versioner. Og det gør vi! I 2024 foretrak over halvdelen stadig at læse fysiske bøger fremfor e-bøger og lydbøger. Tilmed var der større interesse for at læse skønlitteratur, end der har været de sidste 30 år. Det siger en del om den digitaliserede ungdom, at de tal stiger netop nu, selvom kvantitet

For unge i dag er det skrevne ord forbundet med en særlig nostalgi og ladet med betydning. Vi forstår godt forskellen mellem at skrive sit navn i en mail og at skrive det i blæk. Den vedvarende uenighed om, hvorvidt en mail skal starte med kære eller hej, vidner både om vores besvær med den digitale skrifts formalitet og om en trang til at tvinge personlighed ind i mediet. det. Men her er et forsøg.

ikke giver nogen særlig klar indikation af de fysiske udgivers værdi for læseren.

For unge i dag er det skrevne ord forbundet med en særlig nostalgi og ladet med betydning. Vi forstår godt forskellen mellem at skrive sit navn i en mail og at skrive det i blæk. Den vedvarende uenighed om, hvorvidt en mail skal starte med kære eller hej, vidner både om vores besvær med den digitale skrifts formalitet og om en trang til at tvinge personlighed ind i mediet.

Det må være op til den enkelte, hvad de får ud af at åbne en bog fremfor en PDF. Men jeg tror godt, mange kan genkende forskellen. Bogreolens værdi må ikke undervurderes. At

udgive bøger fysisk er med til at katalogisere dem og indskrive dem i en sproglig, tidslig og social sammenhæng. Bøgers indflydelse kan ikke forstås isoleret eller kronologisk, men som en vifte af indtryk på læseren og samfundet. Når ens blik bladrer igennem en reol, uanset om det er på biblioteket, antikvariet eller i stuen, tillægges mening næppe kanonisk, men ud fra ens egen oplevelse; tidspunkterne, de er blevet læst på, forestillingen om det, der ikke blev læst, den sang, der spillede imens. Men bøger er ikke en beholder af biografisk eller historisk indhold, vi kan ekstrahere. De er en vigtig del af at kunne skabe levelige vilkår for kunstnerne bag bøgerne. Vi støtter kunsten med vores bogreoler og bakker op om den fortsatte frembringelse af det.

Hoppet ind på de sociale medier (BookTok, online bogklubber og podcasts), som bogen har taget, er en stor del af forklaringen på populariseringen af fysiske bøger. For at forstå de fysiske udgivers appel, er det nødvendigt ikke at se det som en modsætning eller en fjende til de online rum. I disse rum finder en socialitet omkring bøgerne sted; en socialitet, der tillader et andet (globaliseret) rum for udveksling af erfaringer. Og dermed også et rum for udnyttelse og kapitalisering.

For bogindustrien er netop dét: En kæmpestor, profitorienteret industri, der ikke blot tjener penge på at sælge dem, men også har indflydelse på, hvad vi tænker – og ikke tænker. Dette er ikke blevet mindre relevant de seneste år, hvor finans- og tech-oligarker har haft travlt med at opkøbe medieplatforme og forlag.

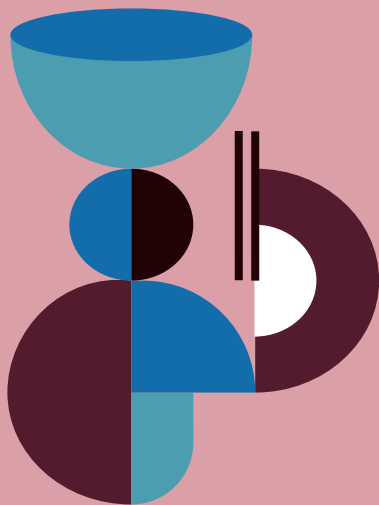
Derfor er de selvejende forlag, tidsskrifter og institutioner (som Testrup Højskole og årsskriftet jo er!) vigtige at bevare, så der fortsat vil være fysiske udgivelser, som ikke styres af profitorienterede interesser.

Nyt fra personalefronten

Simon Axø, forstander på Testrup Højskole

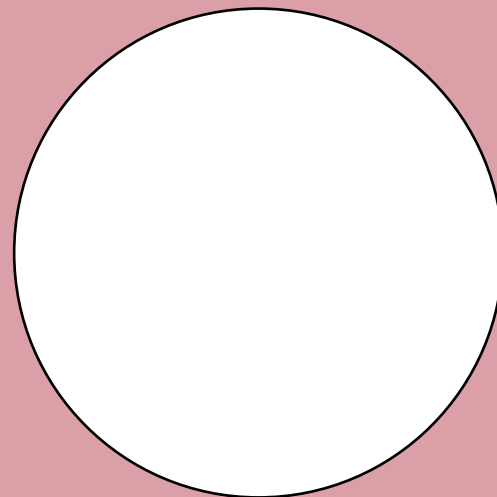
Skolen har fra årsskiftet sat en sjette linje i søen, keramiklinjen. Vi har længe mærket en stor efterspørgsel på mere keramikundervisning, også mere end kunstlinjen har kunnet rumme i for- ening med fotografi, tegning, maling, video, skulptur og performance. Her ved årets afslutning må vi konstatere, at keramiklinjen er kommet flyvende fra start med alle pladser besat, og det skyldes ikke mindst linjens hoved- lærer og konceptudvikler Maja Vibe Højgaard. Maja er uddannet *Bachelor of Arts* i design fra Det Kongelige Akademi og har en imponerende udstillingsrække bag sig. Derudover har Maja et solidt kendskab til høj- skoleverdenen som tidligere lærer på Højskolen Mors, og som elev på Testrup Højskole i efteråret 2012.

Ved udgangen af 2024 takkede kunsthøjskolen Michael Isling af for fremover at hellige sig sin egen kunst. Det er en svær balancegang at give både høj- skolelærervirket og egen kunstpraksis tid, og for Michaels

vedkommende var det sidstnævnte, der efterhånden trak mest. Vi takker Michael for indsatsen på kunstlinjen og ønsker ham god vind fremover. Stillingen som kunsthøjskolen blev slået op i efteråret 2024, og skolen modtog omkring 50 ansøgninger. Det er livsbekræftende at være vidne til så mange velkvalificerede ansøgere, der gerne vil arbejde på Testrup Højskole. Det var derfor en stor opgave for ansættelsesudvalget at finde frem til de kandidater, der skulle til samtale, og herefter udvalgte. Valget faldt på Gisa Pantel, der er uddannet fra Kunstakademie Münster, Kunstakademiet i Trondheim og Det Kongelige Danske Kunstakademi i København. Gisa er billedkunstner og har tidligere drevet udstillingsstedet SØ på Nørrebro i København. Hendes praksis spænder fra skulptur over

performance og fotografi til at kuratere og tager blandt andet livtag med de magtstrukturer, vi er indlejret i. Gisa udstiller jævnligt i ind- og udland og har desuden været

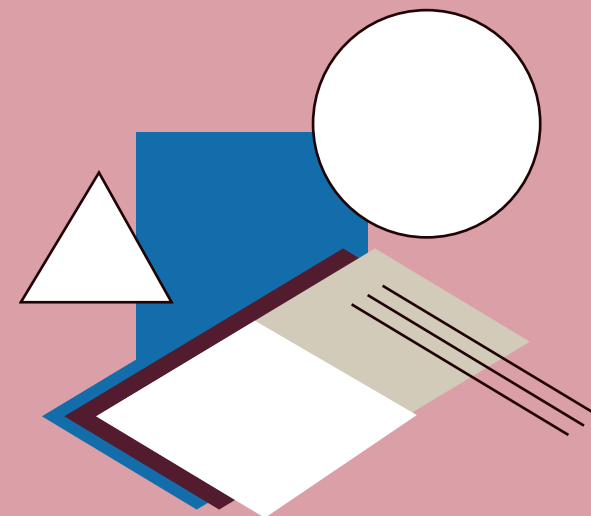

lærer på Krabbesholm Højskole i en årrække. Vi er glade for at have fået Gisa med ombord og ikke mindst for det moderne og udfordrende kunstsyn, hun står for. I efter- året er Gisa gået på barsel, og vi ønsker hende og familien en god orlov og glæder os til at få hende tilbage på skolen i 2026.

På kommunikationsområdet måtte vi i 2024 sige farvel til Anna Riisgaard Nielsen og Line Beck, der har rykket teltplæne op af den østjyske muld og er flyttet til hen- holdsvis Nyborg og København for at søge nye udfor- dringer. I den forbindelse valgte vi at konvertere de to deltidsstillinger til en fuldtidsstilling og mod- tog omkring 150 ansøg- ninger. Valget faldt på Kathrine Bach, der indtil nu har arbejdet på Dan- marks Radio med kom- munikation til unge som hovedfokus. Denne bag- grund, kombineret med Kathrines vidende væsen og forståelse for højsko- lens synlighed og relevans for unge, gjorde valget af hende oplagt. Kathrine er i øvrigt cand.mag. i film- og medievidenskab fra Københavns Universitet. Kathrines indsats er meget betydningsfuld i en verden, hvor der er kamp om de unges opmærksomhed, og sammen med Gitte er hun garant for en altid venlig og nærværende modtagelse på skolens kontor. Vi ønsker Anna og Line stor tak for deres indsats og er samtidig trygge ved, at vi nu har fået Kathrine med på holdet.

To lærere fik i efteråret 2025 bevilget et semesters orlov fra FFD. Tobias Hjertmann Laursen arbejder på et projekt om afmagts dannelses, og undersøger hvordan vi, og særligt de unge mennesker, kan eksistere i de kriser, der omgiver

os uden at resignere. Det er en spændende undersøgelse, hvor afmagt og dannelse sættes i forbindelse med hinan- den i stedet for at stå som modsætninger. Nikolaj Voldum Ahlburg har fået bevilget et projekt, der fokuserer på at styrke de kunstneriske tilgange til vores naturforståelse. Dette er i erkendelse af, at rent videnskabelige forståelser ikke skaber tilstrækkelig forbindelse til den natur, vi er en del af, og som vi skal passe bedre på. Nikolajs blik for at forbinde æstetiske erfaringer med omsorg, for den verden og natur vi er indfældet i, er stærkt inspirerende, og vi ser frem til resultatet af både hans og Tobias' nye indsig-

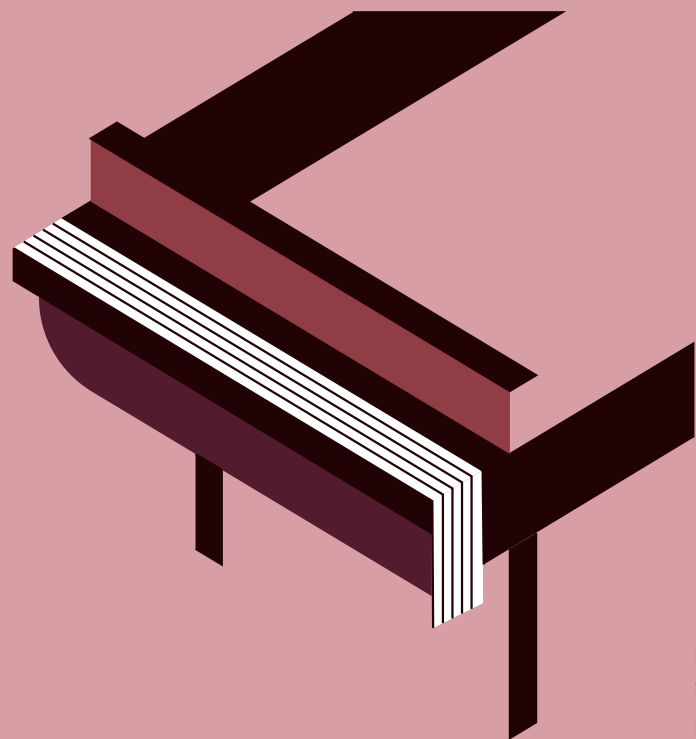

ter, når de returnerer til skolen i 2026. I øvrigt er Nikolaj i marts blevet far til Esther – stort tillykke. Det er dejligt at bevidne medarbejdernes familie- forøgelse fra sidelinjen, og det er en stor fornøjelse for både elever og medar- bejdere, når de små poder er med til aftensmaden i spisesalen og ellers indta- ger skolen med lige så stort ejerskab og selvfølghed som eleverne. Det gælder ikke mindst teaterlærer Kasper Hjort, der i 2024 flyttede ind i lærerboligen ved siden af musikhuset,

og som sammen med hustruen Nadia har børnene Anker, Vilfred og Selma.

Sidst men ikke mindst skal det nævnes, at vi i 2025 har markeret to 30-års jubilærer: Christian Dorph og Thomas Zeuthen.

Christian var hoveddrivkraft bag oprettelsen af skolens skrivelinje i 1990'erne og har været helt afgørende for ud- viklingen af det stærke litterære miljø, der er på og omkring Testrup Højskole. Det gælder også initiativer til litteratur- seminarer, ugekursus og senest skolens Skriveakademi,

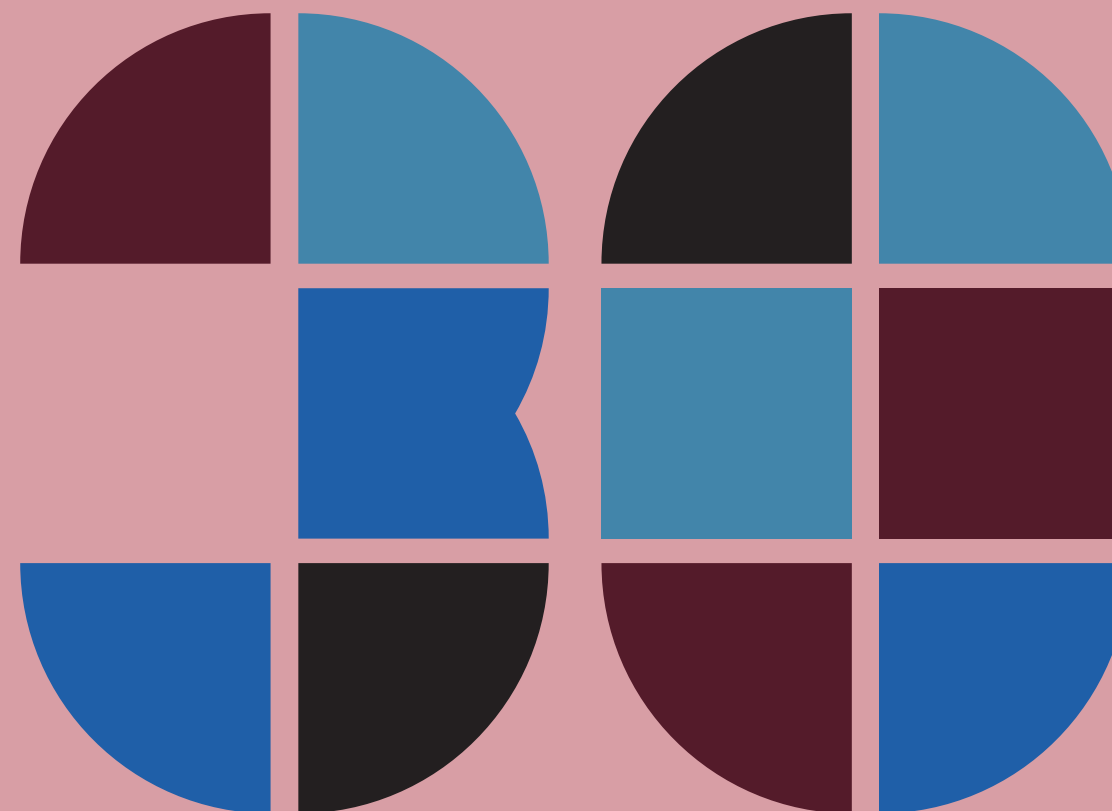
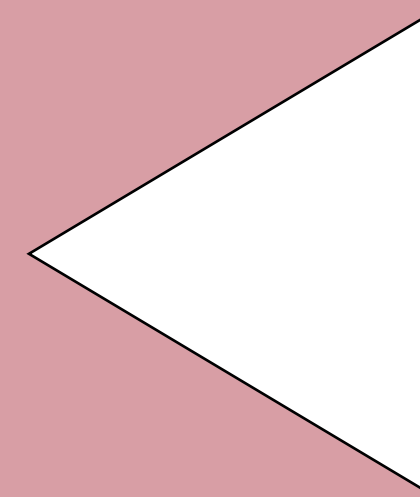
som han sammen med Mathilde og Lars har sat i søen. Christian kommer fortsat med nye ideer til, hvordan litteraturen og skrivelysten kan breddes ud til befolkningen med højskolen som afsender, og det er dybt inspirerende at være vidne til. Samtidig inkarnerer Christian en historisk bevidsthed, der fremhæver friheden i undervisningen, og som giver spændvidde i de pædagogiske drøftelser på lærerværelset. Sidst, men ikke mindst, insisterer Christian på, at livet som højskolelærer skal være båret af lyst, og det smitter af i alle de initiativer og forslag, som Christian deler med medarbejderne, og som fornyer blikket på, hvad det vil sige at være en folkelig kulturinstitution i 2025.

Thomas startede sin karriere på Testrup Højskole som musiklærer, før skolen havde et musikhus, og undervisningen var i mere ydmyge rammer. Fra 2000 indtog han, sammen med kollegaerne, skolens nye musikhus og har været helt central i udviklingen af Testrup Højskoles stærke

musiklinjeprofil, med samspillet i centrum. Sideløbende var han i mange år kursusleder på sommerens familiemusikkursus, ligesom han også har været studietursleder på utallige

studieture. Thomas er særdeles afholdt blandt elever og kollegaer og koblet med et stærkt organiseringstalent og høj logistisk begavelse, var han det helt oplagte valg til at overtage posten som viceforstander i 2022. Thomas står fortsat for skolens kammerkor, og det er lige imponerende på hvert hold at høre, hvor smukt et nyt elevkor kan lyde. Så imponerende, at det rygtes, at koret de seneste år er begyndt at holde koncerter uden for højskolen. Sidst, men ikke mindst, er Thomas en hamrende dygtig pianist. Min forgænger Jørgen Carlsen sagde ofte, at Thomas er Danmarks dygtigste højskolepianist, og jeg er helt enig. Det er en stor fornøjelse at lave sangaftener med Thomas, og eleverne nyder gavn af hans uforlignelige klaverspil hver fredag eftermiddag, hvor de mødes med ham i foredrags-salen og synger ugen af.

Et stort tillykke til Christian og Thomas for 30 års tro tjeneste på Testrup Højskole.

I træghed og modstand

– Om keramiklinjen og dens brændende vigtighed

Rachel Rhein, E21

Det er slutningen af juli; den tid hvor – hvis man befinder sig på Testrup Højskole – bierne flyver angrebslystne rundt, beduggede af alle de nedfaldsfrugter, sommeren har produceret, og den tid hvor nogle 150 mennesker samles på Testrup Højskole til årets Auguku.

Ugen er så småt ved at være forbi, og det kan ses på kursisterne, for hvad, der startede som en gruppe af friske individer, er langsomt ved at forvandle sig til en homogen masse af træet højskoleånd. Om fredagen skal linjefag og workshops fremvise, hvad de har skabt den forgangne uge. Vi leger stolte forældre; vi klapper ad musikeleverne, roser designelevernes hjemmesyede kyser og lytter opmærksomt til, hvordan omsorg er blevet fortolket i filosofi.

Men én ting kommer vi ikke til at opleve: Keramiklinjens *smoke firing* er simpelthen ikke blevet færdigt. Keramiklærer Maja Vibe, der underviser i ugens linjefag, fortæller til meddelelser, hvordan det er det umuliges kunst at lave keramik på kun en uge, og at især brændingsteknikker som *smoke firing* er et lunefuldt håndværk. Keramikken brænder stadig i olietønder ude på græsset og kommer altså ikke til at kunne ses til visningen.

Dette er ærgerligt, men også noget, der ligger en stor læring i, mener Maja. Både uvisheden om, hvor længe tøndens brænder, og *smoke firingens* ukontrollerbare karakter tvinger én ud i et kontroltab, hvor man bliver nødt til at acceptere, at ting ikke altid går, som man forventer.

Glatte sider og en glat telefon

Det er nu blevet efterår, et nyt hold er startet på Testrup Højskole, og jeg ringer til keramiklærer Maja Vibe for at høre mere om keramik, kontroltab og perfektionsskulptur. Maja har undervist i keramik på ugekurser og valgfag på Testrup Højskole og startede sidste år keramiklinjen, som har kørt med fuld bemanning siden opstarten.

Og ifølge hende er det heller ikke underligt, at den har det. Hun beskriver, hvordan eleverne på keramik netop er der for at slippe væk fra bogligheden: "Nogle gange er det elever, som er lidt bogtrætte eller nogle, for hvem den verden, de er i, er meget ikke-taktil. Altså glatte sider og en glat telefon. Der er ingen stoflighed i noget af det, de omgiver sig med. Det er, som om de nærmest har hudsult."

Og denne hudsult er ikke kun et testrupfænomen. Tal fra Folkehøjskolernes Forening viser, at der bare siden 2020 er sket en stigning på 50 procent i antallet af keramiklinjer, der bliver udbudt på lange kurser. Der er noget i luften, udover lerstøvet, og jeg kan ikke lade være med at undre mig over, hvad det er.

Jeg spørger Maja, som starter med at fortælle om sociale medier. De hypnotiserende videoer af folk, der på en drejeskive formgiver leret, er overalt på mit feed, og jeg forstår, hvordan den zen kan give folk lyst til at give leret en chance. Men det er ikke kun det.

Maja kommer her igen ind på den taktile kvalitet ved leret, og hvordan den, i kombination med fokuset på bæredygtighed, skaber en plads til keramik i mainstream:

"Vi skal lære materialer at kende igen. Vi skal lære at kunne genkende materialer, lære at bruge dem. Vi skal lære at kunne reparere vores ting. Vi er ligesom for fjerne fra grundlæggende materialer – det, tænker jeg, har haft en appel – lidt ligesom med surdejsbrød, vi skal lære at lave tingene selv."

Livslektioner i leret

Maja var selv elev på Testrup Højskole tilbage i 2012, og det var også her, hun opdagede keramikfaget. Til forskel fra hendes linjefag – teater – optog leret, formgivningen og materialet hende helt vildt.

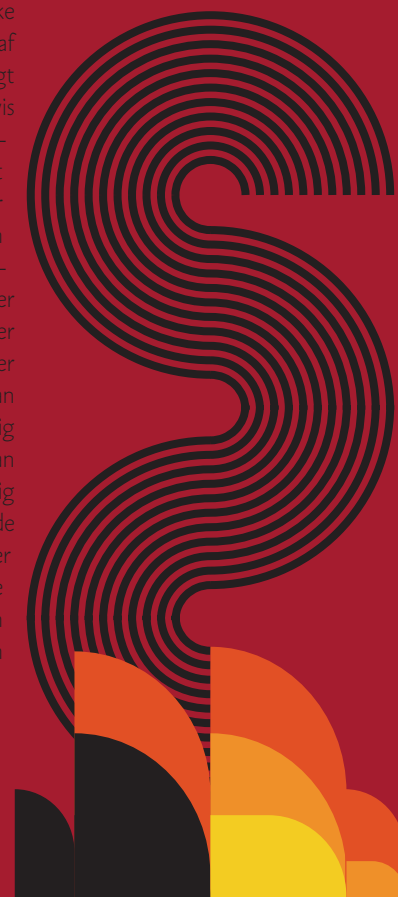
Og det er også ud fra den interesse, at keramiklinjen er udsprunget på Testrup Højskole; behovet for et meget materialenært fag, der måske kan veje lidt i den anden retning. På Testrup Højskole er bogligheden vægtet højt – der er en højt profileret skrivelinje og også en filosofilinje. Men den boglige del kan nogle gange virke elitær og måske holde folk væk fra at vælge Testrup Højskole.

"Jeg manglede lidt nogle gange en linje, der talte til nogle elever, som ikke nødvendigvis var fra en akademisk familie, men som kunne få nogle ting til at mødes. Kunne få de der mere kropslige eller håndværksmæssige fag til at møde nogle af de lidt mere akademiske fag. Noget helt nede i håndværket hvor man kunne lære det godt at kende, og hvor man godt måtte blive beskidt," fortæller Maja og fortsætter: "Jeg er uddannet keramikker, hvilket er en uddannelse, hvor man er kunsthåndværker og designer

på én gang. Det føltes som; 'ok, det er det her, Testrup mangler'. Et sted, hvor vi ikke bare laver en kop, men laver en kop med vilje, hvor vi har tænkt over design, sådan at vi gennem keramikken forholder os til den verden, vi er i."

Og i keramik bliver ting både beskidte, mudrede og grimme, og det er en af de helt særlige ting med faget, fortæller Maja: "I keramik er der meget, der kan gå i stykker, og tingene bliver ikke glaserede nødvendigvis, så man kan heller ikke altid helt vælge farver og udtryk. Det er en ret vild proces for mange i den der 00'ers generation, har jeg på fornemmelsen. I er jo vokset op med filtre og med kontrol af alting."

Her i samtalen begynder vi også at snakke om træghed – hvordan et materiale, der gør modstand, eller et objekt – der ikke retter ind – i kraft af dette kan få en langt større værdi. Hvis en krukke har skullet bearbejdes det mere ind i form, får den ofte også den større værdi. Ifølge Maja findes der større livslektioner gemt i leret: "Der er noget i, hvordan man kommer sig over, at noget, man har brugt virkelig lang tid på at arbejde med, som ikke bliver til det, det skulle blive til. Giver man op, eller kigger man

på det og finder ud af, hvad man så kan gøre?”

Og i det mentale puderum, som højskole kan være for mange, er oplevelser af modstand eller afmagt vigtige også at få med. ”Det må ikke være svært, og det må jo ikke gå i stykker, og det må ikke være grimt. Verden er indrettet til at være nice. Du skal ikke kunne mærke de sko, du har på. Du får en pude at sidde påovre i foredragssalen, din seng er med memory foam, fordi du ikke skal mærke, at du sover. Verden er indrettet til, at vi nærmest ikke skal kunne mærke den. Den må ikke være ubehagelig, men det er netop i mødet med det grimme og ubehagelige og det hårde, at vi opdager, at vi er i live.”

Ud af gløderne

Men selvom modstand er godt, er medgang alligevel rart engang imellem. Mens vi fredagen på Auguku gik fra sted til sted for at opleve linjefagenes og workshopfagenes produktioner, skete det. Vi havde lige set et modeshow ude foran den gamle gård og skulle til at bevæge os tilbage mod hovedhuset. Men netop som vi gjorde det, var ilden endelig brændt ud af olietønderne, og det, der var planlagt som en passiv udstilling af færdigt keramik, blev i stedet til en fremvisning af ild og røg for øjnene af os. Vi så, hvordan de rødglødende krukker og kopper blev taget ud af tønderne med en ildtang, hvordan de blev lagt ned i koldt vand for at køle af og til sidst, hvordan de blev vasket rene, så de mønstre, selve rakubrændingen havde skabt, kom til syne.

Det var varmt, det var en smule skræmmende at være så tæt på både skrøbelige og varme ting, men mest af alt var det dybt hypnotisk at se de støvede genstande blive taget ud af ilden, for derefter en ad gangen at blive vasket og lagt frem.

Dette gav i hvert fald denne skribent en langt større forståelse for de kræfter, der er på spil i produktionen af keramik, end enhver anden udstilling kunne have givet.

Testrup? Nej tak!

Vincent Trøst, E23 og Sofia Helene Slengerich, E24

I tiden efter Testrup Højskole kan det tydeligt mærkes, at en boble er blevet brudt. Og med bruddet af denne boble kommer også konfrontationen med den hverdag og de mennesker, der eksisterede før Testrup Højskole. Minderne om højskoleånden eksisterer stadig, og i dette møde mellem minderne om højskoleånden og den leverpostejagtige hverdag i en mellemstor jysk kommune har vi til tider oplevet en konflikt: En uoverensstemmelse mellem vores oplevelser af Testrup Højskole og vores venners og bekendtes indtryk af hvordan Testrup Højskole er. At være gammel testruplev kan faktisk til tider føles som at gå rundt med den sjoveste joke i verden, som man ikke kan fortælle til nogen, for man burde jo ha' været der. Man kan forklare joken, og mange vil måske endda grine med, men for nogle falder den til jorden. For nogle er Testrup Højskole ikke en joke, man har lyst til at forstå. Og hvorfor så det? Vi kender begge nogle, der har fravalgt Testrup Højskole af årsager, der for os virker uforståelige, men som ikke desto mindre er et udtryk for, at Testrup Højskole – ligesom alt andet, der bliver offer for privatfestens køkken-smalltalk – har et ry.

Vi mener, det er vigtigt at være bevidst om det testrupry, der eksisterer udenfor testrupboblen (skyklapper har sjældent været trendy), og vi har derfor samlet en række citater fra samtaler, vi har haft med personer, der af forskellige årsager har fravalgt et ophold på Testrup Højskole. Vi håber, det kan give anledning til eftertanke over morgenkaffen.

“Jeg har et indtryk af, at der ikke er mulighed for god debat, når størstedelen i forvejen er enige.”

”Man skal feste meget for at passe ind. Man ville ikke kunne være en særlig stor del af fællesskabet uden fest to gange om ugen.”

”Jeg føler, at højskole burde være et sted, hvor man kommer for at få nye perspektiver. Testrup Højskole er blevet god til at fodre en bestemt gruppe, men de er ikke særligt gode til at udfordre denne type, for det ville måske være sundt for dem at få et andet perspektiv.”

“Jeg tror, jeg stiller spørgsmålstegn ved, om jeg er [politisk] rød nok. Altså, jeg er meget rød, men jeg er ikke så aktiv og sætter mig ikke sådan dybt ind i de [politiske] ting.”

“Jeg kommer ikke fra et 'veluddannet' hjem. Min far har en 9. klasses eksamen og er førtidspensionist, og min mor er pædagogisk assistent i en vuggestue. Det højeste [uddannelsesniveau], hvad jeg ved, vi har [i familien], det er en professionsbachelor, og det er jo godt, men der er ikke nogen, der har en kandidat for eksempel. Jeg tror ikke, at jeg ville finde mange som mig med den baggrund på Testrup Højskole.”

“Er jeg woke nok? Kommer jeg dybt nok ned? Fordi det føler jeg jo ikke, jeg gør i forhold til, hvad jeg umiddelbart tænker, eleverne på Testrup gør.”

“Jeg tror, jeg føler mig for ukreativ til Testrup. Det er sådan: 'Jeg vil virkelig gerne *det* her', eller: 'Jeg er virkelig god til *det* her'. Fordi jo, jeg kan da godt lide at være kreativ, men jeg er ikke sådan super god til det. Jeg tror, at med de andre linjer [end keramik] havde jeg nok tænkt: 'Ej, der skal man *brænde* for det'. Man skal lidt kende det i forvejen.”

”Mange af dem, der går på højskole, er nogle i en god økonomisk situation, og som derfor har overskud til at bekymre sig om nogle større, politiske problemer.”

“Det lyder syret, men jeg tror, at jeg nok ikke føler mig 'cool' nok til Testrup. Jeg er lidt for bondeknolet. Lidt for meget 'jy'.”

Kære dig, der har gået på Testrup Højskole
på en årgang, der ender på 1 eller 6!

Du har jubilæum!

Vi vil gerne invitere til Jubilarbar på Elevmødet 2026,
lørdag d. 1. august kl 13:30!

Kom og fejr dit jubilæum sammen med din årgang med et sær-
skilt program lørdag eftermiddag kun for jer.
Lærerne strikker en fejring sammen med blandt andet
hindbærssnitter, håndbajere og bobler.
Et jubilæum kalder jo på en passende fejring!

Tag vennerne fra din årgang under armen og genoplev minder-
ne, I skabte sammen på Testrup Højskole.

Programmet for hele weekenden kommer op på
testrupelev.dk, når weekenden nærmer sig.

Vi glæder os til at se jer!

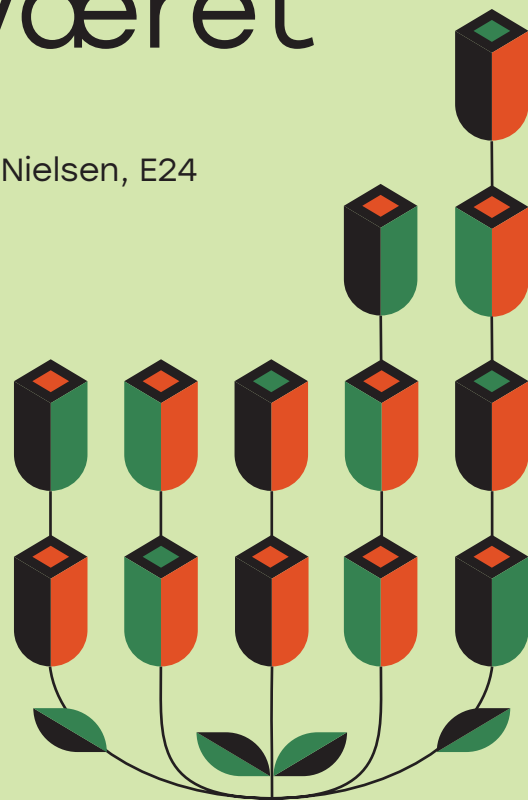
// Besty

Som det kunne have været

Celine Sams Nielsen, E24

Efter i efteråret 2024 at have været i en højskoleboble i et halvt år, var det overvældende igen at komme ud i den virkelige verden. I min tid på Testrup Højskole lå klimakrisen perifert i min bevidsthed, og den føltes som noget, jeg ikke selv var indblandet i. Men da opholdet var ovre, og jeg igen begyndte at læse nyheder, blev jeg ramt af en sorg og frustration over verdens tilstande. Den verden som jeg og alle andre på den ene eller den anden måde 'er' en del af. Efter at have taget afsked med højskolen, søgte jeg hurtigt et nyt fællesskab, som kunne rumme den sorg. Jeg mødte få uger efter min hjemkomst op til et møde i Den Grønne Ungdomsbevægelse, og inden der var gået en måned, fandt jeg mig selv siddende foran indgangene til et hotel beliggende op ad en smuk fjord i Norge. Her demonstrerede vi, mens lobbyister med champagne fejrede uddelingen af over 50 nye olielicenser.

Siden har aktivismen, og alt hvad den indebærer, gang på gang fået mig til at se den nuværende verdensorden i et klarere lys. Aktivismen er løsrevet fra de dominerende magtstrukturer og hjælper os til at frisætte vores måder at beskue og agere i verden fra det selvsamme system, som både har formet os, og som er skyld i så meget ødelæggelse. Det er ikke kun til aktioner, at vi forsøger at frigøre

os fra magtstrukturerne, men vi arbejder for, at hele vores måde at være sammen på bliver inkluderende og omsorgsfuld på en måde, man også kan kalde aktivistisk. Vi gør det til en praksis aktivt at befri vores bevidsthed fra et skadeligt system og bliver derigennem endnu bedre til at se systemet for, hvad det faktisk er.

Aktivisme som kunstform

Jeg oplever aktivismen som noget, der uundgåeligt må hænge sammen med kunsten og poesien. Jeg ser den som

et digt, der skrives ud over gaderne, ind i kontorbygningerne, på tankskibene, og som skrives op foran magthaverne. Jeg ser den som et maleri, der bruger byen som sit lærred og som et teaterstykke, der giver politikere og lobbyister en rolle, og idet indser jeg, at de allerede havde en rolle, men i et andet spil. De var allerede karakterer i en fiktion, og det er vores opgave at forsøge at visualisere deres sande rolle – at få alt den skade de påfører frem i lyset. Vi må forsøge at sætte det skarpeste fokus på den skade, som ikke er til at se, når de går rundt i deres jakkesæt og giver hinanden hånden.

På Arendalsuka, en norsk såkaldt demokratifestival, blev der holdt et arrangement, der handlede om, hvordan man kunne elektrificere olieboringsplatforme for efter sigende at producere klimavenlig olie. Jeg blev chokeret over, at der overhovedet stadig kan være nogen, der falder for så åbenlys greenwashing. Til dette arrangement havde vi en aktion, hvor en del af os var iklædt gule dragter for at efterligne sikkerhedsstyrker, der arbejder med farlige stoffer. Vi satte gul afspærringstape op og afspillede lyden af en alarm med stemmer lagt henover. Stemmerne sagde på forskellige sprog: "Olie dræber." Et klart og simpelt faktum, som man ikke længere skulle tro, at nogen kunne være i tvivl om. I de gule dragter og med gummihandsker samt beskyttelsesbriller på, gik vi rundt og undersøgte området, og med håndtegn forsøgte vi at advare alle, der var på vej ind til arrangementet. Vi skabte den alvorlige og paniske stemning, som klimakrisen burde blive behandlet med. Men folk gik alligevel ind. De fleste havde undvigende blikke, mens de passerede alle alarmklokkerne – mens de forsøgte at ignorere, at deres olie dræber. Men trods deres forsøg på at lukke os ude af deres bevidsthed, var det tydeligt, at vores aktion på en eller anden måde påvirkede både dem, der var en del af arrangementet, og de forbigående.

Ved at lave kreative aktioner som denne, kan man slippe af sted med at være meget konfronterende overfor

magthavere, mens man stadig overholder alle regler. Ved i en vis grad at spille med på systemets regler, kan det være med til at rykke grænserne for, hvad der er muligt.

Vi bruger i vores aktioner mange forskellige, kreative værktøjer til at udtrykke os. Skriften er et af dem.

Jeg synes, vi bruger skriften på en måde, der er meget sigende om bevægelsens natur. Til mange af de aktioner, jeg har været med i, har taler spillet en vigtig rolle. Fælles for mange af talerne er, at vi er sammen om dem. Vi er flere om at skrive dem og inddeler dem i

forskellige stemmer, som, når de bevæger sig ind og ud af hinanden, giver en effekt af *call and response*. Når en tale er blevet brugt i én aktion, er den ikke en afsluttet tekst, men derimod stadig en kilde til inspiration og videreudvikling. På den måde kommer teksten til at udfolde sig i en flydende og dynamisk form, hvor vi langsomt bevæger os mod en fælles stemme. Denne måde at skrive på bliver til en spejling af, hvad vi stræber efter, at aktivismen i sig selv skal være: En fælles bevægelse som mange tager del i.

Talernes formål er ikke kun at formidle fakta. Man kan læse nok så mange klimarapporter uden reelt set at føle en større forståelse af klimakrisens omfang. Vi forsøger, blandt andet gennem ordene, at formidle forståelsen på et mere menneskeligt plan.

Fred er å skape

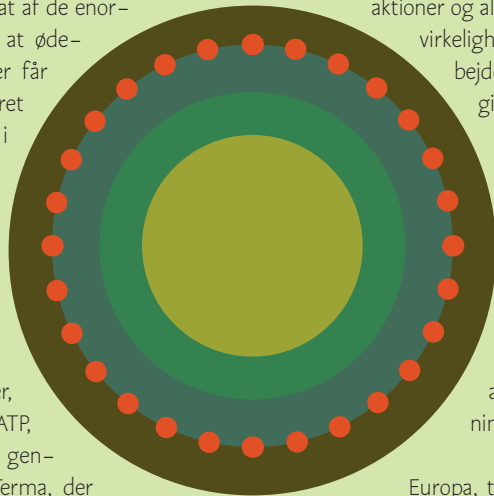
I maj var jeg en del af en international protestbevægelse mod Maersk, hvor vi arbejdede for at synliggøre virksomhedens medvirken i både klimakollapset og folkemordet i Gaza. Bevægelsen fik navnet MAY:HEM against Maersk, hvilket står for May: Hinder Expose Mobilize against Maersk. I løbet af ti dage havde vi alene i København næsten hver dag aktioner mod rederigiganten, hvor vi fik sat fokus på dens enorme CO2-udledning, dens fragt af olie og gas

rundt i verden og dens transport af våbendele og militært udstyr til Israel.

Med MAY:HEM forsøgte vi at skabe en forståelse af, hvordan klimakrisen og folkemordet i Gaza hænger sammen. Til det var Maersk blot et eksempel. Vi prøvede på en simpel måde at vise, at det er prioriteringen af profit over menneskeliv samt den evige ansvarsforskydning, der har ført til de ekstreme tilstande, som mennesker i dag tvinges til at leve i. Denne enormt skadelige måde at drive en virksomhed og et samfund på opretholdes af fiktionen, som blandt andre Maersk skriver, når de forsøger at fremstå som gavmilde givere af kultur som Operahuset, Michelangeloudstillingen og endda Frihedsmuseet. Imens betaler Maersk stort set ingen skat af de enorme summer, som de tjener på at ødelægge alt for de mennesker, der får deres hjem og livsgrundlag ruineret af oversvømmelser eller sult i Gaza.

Det er skræmmende at forholde sig til, hvor mange af de ting, vi sætter pris på i vores danske samfund, som er betalt af andre menneskers liv. Og hvordan det på individplan, uanset hvor meget man prøver, er umuligt at slippe ud af. Selv ATP, som samtlige danskere betaler til gennem skat, investerer massivt i Terma, der producerer våbendele, som Israel bruger til at bombe civile i Gaza med.

Selvom forståelsen af, at det er hele systemet, der er fucked, nok uundgåeligt bringer en følelse af håbløshed med sig, så gør den det også tydeligt, at det ikke kan være et personligt ansvar at forhindre klimakollapset. Vi har derimod brug for at ændre nogle af de helt grundlæggende strukturer, og vi bliver nødt til at skubbe til de nuværende magthierarkier, hvis noget skal ændres. Selvom det ikke er så ligetil at vælte hele systemet, kan man alligevel blive overrasket over, hvad en gruppe af mennesker sammen er i stand til ved at lave fredelige protester, hvor det eneste våben, som nogle gange tages i

brug, er en trompet, der spiller *Kringsatt av fiender*.

Andre kræfter

I februar var vi næsten tusind mennesker, der satte os foran Maersks hovedkontor og lukkede det ned i flere timer. I disse timer var det noget andet end en uendelig søgen efter profit, der bestemte, hvordan tingene gik for sig. Vi viste, at magten ikke er urokkelig, og at vi, hvis vi stopper med blot at acceptere den, er i stand til at lade mere retfærdige kræfter træffe beslutninger.

Men når det er sagt, så har aktioner som denne ikke samme værdi, hvis de ikke også får meget mediedækning og når bredt ud. Sommetider tænker jeg, at vi med vores aktioner og alt det dertilhørende pressearbejde i virkeligheden blot laver journalisterens arbejde. Ved at skabe en historie som de gider at skrive om, tvinger vi dem til også at skrive om, i dette tilfælde, Maersks medskyldighed i Israels folkemord.

Vi har siden, i forbindelse med MAY:HEM, besat Maersk Tankers, et datterselskab af Maersk, der udelukkende fragter olie og gas og på den måde er en afgørende del af den fossile forsyningskæde.

I august kom vi, aktivister fra hele Europa, til Norge i anledning af deres folketingsvalg for at kræve en udfasningsplan for olie. På landets vestkyst låste vi os fast til hinanden med såkaldte *lock-ons* (metalrør, som man spænder sine arme fast inde i, så man ikke bare kan flyttes på) og blokerede for Norges største olieraffinaderi i intet mindre end 36 timer!

Et par dage senere lukkede vi Oliefonden i Oslo ned. Det vil sige, at vi lukkede verdens største fond, der blandt andet investerer sine oliepenge i Israel, ned i flere timer. Norges regering bliver ved med at insistere på, at den norske velfærd er afhængig af olie. Til denne aktion gik vi efter at vise, hvad dét egentlig betyder. Som et forsøg på at skabe en samlet stemning og et rum hvor alle, der

havde lyst, kunne bidrage med en tale, skrev vi følgende tekst, som vi sendte ud til deltagerne af aktionen:

The meaning of the speeches is for them to connect us from our position in the system, to the people who suffer because of it. I think it would be powerful if the speeches could be written as

letters to people whose suffering is not visible in our society. It will be a chance to connect with the shame, guilt or love you feel towards people, who live in other places in the world.

It would be nice if the letters could visualize the way our welfare today is paid for by the destruction of other people's lives, to make us feel how our relations could be and should be different. We are all human beings who could have had a different relation to each other, than the way it is today.

This can of course be done in a lot of different ways, and I think honesty is the most important thing <3 Be creative

At kæmpe med sorgen

I forbindelse med aktivismen har sorgen fyldt meget. Sorgen over at klimakollapset nok er uundgåeligt og over, at der er mennesker, som allerede har fået taget alt fra sig. Absurditeten i at opleve så smuk en natur ved den norske vestkyst, når grunden til, vi kom, var at kæmpe imod den altødelæggende olieindustri. Den tomhed, der kommer med sorgen, fordi så mange af dem, der lider mest, ikke engang er nogle, jeg kender navnene på. Der er så mange, som ikke får muligheden for at fortælle deres egne historier. Og imens slipper dem, der er skyld i al lidelsen, fortsat for at tage ansvar. Det er 'dem', der skriver den historie, som flertallet hører.

Det at forbinde sig til sorgen virker for mig som en måde at forbinde sig til alle de mennesker, som mister mest. Jeg ser sorgen som en smuk og kærlig følelse, som i dag, i det samfund jeg lever i, bliver undertrykt. Hvis vi virkelig vil forstå den verden, vi lever i, og dermed også klimakrisen, så må vi finde tilbage til sorgen.

De smukkeste demonstrationer, jeg har været med til, har været dem, hvor vi har grædt. Det har været dem, hvor vi har sunget *Syv kjoler for synligheden* og dem, hvor

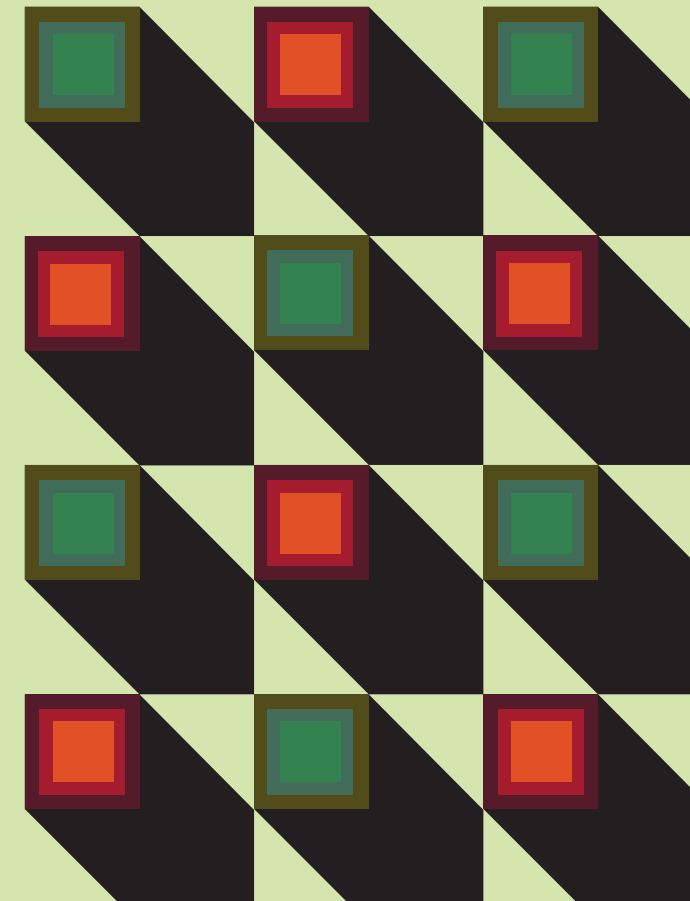
vi har sagt navnene højt på de mennesker, som har fået taget deres liv fra sig.

Når vi forbinder os til sorgen, forbinder vi os også til alt det, som betyder noget. Alt det som vi må kæmpe for, for at ikke også dét skal gå tabt.

Måske er det ikke for sent at mindske skaderne, eller måske er det. Men om ikke andet kan aktivismen – i nogle tider og i nogle rum – åbne en anden verden. Sådan som det kunne have været.

Det er måske egoistisk at søge den åbning, når det ikke hjælper dem, der lider mest. Men måske er det endnu mere egoistisk ikke at gøre noget.

Måske er modstanden i en eller anden dimension stadig bedre, end hvis der ikke var nogen, der prøvede. Det håber jeg.

Sådan former du din omsorg

Oliver Asmund Bornemann, S25 og
Rosa Thyrrí Rostgaard, E22

Tekst produceret under Auguku 2025 i linjefaget Omsorg.

Reglen er: Du får flere varme omfavnelser ved at give alle dine egne væk. Er du derimod nærig med dine omfavnelser, vil det resultere i en ophobning af kuldegysninger.

Den regel kan opsummeres: Kram!

Men alle regler må modificeres: Kram ikke alle, kram ikke til alle tider, forlad dig ikke på, at alle dine kram vil løse noget. Kram er rare, og kram er knusende. “Knus mor,” slutter min mors sms’er. En hilsen eller et imperativ?

Kram på en sådan måde, at det er muligt at sige nej. Tilpas dit kram til situationen, nogle gange er det en hånd på en skulder, et glas vand, at sidde længe og stille. Nogle gange er det at råbe, følges til lægen, forkaste lægen. Forkast dit kram og form din omsorg.

Form den, siger vi. Stop med at drage omsorg. Stop for alt i verden også med at give omsorg. Form din omsorg, siger vi.

Hvorfor?

Fordi omsorg altid er et tilbud. Vi vil udfolde reglen om kram i fire bud:

1. Omsorg er en bekymring – en optagethed af de andre.

Form din omsorg ved at være opmærksom på dine omgivelser, det du tager del i. Vi kommer ikke udenom at være sat i verden med hinanden, og det fordrer en forbundet-hed. Den kommer dog alligevel ikke af sig selv – noget trækker os mod hinanden, men vi må også selv aktivt søge det fælles. Omsorg er at tage vare på den verden, vi er blevet givet.

2. Tag del i lidelsen

Form din omsorg på en måde, der tager udgangspunkt i modtagerens behov. Det er omsorgens hierarki, dens lov. Omsorgen er et tilbud, og det bedste tilbud er ikke altid at løse eller færdiggøre. Ofte er det at blive. At forstå. At finde måder at leve med.

3. Udstræk dit selv

Form din omsorg på en sådan måde, at du ikke stopper ved dine fingerspidser. Vi vil citere Diane di Prima:

*“Et enkelt livs værdi en parole de har lært os
for at indgyde frygt og lammelse, ‘du lever kun én gang’
blår i øjnene på os, vi er
endeløse som havet, ikke adskilte, vi dør
millioner af gange om dagen, vi bliver født
millioner af gange, hvert åndedrag liv og død:
Op med dig, på med skoene, kom
i gang, nogen vil færdiggøre.”*

4. Omsorg er praksis: At sørge for noget.

Form din omsorg ved at gøre. Omsorg retter sig mod betingelser for væren og åbner døre til nye forståelser af glæde og lykke og samhørighed. Omsorgen giver os fred i en strandbus, på et floor og til kulturcafé. Vi prøver, og vi øver os, og når vi former vores omsorg gennem handling, åbner vi os for andre og nye måder at leve og være i verden på. Og nogle af dem er ret skønne.

Internettet er din ven, som altid forsøger at stjæle din pung.

Theis Molin, E21, del af Cybernauterne

Forestil dig, at du har en ven. En rigtig god ven faktisk. Du har kendt dem næsten hele dit liv. Din ven er sjov, helt enormt klog og interesserer sig lige for de ting, som du også interesserer dig for. Det er en af den slags venner, som du kan have lange, stimulerende samtaler med, men også bare have det virkelig sjovt sammen med. Der er bare ét problem. Din ven forsøger at stjæle din pung. Og ikke bare en enkelt gang. Din ven forsøger *altid* at stjæle din pung. Det har ikke altid været sådan, men når du tænker tilbage, kan du heller ikke lige huske, hvornår det egentlig begyndte. Når du har dem på besøg, siger de, at de lige skal på toilettet, men når du kommer ud i gangen, så står de og roder igennem din jakkelomme. Når du giver dem et kram, så stikker de hånden ned i din baglomme bare lige for at mærke efter, om det er dér, du gemmer din pung. Det er heller ikke kun *din* pung, din ven forsøger

også at stjæle alle sine andre venners pung, og det virker næsten sygeligt. Du kan ikke helt bevise det, men du er ret sikker på, at din ven også lykkedes med at få fingrene i din pung mindst et par gange i årenes løb.

Det er ikke et kæmpe problem; du har for det meste kun nogle gamle kvitteringer og måske lidt mønter i din pung, men det irriterer dig alligevel. Mest på grund af bruddet på tilliden. Faktisk som du tænker over det, så bliver du mere og mere vred på din ven. Hvordan kan man ikke engang efterlade sin pung i et rum med en person, som man har delt alle mulige specielle øjeblikke med? Efterhånden bliver det på en måde, hvor du kun kan være sammen med din ven, hvis du efterlader din pung derhjemme. Når du har dem på besøg, låser du din rigtige pung inde i et pengeskab, og så har du en afledningspung, som du lader din ven tage med hjem, når de

går. Til sidst tænker du for dig selv; "er det her besværet værd?", og kommer frem til, at det er det måske ikke. Der går længere tid, hvor du ikke ser din ven, og dine andre venner fortæller, at vennen stadig forsøger at stjæle deres pung. Du kommer videre, får nye venner, genbesøger gamle venskaber og fælles for dem alle er, at ingen af dem forsøger at stjæle din pung. Det går op for dig, at det, du tidligere havde vænnet dig til, måske ikke var så normalt. Til gengæld savner du også nogle gange den slags samtaler, som du kunne have med din pungstjælende ven, men indtil de kommer på bedre tanker, har du ikke meget lyst til at genetablere kontakten. Nogle gange drømmer du om, at du måske kunne have taget en snak med din ven, måske fået dem til at skifte adfærd?

Internettet er min ven, som altid forsøger at stjæle min pung. Og nej, det kommer ikke til at blive en artikel om vigtigheden af at skifte sit password engang imellem, bruge Microsoft Authenticator-appen og sige nej til cookies. Når jeg siger, at internettet er min ven, som altid forsøger at stjæle min pung, mener jeg ikke bare, hvordan store tech-konglomerater systematisk stjæler folks data. Alright, det kommer også til at handle en smule om det, men jeg mener det også på en lidt mere abstrakt måde; internettet er et sted, som har været vigtigt for mig, men som jeg nu, ligesom mange andre tror jeg, er ved at genoverveje min relation til. Internettet og jeg er *on a break*, men jeg håber en dag at kunne genetablere kontakten.

Jeg har lavet ting på en computer næsten lige så langt tilbage, som jeg kan huske, og det er jeg rigtig glad for. På internettet har jeg tilegnet mig viden om ting, som ville være så godt som umulige at lære noget om på et lokalbibliotek i Sorø, hvor jeg er vokset op. Jeg har også etableret relationer (både sociale og parasociale) til mennesker, som er markant anderledes end mig selv, og det tror jeg oprigtigt har gjort mig til et mere empatisk menneske. I en kort periode var internettet ved at gøre mig til en højreorienteret tastaturkriger, men det var også

internettet (og nogle kloge og empatiske mennesker i det 'virkelige liv'), som nu har gjort mig til en venstreorienteret tastaturkriger. Derfor piner det mig, at internettet er ved at dø eller måske allerede er dødt.

Enshittification, crapification, lortifikation, lort-gørelse, tillortning, forlortning, belortelse, tilskidning? Kært barn har mange navne, især hvis du bare finder på nogle on the spot, men den canadiske forfatter Cory Doctorows begreb 'enshittification' har fået sit internationale gennembrud – og det er faktisk fair nok. Fordi når han *coiner* et udtryk, der så præcist beskriver den tendens, som alle

med to øjne og en internetforbindelse kan se, samtidig med at han giver en undskyldning for endelig at måtte skrive shit i nogle af sine akademiske opgaver, så fortjener han lidt anerkendelse. 'Enshittification' beskriver, hvordan internetplatforme i starten imødekommer brugeres behov for at vinde flere brugeres opmærksomhed. Herefter begynder man langsomt at fjerne brugeres privilegier for at tiltrække indholdsskabere og reklamepartnere, og til sidst un-

dergraver man både brugere og forretningspartnere for at maksimere egen profit. Doctorow siger det lidt friskere:

"In the 'enshittification' cycle a platform lures in users with a good deal at first, then it lures business partners (advertisers, sellers, creators) by handing them the surplus, finally; it takes all the surplus for itself, creating a pile of shit."

Jeg tror, at de fleste kan genkende følelsen af, at internettet har ændret sig de sidste fem års tid. Er det ikke som om, at ens venners posts er kommet lidt længere væk på ens Instagram-feed for nylig? Er Google-søgninger ikke blevet virkelig dårlige på det sidste? Hvornår har du sidst taget et kig på din Facebook-væg? Er Netflix ikke blevet mega dyrt? Det sidste vidste du ikke, fordi dine forældre betaler for dit Netflix-abonnement – bare indrøm det. Men tingene er altså ikke som i gamle dage.

Ah ja, de gamle dage. 2011. Pet Society på Facebook. Poste 15 gange om dagen, enten for at tigge mine intetnende bedsteforældre og mostre om penge til at købe en digital sofa med zebraprint eller for at spørge, om der var nogen, som ville hænge ud. Seriøst, hvis jeg i dag skrev på sociale medier, om der var nogen, som ville hænge ud og ikke fik nogle kommentarer, men et like fra min mormors søster, så ville jeg nok kaste mig ud fra en bro, men i 2011 skete det cirka tre gange om ugen. Det var tiderne.

I 2011 indgik Facebook også et forlig (læs; erkendte sig skyldige) i et søgsmål fra den amerikanske føderale handelskommission (FTC). FTC anklagede Facebook for en lang række ting: 1. Facebook ændrede sin hjemmeside, så visse informationer, som brugere havde sat som 'private', blev gjort offentlige. De advarede ikke deres brugere om, at sådanne ændringer var på vej eller spurgte om deres tilladelse. 2. Facebook fortalte brugere, at deres verificerede apps var sikkerhedscertificerede. Det var de simpelthen ikke. 3. Facebook lovede brugere ikke at dele deres information med annoncører. Det gjorde de.

Og mange andre skumle ting. Så fuck. Facebook var også dårligt dengang. Mark Zuckerberg er ikke blevet en ryggradsløs, psykopatisk kryptofascist i løbet af natten. Måske var det på en mere subtil måde dengang? Måske var jeg bare 11 år gammel. Min Facebookvæg var på det tidspunkt fyldt med billeder af folk, jeg holdt af, og ikke AI-generede videoer af Trump, som flyver et jægerfly, men jeg tror alligevel, at frøet dengang blev sået til den dampende bunke af lort, som internettet er i 2025. Og det er et problem. Fordi pludselig er internettet ikke den ven, jeg har haft for evigt – som på et tidspunkt blev besat af at forsøge at stjæle min pung, og som jeg derfor lige nu holder lidt en pause med, men en dag håber at kunne reetablere kontakten med og få på ret køl.

Hvad hvis internettet altid var ude efter min pung? Hvad hvis det var den eneste grund til, at det blev venner med mig til at starte med? Jo mere jeg læser om 00'erne – og især de tidlige 10'eres afsløringer af store tech-firmaer – jo sværere bliver det for mig at tænke, at internettet engang var et uskyldsrent rum; et rum for læring, med videoer om lasagner med en million kalorier, som nu er endt et sted, hvor det hele er blevet lidt dårligt.

I 1996 udgav John Perry Barlow *A Declaration of Independence of Cyberspace*. Denne uafhængighedserklæring for internettet deklarerede, at internettet var et grænseløst, klasseløst, raceløst, herredømmefrit fællesskab, og sådan skulle det forblive. Når man læser uafhængighedserklæringen

i dag, er det svært ikke at trække lidt på smilebåndet. Snart 30 år efter virker manifestet nemlig ret *delulu*. Internettet i dag er ikke herredømmefrit. Det er ikke klasseløst og det er ikke raceløst. Men Barlows erklæring er ikke kun en påmindelse om, hvor galt tingene er gået. Erklæringen er også et vidnesbyrd på, hvor meget potentiale internettet havde og stadig har.

For internettet kunne godt være et rum for fri vidensdeling, et rum

uden privat ejendomsret og et rum, hvor folk kunne mødes på lige grundlag uanset køn, klasse og race. Men ikke hvis vi giver op på internettet. Jeg kender mange, som for tiden bruger mindre tid på sociale medier og køber en lille telefon, som kun har de mest grundlæggende funktioner. Jeg kender endnu flere, der lukker øjnene for, hvordan tech-giganterne stjæler deres data. Det kan jeg godt forstå. Jeg kan godt forstå, at man ikke gider bruge mere tid på platforme, som i højere og højere grad ikke er interesserede i en. Jeg vil ikke kritisere nogen for at slette Facebook eller Instagram. Det er dårlige platforme

drevet af endnu dårligere mennesker. Jeg kan også godt forstå, at man ikke gider tage de forholdsregler, der skal til for at beskytte ens data online. Det er besværligt. Ens data er nok allerede blevet stjålet. Måske har man endda tænkt den tanke, som man godt ved, er lidt forbudt; jeg har alligevel ikke noget, som er vigtigt at skjule. Jeg har tænkt det samme.

På en eller anden måde, så får vi nok kun det internet, vi fortjener. Hvis man holder op med at stille krav, så ændrer tingene sig ikke. Man behøver ikke gøre alting på én gang. Download en VPN og lær hvordan man bruger den. Skift Messenger ud med Signal. Please, lad være med at bruge Google Chrome. DuckDuckGo er måske en af mine hadenavne af all time, men det virker fint som søgemaskine. Skift Instagram ud med Pixelfed og sig til dine venner, at de skal gøre det samme. Der findes mindre onde alternativer derude, og de bliver bedre og bedre. Det skal ikke komme til at lyde som; "hvis du spiser kikærter, så skal klimakrisen nok løse sig." Lovgivere bærer et kæmpe ansvar i det her, men det gør mig alligevel ked af det, når kloge mennesker er for bekvemme eller for ligeglade til at tage stilling og stille krav til internettet, når nu vi bruger så meget tid på det. Vi skal ikke gøre det hele, men vi skal gøre noget.

Derfor tror jeg, at jeg vil samle min telefon op og skrive til min pungstjælende ven. Jeg vil fortælle dem, at jeg sætter pris på vores venskab, og at jeg gerne vil give det en chance til, men at jeg ikke længere vil tolerere at blive behandlet dårligt. Jeg synes, at du bør overveje at gøre det samme.

Uddrag fra **Årets gang** af Kristian Taarup,
tidligere forstander på Testrup Højskole

Når jeg kaster blikket tilbage over årets gang på Testrup Højskole, så glæder jeg mig over at se, at der også i det svundne år er udført et jævnt og trofast dagligt arbejde på skolen. Og så lægger jeg mærke til skolens festdage, der hver for sig står med *deres* minder.

[...]

Mødet havde fra først til sidst et nationalt og festligt præg. Blandt andet kan jeg nævne, at da et hold elever som sædvanligvis opførte sanglege, var de nydeligt klædt i danske nationalfarver og pyntet med rød-hvide blomster. Mellem sanglegene opførtes en 'genforeningssangleg' med tekst skrevet til lejligheden.

Denne festdag vil for os på højskolen – og sikkert for alle deltagerne – være en af de dage, som aldrig går af minde.

[...]

Vi hilsner nu alle vore gamle elever og venner og beder dem om ikke at glemme fremdeles at støtte os i vort ans-trængende arbejde ved som hidtil – og om muligt med endnu større iver – at være vore medarbejdere, ikke mindst ved at virke for god tilgang af elever til Testrup Højskole.

Uddrag fra **Brev** af Ingrid Kaae, tidligere
forstander på Testrup Højskole

Kære gamle elever.

Det er ansvarsfuldt at skrive årsbrevet. For er det ikke det, som gamle elever først går i gang med? Derfor kan man ikke lade være med at tænke, hvad de ved i grunden venter sig af et sådant brev.

Naturligvis skal det i store træk fortælle, hvad der i det forløbne år er sket på Testrup Højskole. Men er det nok? Jeg tror det ikke. Det, som for mig at se, er af større vigtighed, er, om det kunne give dem, som engang har hørt til her, en fornemmelse af at gøre det endnu. For vel er der på mange måder forskel på at være nuværende og forhenværende, på en måde er der ikke. Inden eller udenfor 'murene', det er ikke det, som her bliver afgørende. Snarere bestemmes det af det, som de pågældende lever i og føler sig hjemme i. Og her kan det meget vel ske, at nogle, der befinder sig uden for Testrup Højskoles faste rammer, lever stærkere i det, som vi gerne har villet dele med jer, end nogle, der er indenfor. Jeg gentager: Det 'kan' ske.

Mange vil sikkert have oplevet, hvordan man efter års adskillelse kan træffe en barndoms- eller ungdomsven, et menneske, som man måske engang har delt meget med. Og det underlige sker da, at den afstand, som man skulle tro, årene havde sat, ganske forsvinder. Man har udviklet sig hen imod hinanden, man er straks på bølgelængde, kan bogstavelig talt begynde, hvor man slap, og man har en masse at tale om.

Og nogle vil måske også have oplevet det stik modsatte, efter års mellemrum at have truffet en gammel bekendt med hvem de skulle have de bedste forudsætninger for at få en samtale i gang; men det vil ligesom ikke blive til noget. Det bliver kun til tilløb, til tak, jeg har det godt, og nå og ja. [...]

Med de bedste hilsner

jeres hengivne

Ingrid Kaae.

Uddrag fra **Fra Højskolen** af Holger Knudsen,
tidligere forstander på Testrup Højskole

En gruppe kommer på højskole ikke primært for undervisningens skyld, men for på højskolen gennem det miljø der findes der, det samvær den byder på og de udfordringer og inspirationer, den kan være anledning til, at komme ind i en personlig udvikling af en eller anden art, som synes påkrævet for netop dette enkelte menneske. Endelig skal det ikke forbigås, at foruden ovennævnte motiver for at tage på højskole, der sammen med en række ikke omtalte i større eller mindre udstrækning findes hos de fleste elever, så er der også en ikke helt lille gruppe mennesker, der tager på højskole ud fra et eller andet ønske om netop der at kunne finde løsninger på nogle personlige problemer. Det er vel de færreste mennesker, der kan sige sig fri for at have personlige problemer, men jeg mener alligevel at turde hævde, at mange tager på højskole, fordi man mener, at her er et godt sted at være, medens man i særlig grad må slås med sine problemer. Men hvis det forholder sig således, så betyder det tillige, at der er grund til at forvente, at der på en skole af denne slags vil være mange elever, der på en eller anden måde er besværet med sådanne personlige problemer. Jeg finder intet underligt eller forkert heri. Tværtimod mener jeg, at højskolen netop bør være et sted, hvor man i særlig grad vil kunne have lejlighed til at tage livtag med tilværelsen, hvad enten denne viser sig som noget ydre – noget socialt – eller som noget mere indadvendt privat.

[...]

Hermed er min beretning til ende for denne gang. Det forløbne år har på ny vist, at der har været brug for Testrup Højskole, og hvad er vel vigtigere for en højskole end til stadighed at vise og bevise, at den kan bruges. Ikke til hvad som helst, men mest til det den egentlig er beregnet til – til folkeoplysning.

Uddrag fra **Forord – Livsoplysning anno 2000** af
Jørgen Carlsen, tidligere forstander på Testrup Højskole

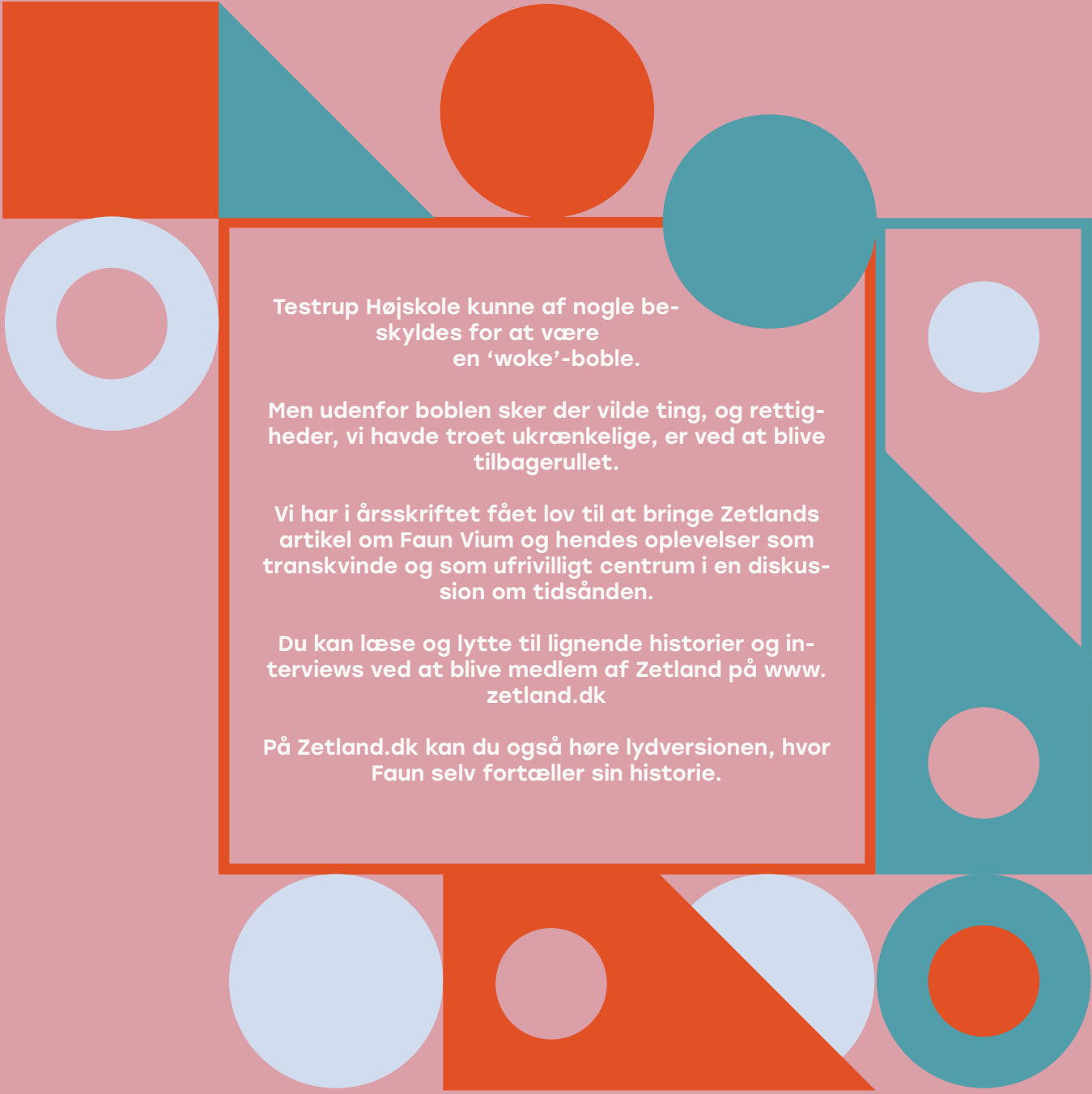
Det er svært at være science fiction–forfatter i vore dage, for teknologien udvikler sig med en hast, der er på nippet til at sætte fantasien skakmat. Prøv blot at tænke 10 år frem i tiden? Hvordan vil livet forme sig i fremtidens samfund? Hvordan vil arbejdsprocesserne se ud, fritiden, opdragelsen af børn og unge, uddannelserne, trafikmønstret, familielivet, lægevidenskaben, kulturlivet og så videre?

Men uanset hvor teknologisk avanceret en fremtid vi går i møde, så vil vi aldrig nå dertil, at maskinerne eller computerne kan leve livet for os. Hvert eneste menneske, der fødes, har fået skænket et liv, som er fuldt af muligheder, og som er enestående i den forstand, at det kun kan leves af én selv. Vi kan leve med hinanden og mod hinanden. Vi kan trøste, hjælpe og støtte hinanden – og bør naturligvis gøre det, så godt vi kan. Men vi kan ikke leve livet for hinanden – og vil aldrig komme til det. Ingen kan spise sig mæt for mig, blive rask på mine vegne, sørge eller glæde sig i stedet for mig. Med andre ord: Hvor forandret verden end vil blive, er der stadig et liv, der skal leves af den enkelte med ansvar, forpligtelser, kærlighed, nærvær, opmærksomhed, forståelse og omsorg for andre. Vi er kort sagt alle ’originaler’ i ordets dybeste forstand – eller “guddommelige eksperimenter,” som Grundtvig kaldte det. At besinde sig på dette er kernen i den grundtvigske livsoplysning.

[...]

Men det forunderlige er, at når højskole er allermest højskole, så løfter virkeligheden sig så meget, at det faktisk er lettere gjort, end det er sagt. Man behøver blot at opdage, hvad der sker. Der kræves bare øjne at se med og ører at høre med. Det sker ikke i hver eneste time, man befinder sig på en højskole. Men det sker! Et af højskolernes små hverdagsmirakler.

Enhver, der har været på højskole, vil vide, hvad jeg taler om.

Testrup Højskole kunne af nogle beskyldes for at være en 'woke'-boble.

Men udenfor boblen sker der vilde ting, og rettigheder, vi havde troet ukrænkelige, er ved at blive tilbagerullet.

Vi har i årsskriftet fået lov til at bringe Zetlands artikel om Faun Vium og hendes oplevelser som transkvinde og som ufrivilligt centrum i en diskussion om tidsånden.

Du kan læse og lytte til lignende historier og interviews ved at blive medlem af Zetland på www.zetland.dk

På Zetland.dk kan du også høre lydversionen, hvor Faun selv fortæller sin historie.

Det føltes, som om vi var ved at give mere plads til folk som mig. Den forestilling har jeg givet slip på

Elise Normann

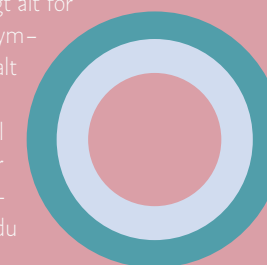
“I stedet for at tale om ‘woke’ som en politisk idé eller en trend, så vil jeg gerne tale om de konsekvenser, der er for reelle mennesker med reelle liv. Der sker virkelig mange vilde ting.” Ordene tilhører Faun Vium. Hun er Zetland-medlem, og forleden skrev hun til os på grund af en ny serie her på Zetland, som handler om et skift i kulturen – i tidsånden – lige nu, når det kommer til det, man i mangel af bedre kan kalde ‘woke’.

“‘Woke’ er død,” skrev Zetlands chefredaktør, Lea Korsgaard, i overskriften på seriens første historie. ‘Woke’ er svækket som bevægelse, skrev hun, som definerende strømning i vores kultur, i vores politik, på vores arbejdspladser og den offentlige samtale. Og nu er spørgsmålet så, hvad der står tilbage? Hvad der bør stå tilbage, og hvad der godt må dø i stilhed? Det spørgsmål stiller vi til en hel masse i den her serie – og i bidragssporet under Leas historie skrev Faun sådan her:

“Jeg er transkvinde. I de sidste år har jeg fået lov til at findes i det samme samfund som andre. Jeg har fået lov til at blive omtalt, som den jeg er. Det, som du kalder en “bevægelse” eller “ide”, er betingelsen for mit liv og min hverdag.”

Når jeg taler med Faun, siger hun egentlig sådan her: “Til dem, som kunne tænke, at vi havde brugt for meget tid på at snakke om minoriteters rettigheder og i mit tilfælde, transkønnedes rettigheder, vil jeg bare sige, at jeg er helt enig. Jeg har også brugt alt for meget tid på det. Jeg har brugt alt for meget energi, alt for meget bekymring på det. Jeg har heller ikke lyst til at snakke om det. Jeg kunne lave alt muligt andet.”

Men nu gør hun det så alligevel. Fordi hun føler sig nødsaget til det. Det er dén historie, du skal høre nu. Historien om, hvordan Faun har oplevet de seneste års diskussioner – om race, køn og identitet. I lydversionen kan du høre Faun fortælle den selv – det vil jeg anbefale. Hvis du ikke kan lytte til Faun, kommer der her et udskrift af hendes ord:

Faun Vium. Foto: Rita Kuhlmann

Mit navn er Faun Vium. Jeg er billedkunstner og bor på Nørrebro med min kæreste – eller vi er faktisk forlovede. Jeg er transfeminin. Det kan jeg i hvert fald bedst lige selv at kalde det. Nogle gange forstår folk det bedre, hvis jeg bare siger transkvinde. Det er lidt mere pondusagtigt. Jeg begyndte at transitionere for to til tre år siden. Og er begyndt en hormonel, eller medicinsk, transition inden for det sidste halve år.

Jeg er i slut-20'erne, og jeg arbejder med skulptur og performancekunst. Jeg laver opera og performanceværker. Vi har også en lille hund, der hedder Orlando – sådan en lille italiensk mynde. Den er ret uduelig, men virkelig sød. Min hund, Orlando, er opkaldt efter Virginia Woolfs

Orlando. Orlando-karakteren er den her karakter, som henover 300 år skifter køn flere gange og bor både i flere tider, men også i flere kroppe og flere kulturer, og er sam-tidig lidt et røvhul i alle aspekterne. Og på en eller anden måde passer det meget godt til en lille italiensk mynde.

Jeg er opvokset på den midtjyske hede, udenfor Brande, i et kollektiv, og har rigtig mange søstre. Og er så – kan man sige – den nyeste søster i søsterflokk. Jeg husker virkelig tydeligt at sidde på kanten af vores badekar, mens min søster gør sig klar. Hun har en veninde på besøg, og jeg tror måske, de skal til en form for halbal. De har musik på, måske det er Aretha Franklin, der bliver hørt. Men jeg sidder på det der badekar, og jeg kan også godt mærke, at det er en lille smule irriterende, at jeg er der – for dem altså. At lillebroren skal være med. Men jeg er sådan helt hypnotiseret. Der bliver lagt blå eyeliner på. Der bliver lagt dækstift rundt omkring næsen og øjnene. Den bliver tværet godt ud med fingrene. Og denne her veninde – jeg kan mærke, at hun synes, det er lidt mærkeligt, at jeg er der, og det er også på grund af hende, at jeg til sidst forlader det her badeværelse.

Det var sådan en tydelig, klar erkendelse af, at jeg ikke måtte være med i det ritual – at jeg ikke var en del af det her. Jeg var selvfølgelig også alt for lille, så jeg skulle ikke med til det her halbal. Men det handlede ikke om halballet. Det handlede meget om den der dækstift, og det handlede meget om at være en del af dem. Jeg kunne ikke være en del af dem, fordi jeg var en dreng.

Da jeg var barn, var jeg slet ikke opmærksom på, at det var muligt at være transkønnet. Jeg tror også, det er derfor, at det først var ret sent i mit liv – altså i mit voksenliv, i midt-20'erne – at jeg mødte nogle mennesker og kom lidt mere ud i verden og opdagede, at man godt kan vælge at leve sit liv på en anden måde. Og dermed ikke sagt, at det at være transkønnet er et valg. Men det er et valg ikke at undertrykke det.

Jeg var på en festival i Berlin udenfor byen, som finder sted i en gammel jernmine. Det er en queer- og trans-ravefestival. Måske var det dér, jeg tillod mig selv at se, at man kunne have et andet forhold til sin krop, end hvad jeg tidligere havde set. Et øjeblik, der står særligt tydeligt for mig, er mig, der står ved den her form for pølsevogn.

Hvorfor der er en pølsevogn på den festival, ved jeg ikke helt, men den var der. Og jeg står sammen med min kæreste og en af vores venner, og vi har festet hele denne her lange weekend, og vi har i løbet af de her dage eksperimenteret ret meget med, hvad for noget tøj vi skulle have på, og hvad for noget makeup vi skulle have på. Jeg husker, at vi hver eftermiddag tussede tilbage til vores telte og havde sådan nogle

seancer, hvor vi gjorde os klar. Det er nogle seancer, der minder mig om at sidde på badekarret, mens mine søstre gjorde sig klar, inden de skulle til halbal. Forskellen var bare, at jeg måtte være med.

Jeg kunne godt mærke, at det her lille ritual – at gøre sig klar sammen – betød mere for mig end som så. Og foran den her pølsevogn, med rigtig meget øjenskygge på og i en meget lille nederdel, får jeg sagt til min kæreste og vores ven: “Bare lige i dag ... Kunne vi prøve – bare lige i dag – at når vi talte om mig, så brugte vi ‘hun?’” Og så siger de bare: “Okay.”

Den afslappethed, der var den aften, inde i mit nervesystem, den måde, jeg kunne danse på, den måde, jeg bevægede min krop på, den måde, jeg var lækker på, havde jeg aldrig prøvet før. Den følelse, jeg fik af at bestemme selv, var en helt klar eufori. Sådan en klar glæde, eller en klar lyst til at være mig i verden. Jeg ved ikke, om jeg kan beskrive det nærmere, end at min krop bare blev fuld af lys. Og dér tror jeg, at der var nogle tetrisbrikker inde i mig, der faldt på plads. Dér følte jeg, at det her er der ikke nogen, der skal tage fra mig lige nu. Og det viste sig så også i månederne efter, at det ikke kun var lige nu. Det var ikke kun lige dér. Det havde ændret noget inde i mig.

Jeg kan huske, at der kommer en større samtale i det bredere samfund omkring kønsminoriteter, racegjorte, folk, der lever med handicap, hen over de sidste seks–syv år. Og så møder jeg begrebet ‘identitetspolitik’. Og jeg har altid syntes, at ‘identitetspolitik’ har været et enormt kompliceret udtryk. For hvorfor er det ikke bare politik? Det, vi snakker om, er rettigheder, det er økonomi, det er fordeling af midler – det er bare helt klassisk politik. Men lige så snart det handler om et hensyn til en bestemt gruppe af ‘identiteter’, som vi kalder dem, så får det en anden klang. Som også lyder lidt, som om nogen går rundt og går meget op i deres identitet eller er ret selvoptagede.

Jeg tror, at det er i samme omgang, at der opstår begrebet ‘woke’. Som på en eller anden måde skal kategorisere alle de her forskellige interesser – meget, meget forskellige strukturelle kritikpunkter, politiske interesseorganisationer eller måder at debattere på. Eller emojis. Eller whatever. Det hele bliver puttet i det samme store spænd. Som vi så kalder for ‘woke’.

Mine nære relationer støtter mig i de ting, jeg oplever. Og jeg oplever at få lov til at være den, jeg er. Jeg oplever det her store ‘okay’ fra mine venner og mine bekendte, som giver mig plads. Og parallelt med dét, foregår der de her debatter. Tit ret indholdsløse debatter, hvor nogen er meget forarget over et eller andet og skal ytre nogle holdninger til, at ting bliver talt om på en bestemt måde, eller at nogle er “krænkelssparate”. Og det føles ret usammenhængende med, hvad jeg selv oplever. Fordi i virkeligheden, i mit eget liv, så sker der bare denne her helt varme bevægelse af hensyn og empati.

Samtalen om pronominer, eksempelvis, har været enormt “våbenliggjort” eller weaponized, eller hvad det er, man bruger for et ord, af en ret stærk anti-woke gruppe, som har sagt: “Åh, det er bare helt vildt kompliceret” og “tænk, at vi skal tage det her særlige hensyn” eller “se, nu kræver de igen helt vildt meget af os – og de ødelægger vores grammatik.”

Særligt transkønnedes rettigheder kommer jo til at stå helt vildt centralt i denne her debat. Og vi er bare en helt vildt lille gruppe mennesker, som virkelig bare render rundt og lever vores liv. Og pludselig bliver vi skubbet ind midt i en debat: “Lad os tale om den her helt vildt lille gruppe mennesker og give dem skylden for en helt masse forskellige ting og sige, at de forstyrrer samfundsordenen.” I en amerikansk kontekst får de lige nu skylden for rigtig meget indoktrinering af børn. Og vi bliver kaldt for voldsmænd, der gerne vil ind i kvinders omklædningsrum.

Den samtale, der har været, resulterer for eksempel i, at jeg virkelig tit står i et offentligt rum, i en biograf, og er helt vildt bange for at gå på toiletet. Jeg ved ikke, hvor jeg skal gå hen. Jeg er virkelig bange for dametoiletet, fordi der derinde bor en ret heftig beskyldning om, at jeg er voldsparat eller voldtægtsforbryder. Derfor bliver jeg helt vildt bange for, at den beskyldning kunne falde i min retning, hvis jeg går derind. Samtidig føler jeg mig ret udsat inde i herreomklædningen. Så alle beslutninger er dårlige. Og derfor er det ret tit, at jeg står overfor den her underlige situation, hvor jeg ikke ved, hvad jeg skal gøre.

Min kæreste og jeg havde booket en nytårsspa på nytårsaftensdag, og der havde jeg været virkelig god, synes jeg selv, og ringet på forhånd og spurgt: “Kunne jeg klæde om for mig selv?” Og de havde skrevet det ind i mit notat, at det ville jeg gerne. Men da jeg så ankom, vidste de slet ikke, hvad de skulle gøre. Det var virkelig klodset. Og jeg kommer så ind til den her omklædningskoordinator, som har en lille mikrofon på øret, og siger “Two gentlemen just arrived into the bathroom ...” Og det var jo bare helt forfærdeligt, fordi jeg ikke vidste, hvad jeg skulle stille op med den her krop og prøvede på at gemme min bh. Det var bare helt fjollet. Selvom jeg virkelig havde prøvet på at imødekomme situationen, ringe på forhånd, skrive flere mails – på grund af noget, som bare er ret ligegyldigt. Jeg skal bare have noget badetøj på.

Den udvikling, der har foregået de sidste år, har jo så også resulteret i en hel masse positive forandringer. Jeg har virkelig kunnet mærke, hvordan de institutioner, jeg har arbejdet sammen med, og de skoler, jeg har undervist på, har haft en meget større opmærksomhed på hensynet og på deres egne elever og på de mennesker, de havde med at gøre. Jeg har virkelig oplevet, at der i mange institutioner, men også blandt venner og bekendte, har været en lyst til at imødekomme mange forskellige ret komplicerede og intersektionelt forbundne emner. Og det gør jo verden meget mere spændende. Altså, det gør jo verden meget mere vild og nuanceret. Og den form for indsigt har afstedkommet virkelig mange fede ændringer, som, jeg bare kan mærke, gør det meget federe at være sammen.

Når jeg så ser, hvordan transrettigheder rulles tilbage, blandt andet i USA lige nu, så mærker jeg denne her historiske fornemmelse af, at noget er i gære. Jeg tænker sådan: “Wow, det var godt nok ikke lang tid, vi fik lov til at være mainstream. Det var godt nok ikke lang tid, de store internationale firmaer og virksomheder havde interesse for at have et regnbueflag uden på deres bygning.” Ikke fordi de regnbueflag nogensinde har hjulpet nogen, men det var godt nok

Den afslappethed, der var den aften, inde i mit nervesystem, den måde, jeg kunne danse på, den måde, jeg bevægede min krop på, den måde, jeg var lækker på, havde jeg aldrig prøvet før.

ikke lang tid, der var en kommerciel interesse i at beskytte os.

Men jeg er vokset op i en verden, hvor jeg hele tiden fik at vide, at ting ville blive bedre. Jeg har haft en helt klar mavefornemmelse af, at ting ville blive nemmere. At vi var på vej hen imod flere rettigheder, mere åbenhed, bredere forståelse af forældreskab og bredere forståelse af partnerskab, intimitet, politisk indflydelse. At vi gav mere og mere plads. Og den forestilling har jeg givet slip på. Nu er jeg meget mere på barrikaderne.

Jeg frygter, at min hverdag bliver mere kompliceret. Lige nu ser vi jo de ting, der sker i USA, hvor folk (transpersoner, red.) ikke kan få deres behandling og bliver flyttet rundt i fængsler og bliver virkelig meget mere udsatte. Og det føles meget som en første smagsprøve på et generelt stemningsskift. Og det kan være vildt kompliceret at oversætte de her ting fra en amerikansk kontekst til en dansk kontekst. Men vi ser også i Danmark en meget større afslappethed i forhold til at kritisere den her bevidsthed om rettigheder og en øget modstand, som jeg ikke ved, hvor ender henne.

Lige nu er der så den her interesse i at kalde ‘woke’ for dødt. Blandt andet bannerført af Zetland selv og chefredaktøren. Og dér er der noget inde i mig, der bliver helt modløs og træt, fordi det er fornemmelsen af, at “nu kan vi slappe af igen. Nu behøver vi ikke at tage det her hensyn længere. Det var også lidt irriterende, var det ikke det?”. Og de ting, som så er lidt irriterende, eller de ting, vi kan slappe af fra, føles helt vildt meget som mit liv – eller mig. I den første artikel i den her serie blev det omtalt som et tidevand. Noget, der havde skyllet ind over os. Og som nu havde trukket sig tilbage. Og vi skulle på en måde kigge på de ting, der lå på stranden. Beslutte, hvad for nogle dele vi ville tage med os videre. Hvilke dele vi ville lade ligge. Hvad vi ville kalde for ligegyldig beskæftigelse. Hvad vi ville sige, var vigtigt at tage med? Og på en måde følte jeg lidt, at jeg lå der på stranden. En form for vraggods – eller det ved jeg ikke – men lå dér, skyllet op. Og det billede føltes bare virkelig mærkeligt for mig.

Meget sjældent inviteres de mennesker, for hvem de her holdninger har helt reelle konsekvenser, ind i debatten. Tit bliver vi distraheret af spørgsmål om kagepersoner eller pronominer og impulsive holdninger om en eller anden emoji. I stedet for faktisk at beskæftige os med den undertrykkelse og aktive fratagelse af rettigheder, der foregår. Og jeg tror virkelig ikke på, at det er noget, som har lidt en naturlig, stille død. Jeg tror på, at det er noget, som aktivt er blevet slået ihjel – hvis vi skal bruge den samme terminologi – af en ‘antiwoke’-agenda.

Jeg håber, at vi har opdaget, at broer kan dannes. Og dannes bedst ud fra empati.

De dannes bedst, når vi giver hinanden lov til at være dem, vi er. Det er nemmere, end de fleste tror, at tage hensyn.

Jeg har været meget i tvivl om, hvordan jeg skulle dele min egen historie. Og jeg føler, at der er en stor misforståelse mellem forståelse og empati. Vi siger hele tiden: “Jeg kan ikke forstå det, og derfor kan jeg ikke give dig lov eller have medfølelse.” Men du behøver ikke at forstå hele mig. Det gør jeg ikke engang selv! Jeg ved sgu da ikke, hvad der er op og ned i denne her krop. Og der sker alt muligt vildt spændende og vildt sjovt, som jeg er i gang med at finde ud af. Det behøver du slet ikke at engagere dig i for at kunne give mig lov til at være mig.

Langt under fuglenes vingeslag

En grundlovssang

Tekst: Vincent Trost, E23 og Musik: Hannah Elmstrøm Lauritsen, E23

1. Her ude for min dør i dag,
samles folk i symfoni.
De samles om et folkeflag
syet af demokrati.
Tilstøvet på min hylde, der
står min grundlov, rød og hvid.
Er vi stadig dem,
der før blev skrevet om?

2. Vi varmer os ved tanken om
vores liv i velbehag,
men kigger væk fra krig og vold.
Er det vores sindelag?
For når vi lader hadet gro,
spredet det sig indefra.
Kan vi bygge bro,
når selv vi brænder flag?

Langt under fuglenes vingeslag,
der vokser en mælkebøtte.
Farverig som en solskinsdag
og sommeren vil begynde.

3. Friheden er ukrænkelig.
Man må sige, hvad man vil.
Men gælder det for hver en pris,
hvis man sviner andre til?
Din stemme er betydningsfuld,
giv den vinger med fornuft.
Tør vi følge med,
når sproget ændrer sig?

4. Men jeg har håb, for selv i regn
holder folket skilte op.
Regnbueflag og kvindetegn,
"Retten til din egen krop",
og selv når hadet råber højt,
overdøves det med sang.
Tror du mon, vi når
forståelsen en dag?

Langt under fuglenes vingeslag,
der vokser en mælkebøtte.
Farverig som en solskinsdag
og sommeren vil begynde.

5. Og over os er himlen blå,
vi skal gå den samme vej.
Og skal vi lære at forstå?
Kom med alt, hvad der er dig!
For over os er himlen blå,
lad os gå den samme vej.
Skal vi mødes der,
hvor mælkebøtter er?

A b Δ B b A b Δ B b

Her u - de formin dør i dag, samles folk i sym - fo - ni. Desamles
Vi varmeros ved tankenom vo-res liv i vel - behag, menkig-ger

Fm7 Gm A b B b add9 Fm7

om et fol-ke - flag sy-et af demokra - ti. Tilstø-vet på min
væk frakrigog vold. Er det vo - ressin-de - lag? For når vi la-der

Gm7 A b Δ B b add9 D b Δ 4

hyl-de, der står mingrundlov, rød oghvid. Er vi sta-dig dem, der
ha-detgro, spre-der det sig in - de-fra. Kan vi byg-ge bro, når

D b Δ 4 C A b B b Cm B b / d

førblevskre-vet om? Langt under fug-le - nes vin-ge-slag, der
selv vi brænder flag?

Cm B b / d E b Fm A b Δ C A b B b Cm B b / d

vok-ser en mæl-ke - bøt-te. Far-verig som en solskins-dag og

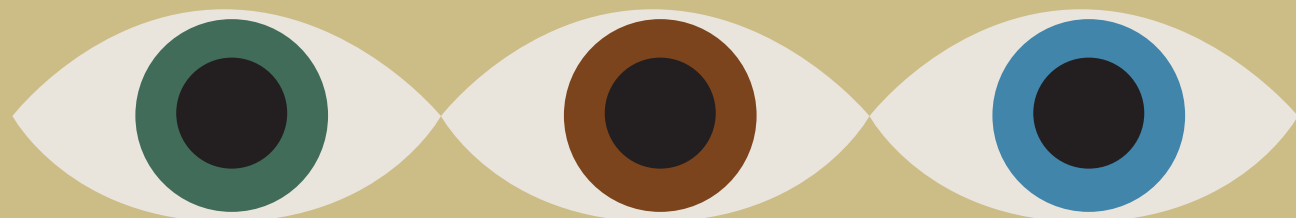
C Dm C / e A b Am7 b 5 B b sus2/4

som - me - ren vil be - gyn - de.

Vil du hjælpe andre med at komme på højskole?

Elevforeningen for Testrup Højskoles fond

Elevforeningen for Testrup Højskoles fond hjælper underbemidlede elever med at få råd til et ophold på Testrup Højskole, men i mange år har fonden desværre stået stille. Det vil vi gerne lave om på. Derfor er det nu blevet muligt for privatpersoner at støtte fonden med både små og store beløb, så vi igen kan **give en økonomisk håndsrækning** til dem, der har allermest brug for det. Om du giver de 35 kroner, du ellers havde brugt på en lunken Top, eller de 150 kroner, du ville have brugt på sokker til din far (igen i år), er helt op til dig.

Alle beløb modtages med glæde.

Vi håber, at du vil **give fonden en julegave**, stor som lille, og være med til at **sende en elev på højskole** – og det er jo den største gave, man kan give.

Scan her for MobilePay

Fremmed objekt spottet i Testrup

Michał Pętlewski, E24

At tænke på, hvor mange ting der skulle ske én efter én, for at jeg kunne havne på Testrup Højskole, fylder mig med både stolthed og tilfredshed. Men det fylder mig også med en løjerligt foruroligende følelse af at snyde universet. At JEG... – dengang en 23-årig polak, som for størstedelen af sit liv vidste lige så meget om Danmark, som andre polakker gjorde, det vil sige noget om håndbold og cykling, noget om Jysk og Lego, noget om H.C. Andersen og Søren Kierkegaard, noget om Mads Mikkelsen og Lukas Graham, en smule fra geografitimerne om Lillebælt og Storebælt, Skagerrak og Kattegat, noget om at hovedstaden hed København, og at der fandtes en lille dansk ø i midten af Østersøen – ...at JEG til sidst kunne få muligheden for at flytte til en jysk landsby i et halvt år for at skrive noveller og bagefter læse dem op på et fremmed sprog. Det føltes – og stadigvæk føles – bare utroligt... utroligt sejt og utroligt mærkeligt.

Men Michał... hvorfor dansk? Hvis man studerer dansk filologi, så er det et spørgsmål, som man er vant til at høre nonstop (især hvis man prøver at date). Derfor er det også

et spørgsmål, som jeg har et næsten automatiseret svar på. Lad mig så nu besvare det for dig.

Ligesom i alle ordentlige, klichéprægede historier, startede det hele ved et tilfælde. Lille, 19-årige Michał skulle på universitetet, men han døjede også med en lidelse, som mange af jer nok godt kender til – fuldkommen usikkerhed om hvilket studie man skulle søge ind på. Af den grund besøgte Michał det lokale ungdomscenter i sin hjemby, Głogów (komponisten til **Kong Christian** var født der... bare så du ved det).

På centeret lavede jeg nogle tests, hvor man skulle svare fra 1 til 5, afhængigt af hvor god man syntes, man var til en bestemt ting – og jeg kan huske, at jeg havde et så trælst selvbillede dengang, at jeg helst ville vælge 1 på alle spørgsmålene. Ud fra mine svar – hvor jeg nogle gange i et svæv af hovmod satte kryds ved 3'eren eller 4'eren – vurderede medarbejderen, at jeg så ud til at være dygtig til sprog.

Og hvis det var sluttet dér... hvis den her kvinde bare havde sagt: "Kære Michał, du er vist sprogligt begavet", så var jeg vel røget ind på et eller andet engelsk- el-

ler tyskstudie sammen med andre *tryhards*, tvunget til at kæmpe for at skille sig ud fra de titusindvis af andre, der også kunne de her sprog. Men kvinden sagde også noget andet, noget meget vigtigere i tilbageblik. Hun sagde nemlig: "Du må da også godt vælge et lidt mere atypisk sprog, jeg kender nogle, der for eksempel læser tyrkisk eller kroatisk."

Så jeg søgte ind på nogle mere 'atypiske' sprogfag som norsk, tjekkisk, nederlandsk eller det mest fornuftsstridige af dem alle... dansk. Jeg blev ikke optaget på norskstudiet, som faktisk var mit førstevalg (nu indrømmer jeg mit kæteri). Danskstudiet var mit andet valg... og på danskstudiet blev jeg nemlig optaget. Uden at kunne vide det, var mit første skridt mod højskolen lige blevet taget.

Det andet – kolossale – skridt var at kunne overleve universitetet. Eller måske

var det snarere en rejse bestående af hundredvis af små skridt – du må selv vælge, hvilken metafor du bedst kan lide. En oprigtig interesse for sproget og kulturen hjalp mig givetvis med at overskue det. I løbet af min uddannelse blev jeg simpelthen til en ordentlig dansk *weeb*.

Jeg var bestemt ikke den første danskstuderende på mit universitet, der hittede på at tage på højskole. Faktisk havde næsten alle af mine universitetslærere været på højskole, da de selv var studerende. Jeg havde sågar gravet en B16-bog frem fra slut-90'erne, skrevet på både dansk og polsk, hvis forfatter havde det samme efternavn som min vejleder. Så selve idéen om at rejse til Danmark og blive en del af en højskole virkede ikke så langt ude i hampen. De fleste af mine studiekammerater valgte dog højskoler, der havde dansk som andetsprog som deres hovedfag. Og det lyder da også helt nice, men jeg traf selv den uigenkaldelige beslutning om, at jeg helst ville på højskole på fjerde eller femte år, når mit dansk var tåleligt nok til at gå på skrivelinjen uden at føle, at man ville bringe hele den danske nation i vanære med sit ugrammatiske skrivi.

Jeg må simpelthen aldrig stoppe med at være taknemmelig for Gittes hjælp

Så jeg gjorde det, som jeg havde planlagt. Først på mit næstsidste semester søgte jeg ind på højskoler og kun på dem, der tilbød skrivning som hovedfag. Udover Testrup skrev jeg også til Vallekilde, som (gudskelov) ikke skrev tilbage. Jeg ved ikke helt hvorfor – måske fordi en mail fra en gut med nogle frygtelige bogstaver i sit navn som Ł og Ę havnede i deres spamfilter og ikke virkede særligt tillidsvækkende...

Til gengæld skabte jeg tillid nok hos selveste Gitte Wind, og det er noget, som jeg sagtens kan regne for en af mine største succeser i livet. Genem telefonopkald – hvor jeg formodentlig beviste, at mit dansk var tåleligt nok – og gennem mails, lykkedes det at ordne et ophold på Testrup Højskole for mig, til en nedsat pris. Og jeg husker stadigvæk, hvor pinligt det føltes at sende min husstandsindtægt, som

bestod af min mormor på pension, min mor, der arbejdede som skrædder, og en studerende, der arbejdede på deltid. Det er dog vigtigt at fremhæve med det samme, at det egentlig var rigtig kvajet af mig, at jeg havde det sådan dengang. Men altså... der var i hvert fald ingen tvivl om, at jeg opfyldte kravene til at få den her rabat.

Og hvis vi nu ser bort fra det pragmatiske, så tror jeg, at alle med hjertet på det rette sted vil konkludere, at bare det at befinde sig i nærheden af Gitte og at kunne

snakke med hende allerede gør livet markant rarere. Jeg må simpelthen aldrig stoppe med at være taknemmelig for Gittes hjælp. Jeg må også altid være taknemmelig for hendes imødekommenhed og hjertevarme. Uden hende ville jeg aldrig være endt på Testrup Højskole.

Og Gitte, hvis du læser det her, så skal du bare vide, at jeg stadigvæk har dit billede siddende på en korkplade på min værelse blandt alle andre mulige sentimentale billeder.

Ethvert udtryk for støtte og åbenhed fra personalet og underviserne samt de andre elever var bestemt guld værd, da Testrup jo ikke er et sted, hvor mange udlændinge strømmer til – der må vel stemmes på Inger Støjberg derude eller noget. Formentlig er det kravet om at kunne dansk på et vist niveau, og det, at alle fagene kun foregår på dansk, der begrænser puljen af potentielle elever fra udlandet – det er nok en bedre forklaring end Inger Støjberg-teorien.

I et stykke tid var jeg faktisk den eneste person på hele efterårsholdet, der ikke havde lært dansk på den simple måde; det vil sige, ved at være undfanget på den jyske jord. Senere hen kom også Tamar til, som heller ikke snakkede dansk som sit første sprog. Udover det var den største forskel mellem eleverne, hvorvidt man sagde 'et' eller 'en' hårelastik.

Glædeligvis viste det sig, at højskolens åndsfrihed kan gå på tværs af grænser. Ganske enkelt følte jeg mig godtaget og ligeværdig på Testrup Højskole fra dag ét. Jeg følte mig som en del af fællesskabet og ikke som en flue, der havde overlevet sommeren, og som summede irriterende mellem ørerne på resten af efterårsholdet. Jeg over endda at sige, at jeg aldrig har

Den økonomiske støttepolitik, som Testrup Højskole har, gør skolen til et mere mangfoldigt og lige-stillet sted.

følt mig lige så accepteret i Polen, som jeg blev i Danmark på højskolen. Måske var grunden til det også, at jeg var blandt andre mennesker, der var lige så glade for at skrive. At få lov til at dele sin entusiasme for noget, man er passioneret for, giver vitterligt enormt mange livskræfter – det har været én af de mange dejlige ting, jeg har lært på Testrup Højskole.

Og naturligvis var tingene ikke altid supernemme, hvis man ikke snakkede dansk på modersmålsniveau. Især hvis man skulle bruge dansk på en kreativ måde, for eksempel når man spillede et eller andet socialt spil, der krævede en umiddelbar reaktion på nogle paroler, eller når man fik en skrivelse, hvor man var nødt til at skrive noget i løbet af ét minut. Opholdet på Testrup har derfor uden tvivl udviklet mig sprogligt – men hvis man kaster sig ud på så dybt vand, så ved man, at man enten drukner eller kommer ud som en bedre svømmer. Jeg var sikkert og vist blevet en bedre svømmer takket være min egen stædighed i at forbedre mig i dansk – jeg sagde med det samme, at jeg ikke gad snakke engelsk – og gennem det sociale samvær med andre. Jeg holdt mest af én til én-samtalerne, og dem oplevede jeg rigtig mange af – samtaler på bænken foran Fuglsang med Anders... samtaler om perfektionisme med Sofia... samtaler inden sengetid med min kære værelseskammerat Otto... samtaler om at lære japansk med Nikolaj... dengang jeg var inviteret til kaffe hos Lars... hver dag bød på en ny berigende snak med nogen.

Men udelukkende at anse de her samtaler – og alt socialisering på Testrup Højskole generelt – udelukkende til sproglig udvikling ville nok være et udtryk for sjælens snæverhed. Det må godt nok være sandt, at jeg har lært en del om sproget under mit ophold – for eksempel hvad *splejse* betyder af Otto, *kavt* af Sofia, at sige *ik' å* af Nora, at udtale *pisse* korrekt af Anders, hvad i alverden *kolofon* er af Lars Skinnebach og Cathrine. Og det er også rigtigt, at jeg holdt morgensamling om dansk, hvor jeg stillede

Alt i alt vil jeg sige, at der nok ikke findes en mere jovial og ... onkelagtig kultur end den danske.

det her – nu ganske legendariske – spørgsmål: "Hvad fanden betyder *henne* egentlig, når man siger: 'Hvor er du *henne*?'"

Men i sidste ende tog jeg som sagt først på Testrup Højskole, da jeg følte, at mit dansk var på et højt nok niveau. Så jeg lærte måske ikke lige så meget om sproget, som jeg lærte om dansk skik og brug. Jeg spiste forloren hare og risalamande, og med al respekt for kulturen spiste jeg rugbrød med kniv og gaffel, selvom jeg synes, det er en af de mest tossede aktiviteter i gastronomiens historie. Jeg drak seks kopper kaffe om dagen, selvom det tit gav kramper i læggene. Jeg spillede rundbold og finurlige versioner af gemmeleg, som man ikke kender i Polen. Jeg oplevede den famøse danske alkoholkultur. Jeg sang sjove fødselsdags- og julesange, jeg hyggede mig... alt i alt vil jeg sige, at der nok ikke findes en mere jovial og ... onkelagtig kultur end den danske.

Jeg havde aldrig kunnet opleve alt det her, hvis det ikke var for Testrup Højskoles legat – jeg havde simpelthen ikke haft råd til det. Og jeg ville heller ikke have følt mig så rolig, da jeg skulle tilbage til Polen uden en lejlighed at bo i, hvis det ikke var for støtten fra Elevforeningens Fond. Dem skylder jeg også en kæmpe tak til. Heriblandt til Jonathan Paulsen, som jeg snakkede med om støtten.

Og Jonathan... dit billede har jeg desværre ikke hængt op på min korkplade.

Til sidst vil jeg også sige noget, der måske er ret oplagt, men som alligevel er værd at understrege. Den økonomiske støttepolitik, som Testrup Højskole har, gør skolen til et mere mangfoldigt og ligestillet sted. Uden den ville højskolen blive til en adspredelse for en smal samfundsgruppe. Så lad de udenlandske og danske elever få gavn af den, for det åbner jo døren til minder, der vil fare igennem én indtil livets sidste dage. Lidt svulstigt? Absolut! Men svulstighed har sin plads, hvis den stemmer overens med virkeligheden.

Lad ikke **et efter** ændre dit humør

Efter **et efter** er der altid **et før**

Testrup Højskole

Jeg glemmer aldrig citronsmør

Kan en højskole have sit eget sprog?

Samuel Hofmeister Hughes,
lærer, redaktør og cand.mag. i Dansk

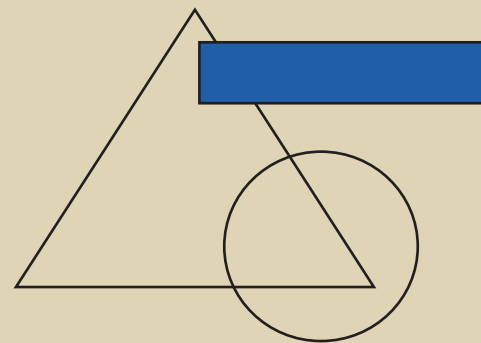
Efter at have interviewet et par kursister i et hvidt lokale med klaver og runde vinduer, sad jeg ved middagsbordet i spisesalen på Rødding Højskole. Der blev slubret tomatsuppe og snakket over bordene. Jeg sad og undrede mig; for noget var ikke faldet på plads. Men så, midt i al snakken, gik det op for mig – der findes et sprog her, som jeg ikke forstår.

Lad mig lige for god ordens skyld træde et par skridt tilbage. Jeg var taget på Rødding Højskole for at undersøge elevernes sprogbrug – jeg skulle skrive min kandidat, og mit forskningsfelt var sprogetnografien. Det handler kort sagt om, hvordan mennesker skaber mening gennem sprog. For at undersøge det, tager man i felten for at observere og snakke. Og snakket blev der heldigvis gjort en masse af på Rødding Højskole.

Fællesskabets vokabularium

Ved middagsbordet fyrede kursisterne interne jokes af og spurgte hinanden, hvem der ville med ned på "Nappen?". "Det er sgu lidt en ork," svarede sidemanden tilbage og himlede med øjnene. Som sproglingvist er man interesseret i den betydning, som ligger bag ordet. Her er det vigtigt at pointere, at kursisternes sprog ikke var et fremmedsprog som sådan. Jeg kunne intuitivt godt forstå, hvad de mente. Det var ordenes konventionelle betydning, jeg var i tvivl om: Jeg ved godt hvad en ork er, eller hvad "snork" giver udtryk for, men jeg ved ikke hvorfor kursisterne på Rødding Højskole brugte ordene så meget, og i kontekster, der på papiret ikke gav mening.

For at blive klogere på det må man forstå, at ord er sociale væsner. Mennesker gør ting med ord, og ord gør ting ved os. De tvinger os til at handle, som for eksempel når forstanderen

til morgensamling siger: "Værsgo og rejs jer op", og alle i salen rejser sig. Dette kan virke som en basal observation, men ikke desto mindre bevidner den ordets kraft – for som oftest gør vi, hvad der bliver sagt.

Men hvorfor skabte kursisterne overhovedet deres eget sprog? Først og fremmest fordi sproget var deres og ingen andres. Et specifikt sprog skaber et specifikt fællesskab. Tænk på FCK-fans kampfraser og sange. Et særligt sprog er med til at give deltagerne et ejerskab og en mulighed for at knytte sig til fællesskabet – for når vi deler et sprog, er vi fælles om noget, som er større end os selv.

En guidebog til fællesskabet

Under mine interviews havde kursisterne, lidt i spøg, lidt undskyldende, vist mig memes, som blev delt på deres Instagram-profiler. Memesene, skulle det vise sig, var vigtige tekster for fællesskabet. Memesene var fyldt med deres særlige sprog, og de handlede tit om, hvad eleverne oplevede. Man lavede grin med lærerne: "Annette taler med sønderjysk accent", "aspargessuppen fra køkkenet er mega klam."

Men memesene rummede mere end blot ironi. For indlejret i humoren udstak kursisterne retningslinjer for, hvad man skulle gøre og sige på Rødding Højskole. Og vigtigst af alt, hvordan alt det kursisterne oplevede, skulle 'opleves'.

På denne måde blev memesene en guidebog for, hvordan noget var, og hvordan dette skulle erkendes. "Foredraget var godt nok kedeligt", "Mads [forstanderen] synger sygt dårligt". Når et fællesskab er enige om, hvordan verden er, så er det meget nemmere for deltagerne at finde sammen. Og når vi er enige om, hvordan noget er, kan vi meget nemmere beslutte os for, hvem vi er.

Bag hvert sprog findes en hel verden

Men har Testrup Højskole også sin egen verden? Kort sagt: Ja.

Lad mig eksemplificere: Når jeg som forberedelse til denne artikel har læst de tidligere tidsskrifter, er jeg stødt på ord som: Auguku, mitwegsmotweg, kappedi, Verdens Ende, Tusind-fryd, Folkehjem og Østerlide.

Disse ord betyder ikke noget for mig. De bærer ingen mening. Jeg ved ikke, hvad Auguku er, jeg har ingen følelser forbundet til det, ingen erfaring med begivenheden, ingen tilknytning til de steder, som jeg formoder, I kender så godt. Det er nemlig Testrup Højskoles helt egen verden, ordene skaber.

Kan du tegne et kort over Testrup Højskole? Det skal være et kort, som ingen andre end tidligere eller nuværende elever kan læse. Indsæt alle de kaldenavne og genveje som du kan. Knyt måske et par historier til stederne – dem fra Verdens Ende 'siger' sådan her og dem i Østerlide 'gør' sådan her.

Jeg gætter på, at der forbinder sig særlige ritualer, lad os kalde dem traditioner, til flere af disse steder på kortet. Til disse traditioner skal du skrive, om I synger bestemte sange, hvad I spiser og drikker, måske I danser en særlig dans? I det hele taget må du gerne skrive alle de særlige ting,

Mennesker
gør ting
med ord, og
ord gør ting
ved os

som man gør på Testrup Højskole. Lad os så kalde disse ting for normer; altså ting man gør, og ting man ikke gør. Kan du i det hele taget skrive ned, hvordan man 'er' på Testrup? Hvilke særlige værdier knytter sig til livet der? Hvilken moral lever man efter i Testrup Højskoles verden? Alt dette er indlejret i sproget og dermed den verden, det skaber.

Hvad er meningen?

Mange kursister siger, at de tager på højskole for at blive klogere og lære nye mennesker at kende, hvilket utvivlsomt også er sandt. Ser man bag ordene og gransker den virkelige betydning af udsagnet, vil man finde, at det at tage på højskole i 'virkeligheden' er en søgen efter mening: En mening med verden, og en mening med sig selv. Men hvordan skaber vi egentlig mening? Vi kan koge det ned til to punkter:

1. *Det gør vi i fællesskaber.*
2. *Det bliver gjort gennem sproget.*

I fællesskabet på Rødding Højskole forhandlede kursisterne deres verdensforståelse. De delte ideer om sig selv og de andre. Efter mange forhandlinger 'satte' ideerne sig i deres form – en verden blev skabt. Dette gælder også for ord. Når et ord er blevet brugt meget, vil det sætte sig i sin betydning som en budding, der står over natten i køleskabet. Det samme sker for vores verdensbillede, eller sagt med lingvistens briller på, for vores 'sproglige' verdensbillede.

Vi sætter ord på livet og giver det mening

Vi bruger sproget til at sætte ord på den virkelighed, vi oplever og sanser. Vi gør den konkret og forståelig: "Her er en sofa", "sikke en smuk solnedgang". Gennem sproget orienterer vi os i de fællesskaber, vi er en del af, og danner samtidig relationer til hinanden. Gennem sproget skaber vi derfor vores egen verden. Vi ordner den i hierarkier og ideologier, så den giver mening for os. Det gør, at vi nemmere kan finde en plads i den.

Det er præcis det, som kursisterne på Rødding Højskole gjorde – de ordnede deres helt nye verden, så den blev gennemskuelig og ikke mindst, så den blev 'deres'.

Hvilken overordnet mening viste sig så i undersøgelsens konklusion – hvad gav kursisterne mening? Ikke overraskende var det selve fællesskabet. Fællesskabet blev kursisternes identitet: Vi er her sammen, og det er betydningsfuldt. Fællesskabet var indlejret i alle deres ord – det var fra deres samlede erfaringer, at ordene fandt deres betydning. I memesene (170 stk.) blev der på intet tidspunkt refereret til noget, som skete udenfor Rødding Højskoles fællesskab.

For fællesskabet blev en ideologi – noget absolut godt.

Post fra mor

Årsskriftets mødre anbefaler

Lisbeth, 58 år, konsulent

Christianias julemarked glæder jeg mig til - bedste julemarked i verden. Restaurant Lago - god mad med masser af smag og enormt originale cocktails. Glyptoteket - selv i regnvejr, eller måske specielt i regnvejr - føles det solrigt og eksotisk i deres vinterhave

Rikke, 54 år, psykolog

Emma Holtens *Underskud* er den bedste, jeg har læst i år.

Signe, 51 år, psykolog

Brug for et hverdagsfix?

En god hverdag er det bedste. Har du lyst til at berige dig selv med smukke beskrivelser af de små ting i livet, de tolkninger vi alle laver, betragtninger om stort og småt, hensyn, misforståelser, lykkeglimt... - så læs Josefine Klougart, for eksempel *Alt dette kunne du få*.

Er du mere i humør til de store linjer, så giver podcastserien *Magtfuld* fra Radio III god indsigt. Her kan du få baggrundshistorier om magtfulde mennesker fra Putin, Ursula von der Leyen og The Kardashians.

Og ikke mindst vil jeg anbefale at huske at vende blikket mod øst om morgenen. Der er himlen smukkest og man kan forundres over den forskel i stemning, man vil kunne opleve. God fornøjelse.

Ane, 53 år, institutleder for Institut for Politik og Samfund AAU

Jeg anbefaler *Ringenes Herre*. For mig er bøgerne forbundet med højtlesning på stranden i uendelige sommerferier, med en verden man forsvinder ind i, og hvor det gode selvfølgelig vinder.

Anna Marie, 58 år, selvstændig

Jeg anbefaler min. 30 minutters håndarbejde dagligt og bare fødder så til som muligt

Elin, 68 år, pensionist

Tapas i Volleshave Gårdbutik - Grønlands natur - heartfulness meditation - vinterbadning - flodvandring/svømning i Nordspanien

Mille, 56 år, selvstændig konsulent

Jeg vil gerne anbefale den serie, der hedder *Unbelievable* på Netflix. Den rummer dygtigt skuespil, kvinder i hovedroller og maksimal spænding. Den peger også på ulige vilkår og stor uretfærdighed. Det er en serie, man ikke kan slippe og som vækker mange følelser.

Kristine, 53 år, engelsk/latin gymnasielærer

Øh, jeg vil gerne anbefale *Rovdyrenes Tid* af Giuliano da Empoli og *Small Things Like These* af Claire Keegan

Kirsten, 60 år, pædagog og skovværter

Hækl gulvtæpper af gammelt sengetøj; det er billigt og bæredygtigt og sjovt. Og sjovt nok, går det meget hurtigere, end man skulle tro. Hæklenålstykkelse: 9-10 stykker. Tæpperne kan vaskes ved 60 grader.

Gør sådan her:

Riv strimler af lagener eller dynebetræk - ca 2-3 cm brede, alt efter hvor blødt og slidt stoffet er. Vær forsigtig i enderne, hvor du vender og river tilbage (Det er dog ikke jordens undergang, hvis du kommer til at bryde "garnet"). Lav store garnnøgler.

Hvis du vil hække runde tæpper kan du anvende denne grundlæggende opskrift: (Når man hækker store ting, er det i øvrigt bedre at holde om hæklenålen, som var den en kniv, og ikke som var den en blyant!)

- Magisk ring: Lav en magisk ring (også kaldet en magisk cirkel) og hæk 6 fastmasker (fm) i ringen. Træk den løse ende til for at lukke hullet.
- Omgang 1: Start med at hække i den første maske.
- Omgang 2: Hæk 2 fm i hver maske rundt (i alt 12 masker). Dette gøres ved at lave to fastmasker i hver enkelt maske fra forrige omgang.
- Omgang 3: Hæk 2 fm i samme m, 1 fm og gentag dette 6 gange. Du ender på 18 masker.
- Omgang 4: Hæk 2 fm i samme m, 2 fm og gentag dette 6 gange. Du ender på 24 masker.
- Omgang 5: Hæk 2 fm i samme m, 3 fm og gentag dette 6 gange. Du ender på 30 masker.
- Fortsæt: Fortsæt med at øge på samme måde ved at tilføje én fastmaske mellem hver udtagning for hver omgang, indtil cirklen har den ønskede størrelse.

Tips:

- Brug en maskemarkør til at markere starten på hver omgang, da det kan være svært at se den første maske i en magisk cirkel.
- Hæk fastmasker løst, da det gør det nemmere at stikke nålen igennem.
- Når du hækker rundt, kan du enten slutte hver omgang med en kædemaske i den første maske og starte med en luftmaske, eller du kan hække i en spiral uden at lukke omgangene, hvilket er almindeligt for amigurumi.

Uddrag af artiklen

Testrups eksotiske frugter

fra Tusmørkezonen F25

Viola Westh, F25 og Joe Wigø, F25

Tre elever fra F25 har rejst gennem vand- og landegrænser for højskoleånden. Viola, Hans og Mina har søgt væk fra deres vante rammer for at snuse til, hvad Danmark og Testrup Højskole har at byde på. Tusmørkezonen har inviteret de tre stjerner ind i Folkehjems sofaer til en snak.

Sofaerne er rare at sidde i, der er plads til mange, og de er sat på en god rundkredsagtig måde, som er god, når man skal se hinanden i øjnene. Bag et stort banner med teksten "Brænd Patriarkatet" på glasruderne ses synet af Hans, Viola og Mina, der en efter en kommer ind og sætter sig i sofaerne overfor os.

Skal vi ikke bare starte med at spørge, hvorfor I valgte at tage på højskole i Danmark?

Vi kigger hen imod Hans for at signalere, at han gerne må starte, mens han piller ved en pude med et ansigt på. Hans: "Min far er jo fra Danmark, og hvis jeg bor i Danmark i tre måneder, inden jeg bliver 21, kan jeg have mit danske pas hele livet. Derfor ville jeg tage herhen i tre måneder og bo, og så sagde min far, at højskole var hans bedste *experience*. Så var jeg sådan: 'Ja okay, jeg vil gerne lave kunst, så det var fint.'"

Viola: "Det er bare nemmest at bo i Danmark, så man har en god grund til at beholde sit statsborgerskab." De fortæller, at der er flere måder at vedligeholde statsborgerskab på, hvis man ikke bor i landet, men de valgte en måde med højskolen som følgesvend.

Vi kan godt høre på Viola, at hun har en lidt amerikansk accent, selvom det ikke er det første, man vil lægge mærke til, eftersom hendes dansk er helt flydende.

Viola fortsætter: "Begge mine forældre er danskere, selvom de bor i USA. Men jeg har boet i USA hele mit liv. Så det er også for at komme tættere på min familie i Danmark.

Alle mine tanter, onkler, kusiner, fætre og mine bedsteforældre bor i Danmark. Og så er jeg også kommet bare for at lære noget dansk kultur – for at være hjemme i mit hjemland, som jeg aldrig har boet i før, kan man sige."

Nu siger du 'hjemland'; hvad indebærer det for dig?

Viola: "Altså jeg føler, at Danmark er mit hjemland, selvom jeg aldrig har boet her, fordi hele min familie er fra Danmark. Så jeg føler mig mere knyttet til det end USA, jeg har jo ikke nogen relation til USA, andet end jeg bor der." Vi spørger, om der er noget, som minder om højskole i USA eller Tyskland. Det svarer Viola og Hans nej til. Viola fortæller, at det mest var hendes mor, som skubbede hende til at tage af sted for at beholde statsborgerkabet.

Viola: "Og nu jeg er her, så kan jeg se, at det er virkelig fedt. Det er jeg glad for, at jeg har gjort." Mina nikker, mens Viola snakker. Mina har store hoops i ørerne og lyst hår, sat halvt op med klemmer.

Mina: "Da jeg fandt Testrup, så havde jeg jo lyst til at søge på alle linjefagene. Jeg likte alle valgfagene, og jeg læste masse om dem, og det så helt rigtigt ud." Mina sætter sig ud på kanten af sofaen og fortæller fortsat, at højskolekonceptet også findes i Norge, men at hun synes, det er for sent at tage af sted for hende i Norge, eftersom aldersgennemsnittet der er omkring 19 år. Hun fik tippet om dansk højskole fra sin danske kusine, som går på Egmont Højskole samtidig. Mina: "Og da var jeg sådan: What? Kan man det? Er det ikke for sent? Og da fandt jeg ud af, at i Danmark er gennemsnitsalderen højere, og der er en lidt anden kultur for det. Det er jo bare et halvt år. I Norge er det et år." Mina griner og kigger hen på Hans og Viola. Ligesom dem, fandt hun skolen, og det som nu er hendes hjem, på Google Maps. Mina: "Jeg ledte særligt efter en, som var i nærheden af min faster, som bor i Vestbirk. Og så var det egentlig bare ren *flaks*, altså luck, at jeg fandt Testrup."

Nu har I jo været her i noget tid efterhånden. Er der nogle ting, der har været et kulturchok for jer i Danmark? Eller hvor I tænkte sådan: What the fuck?

Mina: "Jeg synes jo, at talsystemet er helt fucked. Halvfjerds og halvfems og det der. Hun kigger hen på Hans og fortsætter: "De tæller på en helt fucked måde." På skift siger vi alle ti, tyve, tredive, fyrre, halvtreds, tres, halvfjerds, firs, halvfems. Vi griner sammen, og de nailer den alle tre. Ud over det danske talsystem er Mina og Viola overraskede over alkoholkulturen i Danmark.

Mina: "Og at skolen serverer. Der er ingen højskoler i Norge, hvor det er lovligt at drikke." Vi kan alle skrive under på, at alkoholkulturen er meget anderledes end andre lande, selv de lande som er tættest på os, såsom Norge og Tyskland. Hans forklarer, at han er mere vant til meget alkohol fra Tyskland af, men alligevel overrasker kulturen ham.

Hans: "Så jeg var ikke så irriteret over den alkohol, der er her, men jeg var irriteret over, at folk drikker hver dag. Alt er alkohol her." Vi bliver i fødevarerområdet og kommer ind på dansk

mad. Hyldeblomstsaft og remoulade er særligt blevet en favorit blandt de tre internationale elever, mens rullepølse for Hans og 'klamme oste' for Mina er et no-go. Viola er positivt overrasket over, hvor meget vegetarisk mad, der bliver serveret.

Har I oplevet nogle sjove misforståelser, mens I har gået her?

Hans har en grå zip-up på og små sølvøreringe. Han klør sig i sit strittende, halvkorte hår og udbryder: "Ej, så mange gange!"

Er det sjovt eller er det irriterende?

Mina: "Enkelte ting, som jeg har sagt, er blevet misforstået, men det er bare *hilarious*, at det sker."

Vi insisterer på at høre den historie, som hun har i tanker. Hun fortsætter: "Vi var på vej hen for at spise fra musikhuset en af de første dage. Jeg spurgte en gruppe, om de ville vente på, at jeg gik på toilettet, og så var der en, som troede, at jeg spurgte, om hun ville med på *toi*, og pludselig stod hun derinde sammen med mig. Det førte til et meget kejtet toiletbesøg, hvor vi begge var i tvivl, om den anden var ok med, at vi var på toilet sammen." Hun flækker af grin og fortæller, at på trods af misforståelsen er de nok blevet bedre venner på grund af det. Vi griner, og Viola italesætter, at det ikke altid er lige nemt, selvom hun er meget flydende på dansk.

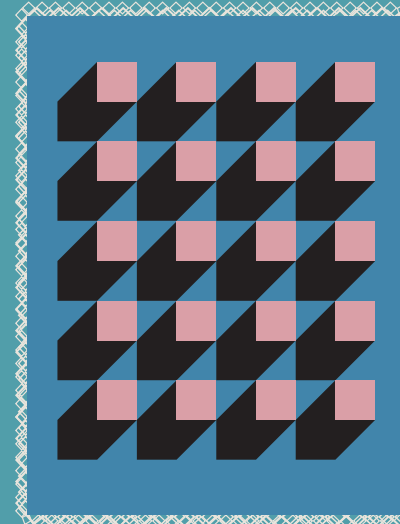
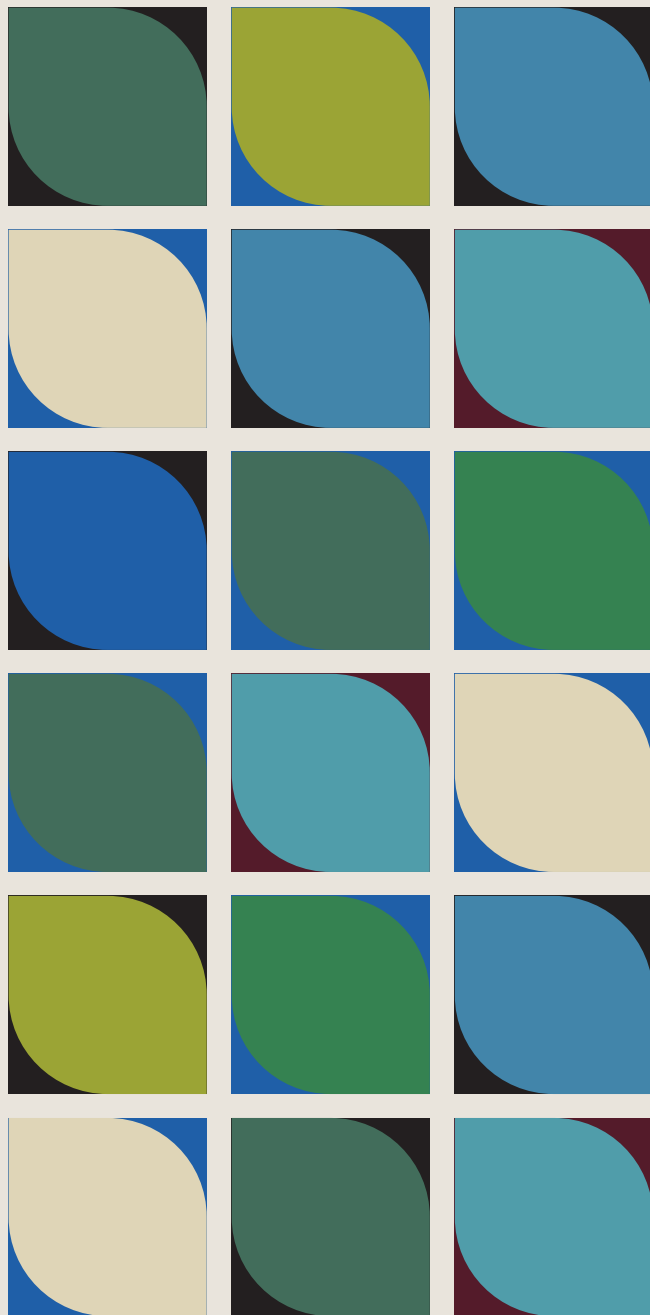
Viola: "Selvom jeg ikke er fra Danmark, så er der nogle gange, hvis jeg er i en seriøs samtale, som jeg er meget engageret i politisk, så føler jeg, at jeg ikke kan sige lige det, jeg har lyst til, fordi jeg ikke har et så stort ordforråd på dansk, som jeg har på engelsk. Så er jeg bange for, at folk tror, at jeg ikke har lyst til at sige ting, men nogle gange kan jeg ikke komme på ordene."

Hans kigger anerkendende på hende, og forklarer, at han har det på samme måde. Han har blandt andet lært dansk gennem Duolingo og viser os sin streak på 510 dage.

Hans: "Jeg kunne heller ikke sige noget uden Duolingo, så det var lidt svært i starten. Det er også svært nu. Men jeg begynder at snakke mere, fordi nu har jeg lidt flere ord." Han giver et stort smil, og vi griner med ham. Vi giver ham ret i, at han virker mere sikker i sine ord.

[...]

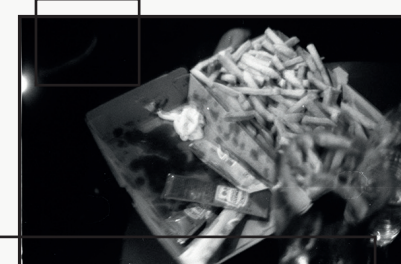
Mørket er faldet på bag Folkehjems ruder. Der har samlet sig et par andre fra højskolen rundt om os, de venter på, at vi er færdige med at bruge opholdsstuen. Der skal nemlig ses *Paradise Hotel* i sofaerne, hvor vi sidder. Vi overdrager stuen til dem, med en større forståelse for hvordan det er at være international elev på Testrup Højskole.

Byen gennem en nærværende linse

E25 i Berlin

I valgfaget analog foto fik vi til opgave at tage snapshots, der fangede vores hverdag under studieturen til Berlin. Med et analog kamera som redskab handlede opgaven om at se byen gennem et mere nærværende blik - at opdage de små øjeblikke, stemninger og detaljer, som ofte går tabt i farten.

Skolebestyrelsens beretning

Laura Hay Ugglå, formand for skolekredsens bestyrelse

Det forgangne år har for bestyrelsen været præget af både kontinuitet og fornyelse. Testrup Højskole står på et stærkt fundament af tradition, faglighed og fællesskab – og samtidig er det vores opgave at sikre, at rammerne for højskolens liv og virke følger med tiden.

Derfor har bestyrelsens arbejde i det forløbne år haft særlig fokus på at skabe moderne og tidssvarende rammer i vores traditionsrige bygninger og i gårdrummet. Vi ønsker at forene bæredygtighed og bevaring i forbindelse med en kommende renovering, så vi både passer på den kulturarv, der kendetegner Testrup Højskole, og samtidig sikrer, at højskolen kan tiltrække elever og dygtige undervisere i mange år fremover.

Ligeledes får højskolens vedtægter, governance og beredskabsplanlægning et servicetjek, så vores formelle grundlag afspejler skolens opgaver og de krav og forventninger, som højskoleloven og tiden stiller.

Alt dette sker med et fælles sigte: At sikre Testrup Højskole som et levende, fagligt stærkt og menneskeligt rummeligt sted, hvor elever, lærere og medarbejdere trives – og hvor nysgerrighed, frisind, kunst og samtale udfolder sig frit. En særlig tak skal lyde til Henning Kærsgaard, der i 2024 overdrog formandsposten efter mange års engageret arbejde. Henning har ydet en uvurderlig indsats for Testrup Højskole – ikke mindst i forbindelse med udviklingen og finansieringen af Kunstens Hus, der i dag står som et stærkt samlingspunkt på skolen.

I bestyrelsen glæder vi os til det fortsatte samarbejde med jer alle om at styrke og udvikle Testrup Højskole som et sted præget af både tradition, fornyelse, undren og begejstring – et sted, hvor vi alle kan blive klogere på livet, verden og os selv.

Skolekredsens beretning

Kurt Søe, formand for skolekredsens bestyrelse

Man kan godt synes, at det ene år ligner det andet. At traditionen, vanen eller måske snarere hensigtsmæssigheden byder en fast rutine.

Vores beretning her i årsskriftet er en god lejlighed til tre ting:

Den første ting er at glæde sig over, at der 'automatisk' sker en masse gode ting omkring højskolen, som Skolekredsens medlemmer har glæde af. Det sker, fordi højskolen gør et stort stykke arbejde.

Arrangementet grundlovsdag springer i øjnene, når vi kigger tilbage på 2025 – en stuvende fuld park var rammen om musik, grundlovstaler, men måske mest af alt samtaler på scenen mellem indbudte gæster, publikum og også højskoleelever.

Vejret har nogle år været bedre, sådan er vejret jo. Men kvaliteten af indhold, til hjerne og mave, var – helt som det plejer – strålende.

Foredrag, sangafter og musikarrangementer i det hele taget er en anden fast del af tilbuddet til os på kanten af

højskolen. Der har virkelig været gode, tankevækkende og glade stunder.

Den anden ting, vi gerne vil berette om, er de små og store tiltag, som er nye – eller på vej til at blive en tradition.

I november 2024 åbnede højskolen sin teatersal for omegnens børn, og hvad deraf følger. Et helt igennem vellykket arrangement, der kom til verden med stor hjælp fra højskolens teaterlærere. Tak for det. Og med efterfølgende kage og saftvand i spisesalen, hvor snakken gik på tværs af alder og geografi. Tak for det også.

Så selvfølgelig håber vi på, at en ny tradition er født. Vi forsøger igen i foråret 2026.

Vi har også doneret et meget ønsket elektrisk klaver til skolen – til brug primært i musikhuset.

Der er igen i år givet to legater til elever, hvis økonomiske formåen ikke rakte til et langt kursus. Vi støtter først og fremmest elever om efteråret, hvor højskolen ikke er fyldt til bristepunktet. På den måde støtter vi også skolen med

at fylde to pladser ud – og hvad der dermed kommer af indtægt.

Den tredje ting, vi skal huske, er at ønske hinanden en glædelig jul. At huske hinanden på, her i den mørke del af året, at der i arbejdet på højskolen spredes meget lys blandt ungdommen. Lys, der også siver ud blandt os andre. Ikke alt lys kommer fra solen.

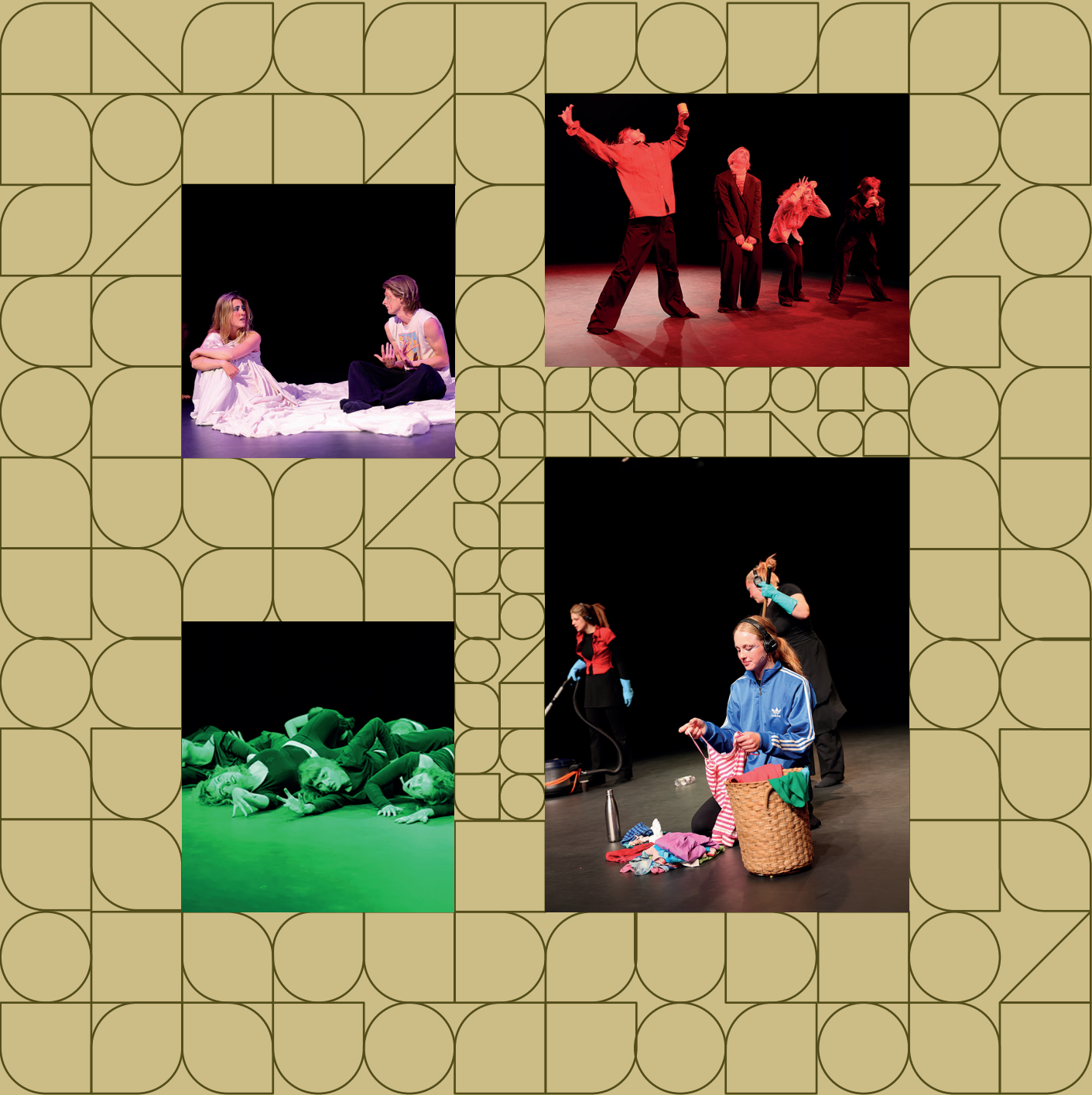
Husk at give et medlemskab til én, du under det godt eller bare gerne vil glæde.

I 2025 konstituerede Skolekredsens bestyrelse sig uforandret:

Kurt Søe (formand), Agnete Salomonsen (kasserer), Anne-Marie Meldgaard, Margrethe Bogner og Margrethe Poulsen.

Kurt og Anne-Marie har plads i skolens bestyrelse, hvor også Lars-Erik Larsen sidder som eksternt medlem udpeget af Skolekredsen.

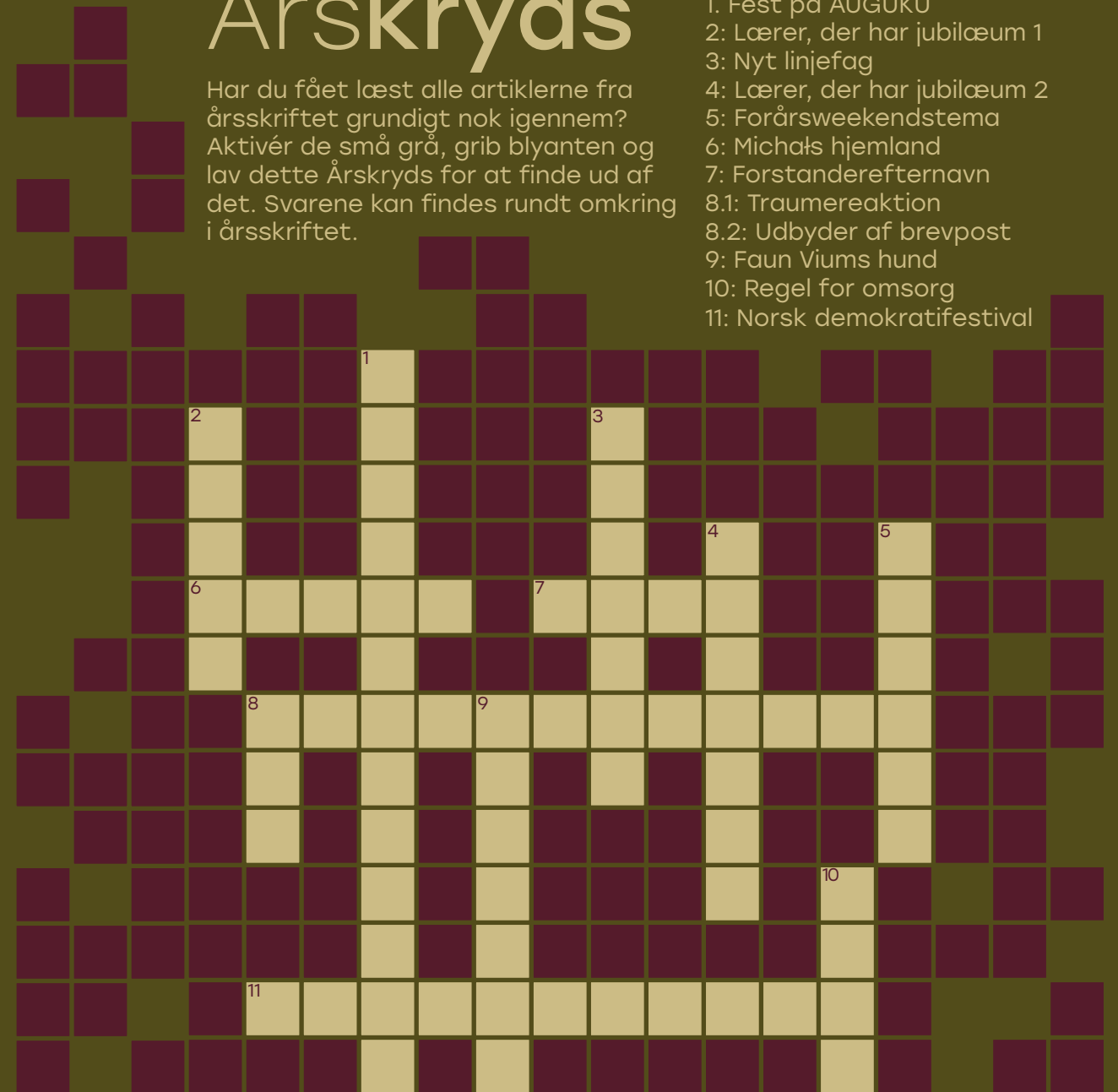
Både Lene Kristine Konrad og Gitte Larsen Hansen blev genvalgt som suppleanter.

Årskryds

Har du fået læst alle artiklerne fra årsskriftet grundigt nok igennem? Aktivér de små grå, grib blyanten og lav dette Årskryds for at finde ud af det. Svarene kan findes rundt omkring i årsskriftet.

1. Fest på AUGUKU
- 2: Lærer, der har jubilæum 1
- 3: Nyt linjefag
- 4: Lærer, der har jubilæum 2
- 5: Forårsweekendstema
- 6: Micha's hjemland
- 7: Forstanderefternavn
- 8.1: Traumereaktion
- 8.2: Udbyder af brevpøst
- 9: Faun Viums hund
- 10: Regel for omsorg
- 11: Norsk demokratifestival

Elevforeningen 2026

Velkommen til oversigten over elevforeningens arrangementer i det kommende år.

Klik ind på **testrupelev.dk** for flere detaljer om arrangementerne.

Hvis du ikke er medlem eller behøver at forny dit medlemskab, så klik ind på **testrupelev.dk/bliv-medlem**

Forårsweekend

fredag den 25. – søndag den 27. april

Forårsweekenden er elevforeningens gensynsweekend på det lange forårshold. Det særlige ved denne weekend er, at der er et tema, som danner ramme for aktiviteterne. Gamle og nye elever mødes om workshops, foredrag, sang og festmiddag, mens foråret kaster vinterens kappe af sig.

Billetsalget åbner i foråret

Pris: 275 kr. for medlemmer af elevforeningen

AUGUKU

lørdag den 26. juli – fredag den 1. august

Elevforeningen afholder i samarbejde med Testrup Højskole et sommerkursus, der følger de samme principper som et langt højskoleophold. Man skal blot nå det hele på en enkelt uge. Ugen byder på linjefag, workshops, foredrag, morgensamling, kulturcafé og alt derimellem. Kurset er for både gamle elever såvel som helt nye ansigter, der for første gang vil smage på Testrup Højskoles energi.

Der er en stærk tradition for, at gamle elever vender tilbage som kursister, men der er også stærk tradition for, at gamle elever er workshoplærere på kurset. Der er blevet undervist i alskens temaer som wrestling, tyrkiske toner, introverthed, lokalradio, far-rock, et helt Eurovisionshow, og vi kunne blive ved. Vores erfaring er, at stort set alt kan lade sig gøre.

Hvis du kunne have lyst til at lave workshop på Auguku 2026, så gå ind og læs mere om, hvordan man ansøger og er workshoplærer på vores hjemmeside:

testrupelev.dk/afhold-workshop

Billetsalget er startet.

Pris: 2.500 kr.

Læs mere på testrupelev.dk/auguku-2026

Elevmødet

fredag den 31. juli – søndag den 2. august

Elevforeningens Elevmøde ligger i den første weekend i august og er elevforeningens største gensynsweekend.

Det er her, du mærker, at Testrup Højskole, og de oplevelser du får her, er langt mere end bare det lange ophold.

Billetsalg åbner i foråret

Pris: 275 kr. for medlemmer af elevforeningen

Efterårsweekend

(TBA)

Efterårsweekenden er elevforeningens gensynsweekend på det lange efterårshold. I tråd med årstiden skruer vi op for hyggen og nærværet med masser af tid til fordybelse. På weekenden går vi vinteren i møde med både workshops, gåtur, suppe og sangtime.

Billetsalg åbner i efteråret

Pris: 275 kr. for medlemmer af elevforeningen

Er man ikke medlem af foreningen, kan man mod en merbetaling på 150 kr. købe billet til weekenderne

Fredag den 31. juli – søndag den 2. august 2026

Elevforeningens Elevmøde ligger i den første weekend i august og er elevforeningens største gensynsweekend.

Det ligger som en forlængelse af Auguku, men er også noget helt for sig selv.

På elevmødet mødes foreningens medlemmer på tværs af årgange om lige præcis den **sitren**, som et væld af gamle højskoleelever sammen kan skabe. Det er her, du mærker, at Testrup Højskole, og de oplevelser du får her, er langt mere end bare det lange ophold. Det er et fællesskab, som rækker langt tilbage og langt frem, og du må gerne være med!

Lørdag formiddag afholdes **elevforeningens årlige generalforsamling**, som er elevforeningens øverste myndighed. Generalforsamlingen vælger elevforeningens bestyrelse, som varetager foreningens arrangementer og forpligtelser i løbet af året.

Efter generalforsamlingen er der tid til at mødes på tværs og lave forskellige aktiviteter. Tidligere har eftermiddagen budt på **folkedans, volleyball, gåtur og fodbold med live-kommentering** og meget mere. Lørdag aften fejrer vi hinanden til en festmiddag, efterfulgt af dansefest, og søndag runder vi af med en **sangtime**.

I dette tætpakkede program er der selvfølgelig også tid til at sætte sig ned og nyde en kop kaffe og/eller te med en gammel (eller ny!) højskoleven eller højskolelærer, som man måske ikke har set, siden man sidst var på højskolen.

Alt i alt er Elevmødet en weekend, hvor vi **fejrer og fester** omkring gensynet med hinanden og skolen.

Vi glæder os til at se dig til elevforeningens årsmøde!

// Besty

Årets gang i stikord

November 2024	1.–3.	Efterårsweekend
	5.	UG: Tobias Sandfeld: <i>"Tilbage til fremtiden – genfortryllesen af naturen"</i>
	5.	<i>"Se skoven med nye øjne"</i> Film af Jeppe Svendsen
	8.	Kulturcafé
	12.	UG: Björk Mo van Dijk: <i>"Liminale rum og evig uro"</i>
	13.	FT: Teaterlinjen
	14.	Natkirke
	16.	<i>"I Guder"</i> – Teaterforestilling for børn og familier
	20.	Juleklip. UG: Zeuthen Trio – koncert
	22.	Julefrokoster
December	26.	UG: Tone Dandanell: <i>"Sørger du for den gode stemning?"</i>
	27.	FT: Musiklinjen.
	27.	UG: Nystalgi – koncert
	28.	Tusmørkezonen – reception
	29.	Visning og spisning
	2.–13.	Linjefagsuger
	3.	UG: Danish Youth Jazz Orchestra med Nikolaj Bentzon – koncert
Afgang E24	7.	Kulturcafé
	13.	Julekoncert i Mårslet kirke v. kammerkoret m. fl.
	14.	Linjefagsafslutninger
	16.	Afslutningsfest
	18.	Afgang E24
	18.	Afgang E24
Januar 2025	5.–11.	Åndens liv
	12.	Ankomst F25
	14.	UG: Anders Leth Damgaard: <i>"Rav"</i>
	15.	FT: TAP
	21.	UG: Mads Hansens Kapel
	22.	FT: Kaper og Lotte <i>"Samværskultur"</i>
	24.	Startfest
	28.	UG: Forfatteraften
	29.	FT: Mathias
	29.	FT: Mathias
	29.	FT: Mathias

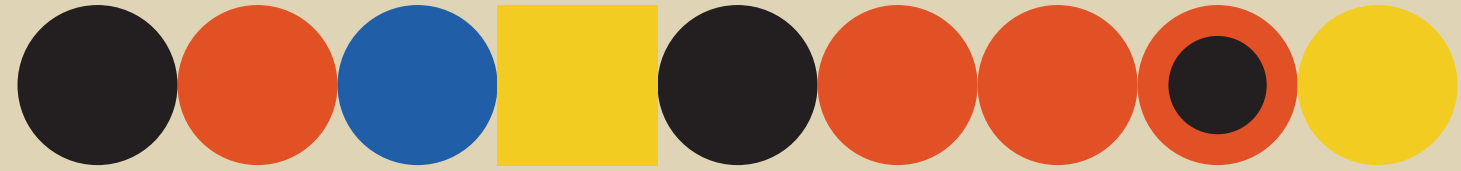
Februar	4.	UG: Klara Christensen: <i>"Klimadiplomati i en usikker verden"</i>
	5.	FT: Hanne <i>"Lappeløsninger"</i>
	8.	Kulturcafé
	11.	UG: Birk Thomassen: <i>"Artist talk"</i>
	12.	FT: Anne–Grethe og musiklinjen – folkedans
	18.	UG: Christian Dorph <i>"Testrupkids – hemmeligheder og løgne"</i>
	19.	FT: Musiklinjen
	21.	Besøg af 100 musikelever fra Egå gymnasium
	24–28.	Linjefagsuge
	24–28.	Linjefagsuge
Marts	2.	Fastelavn
	4.	Husgruppeaften
	5.	FT: Studietur
	7.	Kulturcafé
	10.	Jeppe på Bjerget – Aarhus Teater
	12.	UG: Sauna senere – koncert
	18.	Auktion
	19.	FT: Johanna Geiger: <i>"Tableau Vivant"</i>
	26.	FT: Musiklinjen – koncert
	26.	UG: Moritz Schramm: <i>"Det aktuelle Tyskland – og dets historie"</i>
April	28.–31.	Studietur
	28.–31.	Studietur

April	1.–3.	Studietur
	8.	UG: Scener fra teaterforestillingen <i>"Arendt – at se i mørke"</i> v. Ina–Miriam Rosenbaum
	9.	FT: Christian og Thorbjørn: <i>"Sangtime"</i>
	10.	Natkirke
	11.	Kulturcafé
	14–16.	Natur– og fællesskabsdage
	22.	UG: Björk Mo van Dijk
	23.	FT: Gisa Pantel
	25.–27.	Forårsweekend
	29.	UG: Simon og Thomas: <i>"Sangaften"</i>
Maj	30.	FT: Simon: <i>"Optakt til Grundlovsdag"</i>
	30.	FT: Simon: <i>"Optakt til Grundlovsdag"</i>

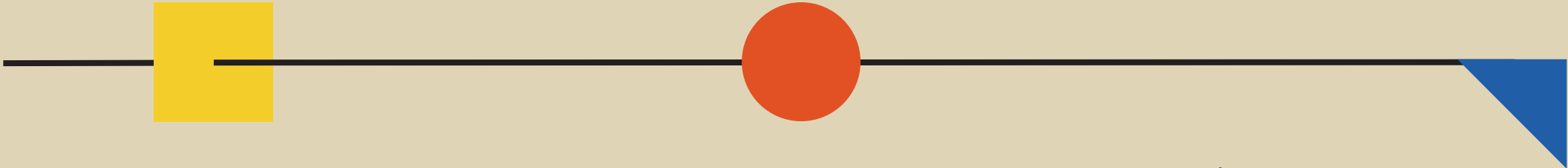
Maj	6.	UG: Carsten Bagge Laustsen: <i>"100 ÅRS DANSK KERAMIK"</i>
	7.	FT: Forberedelse til Testival
	10.	Familie/vennedag
	13.	UG: Kiosk – koncert
	14.	FT: Helle: <i>"Dialoger"</i> med valgfag: <i>Teater</i>
	16.	Kulturcafé
	21.	FT: Helle og Kasper <i>"Det store fælleskab"</i>
	21.	UG: Teaterforedrag: <i>"Hvis man kniber øjnene sammen"</i>
	26.–13/6	Linjefagsuger
	27.	UG: Tone Grosen Dandanell: <i>"DU ER FØDT! Filosofiens glemte grundvilkår"</i>
Juni	30.–31.	Testival
	30.–31.	Testival
	5.	Grundlovsarrangement
	17.	Linjefagsafslutninger
	19.	Afslutningsfest
	21.	Afgang F25
Juli	22.–28.	Testrup Folk
	29.–5/7	Åndens Liv – Kierkegaard og vor tid
	20.–26.	Tag og skriv
	26.–1/8	Augustkursus

August	1.–3.	Elevmøde
	7.	Ankomst E25
	12.	FT: TAP
	12.	UG: Anders Leth Damgaard: <i>"Rav"</i>
	19.	UG: Mads Hansens Kapel – koncert og dans
	20.	FT: Kasper og Maja: <i>"Samværskultur"</i>
	22.	Startfest
	26.	UG: Simon og Thomas: <i>"Sangaften"</i>
	27.	FT: Helle Sikjær: <i>"Det store fællesskab"</i>
	29.	Kulturcafe

September	3.–5.	Fællesskabsdage
	9.	UG: Emil Elg: <i>"Kongens nye våben"</i>
	10.	FT: Thorbjørn og Christian: <i>"Sangtime"</i>
	11.	Senstart
	15.–19.	Linjefagsuge m. visning og spisning
	23.	UG: Clement Kjærsgaard: <i>"Hvad kræver fremtiden af os?"</i>
	24.	FT: Studietur
	26.	TAP take over
	27.	Kulturcafé
	30.	Husgruppeaften
Oktober	1.	FT: Sportsudvalget
	4.	Familie/vennedag
	7.	UG: Purpur – koncert
	8.	UG: Moritz Schramm <i>"Det aktuelle Tyskland – og dets historie"</i>
	10.–16.	Studietur
	21.	Besøg af 80 filosofielever fra Marselisborg gymnasium
	21.	Auktion
	22.	FT: Lotte: <i>"The Artist Is Present"</i>
	24.	Kulturcafé
	28.	UG: Counterfictionals – koncert
November	29.	FT: Johanna: <i>"Planeterne"</i>
	31.–2/11	Efterårsweekend

Bestyrelser

Årsskriftredaktionen

Ansvarshavende redaktør Gustav Emil Møller, F21
Redaktionskoordinator Laura Rye Bislev, F24
Korrektør Vincent Trøst, E23
Korrektør Sofia Helene Slengerich, E24
Korrektør Rachel Rhein, E21
Illustrator/grafiker Eigil Norton Ørsted Pedersen, E21
Illustrator/grafiker Hannah Elmstrøm Lauritsen, E23
Illustrator/grafiker Caroline Norup Lindblad, E18
Illustrator/grafiker Ida Ingeborg Svane, F24

Kontakt aarsskrift@testrupelev.dk

Skolens bestyrelse

Formand Laura Hay Ugglå
Næstformand Lars-Erik Larsen
Torben Vinter
Alexander Thorvaldsen
Anne Mette Exner
Kurt Søre
Anne-Marie Meldgaard

Skolekredsens bestyrelse

Formand Kurt Søre
Kasserer Agnete Salomonsen
Margrethe Bogner
Anne-Marie Meldgaard
Margrethe Poulsen
Suppleant Gitte Larsen Hansen
Suppleant Lene Kristine Konrad

Elevforeningens bestyrelse

Forperson Katrine Wieland, E21
Næstforperson Jonathan Woetmann Paulsen, E20
Sekretær Janus Sandlykke, F22
Kasserer Gustav Emil Møller, F21
Mathias Rønning Pedersen, E21
Kristian Jensby, E21
Stine Lakkenborg Christiansen, E20
Esther Kjeldtoft Jeppesen, F22
Thorbjørn Krogshede

Lærerrepræsentant

Kontakt besty@testrupelev.dk

Forårsholdet 2025

Adam Sousa Salter
Adine Gramkow
Agnes Falk Havn
Albert Carey Drasbæk
Albert Dyekjær
Alberte Bagge
Alberte Sandø Klemmensen
Alberte Sofie Samsing Svanhede
Alma Lybecker Ernsten
Alvilda Jarløv Busch
Andrea Eberth Timmermann
Andreas Hallgaard Christensen
Anemone Søndergaard Zaklikowski
Anna Elisabeth Buch Rasmussen
Anna Jelsgaard
Anna Pii
Anna Sofia Mikladal Brohave
Anne Cathrine Nielsen
Anne-Katrine Brønner
Anthon Dionysus Westring Jensen
Asger Østergård Mortensen
Astrid Skoffer Thuesen
Aya Grann
Bastian Hjeltnes Kaplan
Boa Nielsen
Caisa Westergaard
Carla Bruun Friderichsen
Christine Juel Hannibal Jensen
Clara Bredahl Christiansen
Clara Von Oettingen
Danny Stonn
Dexter Lindø
Dina Bedin
Dina Bovbjerg Winther
Ella Harboe Arnbjørn
Elliot Lyneborg Eriksen
Emil Seidelin Dam
Emilie Kirst
Emma Grønbjerg Thisted
Eva Marie Kolbe Vedersø
Filippa Carla Bonø
Fiona Caroline Milne
Frederikke Elizabeth Rosa Kalmar

Frida Exner Fjæstad
Frida Hessel
Frida Paysen
Gitte Silze – Andersen
Gustav Skov Jelsbak
Hannah Powney
Hans Knudsen Loges
Holger Troelsen
Haakon Haastруп
Iben Laue Winge
Ida Knudsen Fredskilde
Ingrid Riis
Isabella Bastholm Hedegaard
Jakob Lykke Lauridsen
Johanne Amalie Rosenkrands Lund
Joe Juliane Wigø
Julius Arihl Arildslund
Karla Kjærvang Søndergaard
Karla Petersen
Katharina Jensen
Katrine Juul Jakobsen
Kirstine Falbe Hansen
Laura Bilgrau Eskild – Jensen
Lea Dyreby Nielsen
Leah Wulff Thommessen
Linea Bregnholm Silbye
Lisa Stoltenberg Gildsig
Liv Alberte Sandahl Ørskou
Liva Zwick Nash Petersen
Ludvig Østergaard Nilsson
Lærke Josefine Grunnet – Vimpel
Mai Grundfør Richter
Maj Burrack Lütken
Malte Grønberg – Koch
Marie Linea Tuff Mohr
Marius Emil Bjernemose Uhd
Mathilde Björk Kerff Nielsen
Mathilde Hjulmand Olesen
Mathilde Møller Seeborg
Mathilde Poder Jørgensen
Mathilde Samsing
Matilde Burnett
Mille Krebs Honore

Mina Rosendahl Moland
 Nana Adubea Osei Land Hansen
 Nicklas Brix Thy
 Noa Viktor Risbro Hjerriid
 Oskar Emil Lange
 Oskar Zeeberg Nielsen
 Otto Lajgaard Pretzmann Bøcher
 Pelle Damgaard Bendtsen
 Peter Møller
 Rasmus Emil Thomsen
 Ronja Marie Amtoft Rohweder
 Rosa Borregaard Søgaard
 Selma Sandahl Kierkegaard
 Sigrid Andreassen
 Sigrid Liv Thue Lindhardtsten
 Sille Nissen
 Sofia Rørdam
 Sofie Olivia Nielsen
 Sofie Stenbæksgaard
 Sofie Vinther
 Sonja Kirstein Aakjær
 Stinus Kirk Berthelsen
 Storm Bang Degnegaard
 Sylvester Kamper-Vivelsted
 Sylvester Mørkøv Poulsen
 Teresa Sanchez Pedersen
 Thea Damsted Gundersen
 Thea Hoffmann
 Thea Thunø
 Tjalfé Kjær Eriksen
 Tobias Boysen
 Uffe Albeck Vestergaard
 Valdemar Dyrlov Schrøder
 Vega Frederikke Ebdrup Bendsen
 Victor Løngård Friis Godtfred-Rasmussen
 Vilfred Winther Jensen
 Vincent Søndergaard
 Viola Marie Lindtner Warming
 Viola Westh
 Virtus Overgaard Mogensen
 Vitus Albert Hjortebjerg Kildegaard

Efterårssholdet 2025

Alfred Robert Mygind Meibom
Alma Cecilia Winneche Olesen
Alma Hausgaard Jensen
Amalie Aachmann Bethe
Anapi Bach Pii
Anna Karoline Hjøllund Just
Anna Lindemann Gerhardt
Anna Marie Vårld
Anna Ryge Hansen
Anne Eliza Steenholt Mogensen
Anne Emilie Jensen
Anvita Sethia
Asger Randrup Skåning
Astrid Herløv Lund
Astrid Juul Lillesand Larsen
Astrid María Martinsdóttir Nagstrup
Astrid Timmermann Lysgaard
August Mylin
Augusta Graugaard Døssing
Aya Grann
Boa Nielsen
Caroline Lyng Jermiin
Christine Pedersen
Elin Okton
Ella Mars Borgwardt
Emil Gregers Hedegaard Johansen
Emilie Hagedorn Gessø
Emilie Josephine Skaaning Christensen
Emma Kirstin Funding
Emmelie Nyegaard Larsen
Esther Nielsen
Frederikke Pedersen
Freja Hanna Linnea Lindskog Jensen
Gertrud Brøndum
Hannah Bendixen Siiger
Ida Fugl
Ida Piepgrass Justesen
Jacob Sønderbo Nielsen
Jakob Hviid Nielsen
Jens Peter Forchhammer Cederdorff
Joanna Grytnes
Josefine Hedegaard Kristensen
Julija Rackauskaite

Karla Andersen
Katinka Mathiesen
Kimberly Sarup
Kirstine Skriver
Kría Rán Jónsdóttir
Kristian Bjørn Hansen
Kristine Krogh
Laura Thorsteinsson
Laurids Brunhøj Sørensen
Lilli Ramone India Ravn
Magnus Thunholm
Malthe Rolskov Pedersen
Marius Larsen
Mathias Skafsgaard
Mathilde Svarre
Matilde Rebsdorf
Max Moloney
Maya Frank Bijaad
Mille Husted Skov
Nanna Rose Kristensen
Oliver Minik Heising
Peter Møller
Rebecca Bjertrup
Rikke Nielsen
Ronja Støvring
Ronja Leth Skov
Sebastian Telefoni
Selma Arendt
Selma Neveu
Sigrid Malmlose Lynge
Sille Marie Nissen
Simon Røe
Sofie Lunau Palm
Sonia Thorarinsdottir
Søren H.G. Pedersen
Sørine Alberte Tougaard Mikkelsen
Thea Melskens
Theis Hasle
Tobias Tophøj Dreinø
Valdemar Dyrlov Schrøder
Vera Karoline Romme Lund
Victor Bødker
Victor Løngård Friis Godtfred-Rasmussen

Vigga Margrethe Frimodt-Møller
Villiam Molte
Zoey Grassi

TESTRUP HØJSKOLE
EFTERÅR 2025

Medarbejdere

Anette Ravn Jensen	Køkken	Kathrine Bach	PR og kommunikation
Anne-Grethe Severinsen	Lærer	Lars Skinnebach	Lærer
Daniel H. Johansen	Lærer	Lotte Bækgaard	Lærer
Christian Dorph	Lærer	Maja Vibe Højgaard	Lærer
Frederik Meldgaard Jensen	Lærer	Mathias Overgaard Jacobsen	Lærer
Gitte Wind	Sekretær	Mathilde Ravn Melvang	Lærer
Gisa Pantel	Lærer	Nikolaj Voldum Ahlburg	Lærer
Gry Anita Andreasen	Køkken	Nina Lind Balslev	Køkken
Hanne Matthiesen	Lærer	Nynne Kjærulff Utoft	Køkken
Helle Ehlers	Forretningsfører	Pernille Bradstrup Nygaard	Oldfrue
Helle Sikjær Axø	Lærer	Simon Axø	Forstander
Jacob Dichmann Nørgaard	Lærer	Susan Elmkjær	Oldfrue
Jacob Elving	Køkken	Theresa Lindved	Lærer
Jesper Jelling	Pedel	Thomas Bærentsen Lilleris	Køkken
Johanna Malene Geiger	Lærer	Thomas Zeuthen	Viceforstander
Johanna Vosmar Denning	Lærer	Thorbjørn Krogshede	Lærer
Jonas Lystlund Christesen	Køkken	Tone Grosen Dandanell	Lærer
Jonathan Woetmann Paulsen	Lærer	Tobias Hjertmann Laursen	Lærer
Kasper Hjort	Lærer	Torben Riis Meyer	Pedel

Kurser 2026

KORTE KURSER

Åndens liv – Arendt & Tænkning giver gå	4.-10. januar
Testrup Folk – Nordisk musik og dans	21.-27. juni
Åndens liv – Kierkegaard & tankens digter	28. juni-4. juli
Tag og skriv! – Forvandlinger	19.-25. juli
Auguku	25.-31. juli

LANGE KURSER

Forårsskolen	11. januar-20. juni
Efterårsskolen	6. august-16. december

